

Preclarissima ac multuz subtilia egregiaq3 scri-
pta illuminati doc. **F. Fracisci de Mayronis**
ordinis **Minorum** in quatuor libros sententiar.
Ac quolibeta eiusdez. Cum tractatibus **For-**
malitatum. Et de primo principio. Insuper
Explanatione diuinor terminorū. Et tracta-
tu de Uniuocatione entis.

Adiecta triplici Tabulari indice in eadez opera
nouiter excogitata: luculenter omnia eorū con-
tenta: ad oculum vsq3 demonstrans.

Horability

U. Statter Bøppolius & Carnelianus eidem. S. 10.

C *Ad ueritatem candidē videretur quod et quantum potuissent tabulam addere. I. de martinijs, verum quia nimis in immensū excreuissent opus addere ea omitti. *Agila enim fere clara est in qua quatuor aut sex martinijs non regnant; quare si volueris, band eū difficultate poteris in tabula redigere etc.**

[illegible]

Horobillán

Genere potius obiectum quod fin. ita. 3.	201	Inamatio a quo fin. ita. 25.	20
Et signet alia quompli. congar. ita. 20.	char. 31	Inferre quid fin. ita. 23.	21
Quia quid fin. 2. unde dicatur ita. 3.	char. 212	Inferre quompli. fin. ita. 11.	22
Et verba identitate in omni fin. ita. K.	52	Inferre quompli. fin. ita. 5.	23
Etiam vniuersa quod fin. ita. 21.	char. 53	Inferre quompli. fin. ita. 5.	24
Quia in respectibus in finibus aduenientibus quod fin. ita. 21.	char. 58	Inferre quompli. fin. ita. 5.	25
Etiam perfectionis fin. ita. 11.	char. 105	Inferre quompli. fin. ita. 5.	26
Et verba quod fin. ita. 11.	char. 105	Inferre quompli. fin. ita. 5.	27
Et verba quod fin. ita. 11.	char. 105	Inferre quompli. fin. ita. 5.	28
Et verba quod fin. ita. 11.	char. 105	Inferre quompli. fin. ita. 5.	29
Et verba quod fin. ita. 11.	char. 105	Inferre quompli. fin. ita. 5.	30
Et verba quod fin. ita. 11.	char. 105	Inferre quompli. fin. ita. 5.	31
Et verba quod fin. ita. 11.	char. 105	Inferre quompli. fin. ita. 5.	32
Et verba quod fin. ita. 11.	char. 105	Inferre quompli. fin. ita. 5.	33
Et verba quod fin. ita. 11.	char. 105	Inferre quompli. fin. ita. 5.	34
Et verba quod fin. ita. 11.	char. 105	Inferre quompli. fin. ita. 5.	35
Et verba quod fin. ita. 11.	char. 105	Inferre quompli. fin. ita. 5.	36
Et verba quod fin. ita. 11.	char. 105	Inferre quompli. fin. ita. 5.	37
Et verba quod fin. ita. 11.	char. 105	Inferre quompli. fin. ita. 5.	38
Et verba quod fin. ita. 11.	char. 105	Inferre quompli. fin. ita. 5.	39
Et verba quod fin. ita. 11.	char. 105	Inferre quompli. fin. ita. 5.	40
Et verba quod fin. ita. 11.	char. 105	Inferre quompli. fin. ita. 5.	41
Et verba quod fin. ita. 11.	char. 105	Inferre quompli. fin. ita. 5.	42
Et verba quod fin. ita. 11.	char. 105	Inferre quompli. fin. ita. 5.	43
Et verba quod fin. ita. 11.	char. 105	Inferre quompli. fin. ita. 5.	44
Et verba quod fin. ita. 11.	char. 105	Inferre quompli. fin. ita. 5.	45
Et verba quod fin. ita. 11.	char. 105	Inferre quompli. fin. ita. 5.	46
Et verba quod fin. ita. 11.	char. 105	Inferre quompli. fin. ita. 5.	47
Et verba quod fin. ita. 11.	char. 105	Inferre quompli. fin. ita. 5.	48
Et verba quod fin. ita. 11.	char. 105	Inferre quompli. fin. ita. 5.	49
Et verba quod fin. ita. 11.	char. 105	Inferre quompli. fin. ita. 5.	50
Et verba quod fin. ita. 11.	char. 105	Inferre quompli. fin. ita. 5.	51
Et verba quod fin. ita. 11.	char. 105	Inferre quompli. fin. ita. 5.	52
Et verba quod fin. ita. 11.	char. 105	Inferre quompli. fin. ita. 5.	53
Et verba quod fin. ita. 11.	char. 105	Inferre quompli. fin. ita. 5.	54
Et verba quod fin. ita. 11.	char. 105	Inferre quompli. fin. ita. 5.	55
Et verba quod fin. ita. 11.	char. 105	Inferre quompli. fin. ita. 5.	56
Et verba quod fin. ita. 11.	char. 105	Inferre quompli. fin. ita. 5.	57
Et verba quod fin. ita. 11.	char. 105	Inferre quompli. fin. ita. 5.	58
Et verba quod fin. ita. 11.	char. 105	Inferre quompli. fin. ita. 5.	59
Et verba quod fin. ita. 11.	char. 105	Inferre quompli. fin. ita. 5.	60
Et verba quod fin. ita. 11.	char. 105	Inferre quompli. fin. ita. 5.	61
Et verba quod fin. ita. 11.	char. 105	Inferre quompli. fin. ita. 5.	62
Et verba quod fin. ita. 11.	char. 105	Inferre quompli. fin. ita. 5.	63
Et verba quod fin. ita. 11.	char. 105	Inferre quompli. fin. ita. 5.	64
Et verba quod fin. ita. 11.	char. 105	Inferre quompli. fin. ita. 5.	65

C5 ratier zibauritine de poutin luybenasordinis zibimous artiu z Zbeologae docto,,
z bultoporo zibarello Ipartito Cteno.S.

Non ignotas Reuerende Patromouricame in florentissima hac Pastrina academiā que gelu
cillima Venet Sanctiss arctipus regit publico aere cōstitutū hndere vltimios auhor
res iā theologos q̄ p̄ scribitur facultatis iteppes et lecturi palam circūferri vidēti mea
ipssiq; aliqz salubria formis expositi in quibz Nonnulli meū Bonū eē que vult Quem in
vīr doctissimis doccoroz sfigis colip peccatiz Sod ut videtur Francici de Mayronis doctoris

Желтые
ирониза
акционн
агфакт

Id.

1. **Deff**
 2. **Deff**
 3. **Deff**
 4. **Deff**
 5. **Deff**
 6. **Deff**
 7. **Deff**
 8. **Deff**
 9. **Deff**
 10. **Deff**
 11. **Deff**
 12. **Deff**
 13. **Deff**
 14. **Deff**
 15. **Deff**
 16. **Deff**
 17. **Deff**
 18. **Deff**
 19. **Deff**
 20. **Deff**
 21. **Deff**
 22. **Deff**
 23. **Deff**
 24. **Deff**
 25. **Deff**
 26. **Deff**
 27. **Deff**
 28. **Deff**
 29. **Deff**
 30. **Deff**
 31. **Deff**
 32. **Deff**
 33. **Deff**
 34. **Deff**
 35. **Deff**
 36. **Deff**
 37. **Deff**
 38. **Deff**
 39. **Deff**
 40. **Deff**
 41. **Deff**
 42. **Deff**
 43. **Deff**
 44. **Deff**
 45. **Deff**
 46. **Deff**
 47. **Deff**
 48. **Deff**
 49. **Deff**
 50. **Deff**
 51. **Deff**
 52. **Deff**
 53. **Deff**
 54. **Deff**
 55. **Deff**
 56. **Deff**
 57. **Deff**
 58. **Deff**
 59. **Deff**
 60. **Deff**
 61. **Deff**
 62. **Deff**
 63. **Deff**
 64. **Deff**
 65. **Deff**
 66. **Deff**
 67. **Deff**
 68. **Deff**
 69. **Deff**
 70. **Deff**
 71. **Deff**
 72. **Deff**
 73. **Deff**
 74. **Deff**
 75. **Deff**
 76. **Deff**
 77. **Deff**
 78. **Deff**
 79. **Deff**
 80. **Deff**
 81. **Deff**
 82. **Deff**
 83. **Deff**
 84. **Deff**
 85. **Deff**
 86. **Deff**
 87. **Deff**
 88. **Deff**
 89. **Deff**
 90. **Deff**
 91. **Deff**
 92. **Deff**
 93. **Deff**
 94. **Deff**
 95. **Deff**
 96. **Deff**
 97. **Deff**
 98. **Deff**
 99. **Deff**
 100. **Deff**

**Sträffte
sen post
ku, xii. m
rū gñalie
cūm?**

[illegible]

**Biologi
Quattro**

Utrum parum picepū complexus possit formari in
theologia. Quibus

Expientes 7c

illud p
Alia
 ploy fa
 ploy et
 Qua in
 aliquot
 et princip
 cupi et
 cupi et
 simplici
 venter
 ientia
 opes in o
 pones p
 vencia p
 ad que c
 possibit
 Ecce ite

[illegible]

ocho itano dacebt una fe pro parte etymologi. pmas
positiones hoc est pmi pncipiu copieret qd. ¶ 3^a
preambulu et qd per pntiu p^m. scilicet tampl pma
coluina. Hoc probat fe. pmas effectus et pma
causa. scilicet aut effectus et effectus pncipioz. ergo
pma coluina est a pmo pncipio. ¶ 4^a preambulu
et qd pntiu pncipiu format in pma fca. Hoc probat
fe. Quia ficut fca hnt effectiores et subiecticia et
ordinis coqnetur. Ideo et pma fca hnt et pmo fctice
et qd pmo subiecto format pmi p^m. ¶ 5^a pntiu
format in pma fca format illud pmi p^m. ¶ 6^a pntiu
relligendo qd ab eo hntque pncipialis talis fecante.

De his pot videri que fin pceptiores pntiu p^m
capit compler. pma et qd fit communi
mitia et pntiu terminu. ¶ pntiu colat et ex vnu
ter pntiu et pntiu terminu.

io

sed illud præcipit contra: et vltimū
extendunt ita qd. qd. c. 3. propo-
sitū ē in vltimū ga. c. c. regule et
les. et vltimū fm. Aug. de vera reli-
giā inter regulas illas postūmū sequi
rūmū. C. 4. pythicus. et. C. 5. pūg
ga. catus terminū fuit nōstrū illud
D. cū notitia etiam ab euclētia. pū-
dētia terminū. c. d. terminū pūmū. qd.
terminū fuit vltimū c. d. terminū. c. 6.

illud principium est in te notissimum
gists aut p^rincipales sic occurrunt
 quatuor p^rine ad octid^m
 p^rop^r facientes. p^rima p^ro est op^r in
 p^rop^r et dare vult p^rim p^rm^r c^rep^ring^r
 D^rma fit in g^rie canit^r et canit^r p^r in
 alioquin effect p^rocellus in f^ritit^ria
 p^rincipians. p^rocell^r est omne canit^r
 p^rincipians p^r h^ric p^rm^r c^rep^ring^r
 ordinans nec est dare p^rm^r c^rep^ring^r
 cap^r et vincula licet impo^ret et lic
 simplicitas quo simpliciter p^ria p^rer
 vincit p^rim p^rincipia impo^ret et el
 incertis omnia simpliciter p^ria. c^rep^ring^r
 etiam est in habitudine ad aliq^r
 ops in omni ordine dare vincit p^rim
 fientes est otio etiam est p^rer p^rm^r
 vincit p^rima. c^rep^ring^r est et illud p^rm^r
 ad que et exordit^r et formalis licet et
 possibile et extrema que fine habet
 Et illa habundantia que est licet ver

[illegible][illegible]

Strand 27:

Psychology

Directio

[illegible][illegible][illegible]

Questio

Abstract

[illegible]

Frater Mauritius de portu Hybernas ordinis Monach. artium et Theologiae doctor,
Christophoro Marcello Patrio Veneto. S.

[illegible]

Graciscus de
mayronis ab/
fractionum
magi dicit.

Opera Gráci
Sci.

Hoc dñi est
iuxta sententiā
Pñi 2º mar.
Ex. cō. 2.

Graciscus san
son post Six
ti. xiii. mino
rū gñalis do
cūm? fuit.

Elide mae, b^o
de pn^o cōple
xo circa hoc
s, i, q. quoli.

B
De mystica
theolo^a. C. I.

Ab affirmati-
onib⁹ ad ne-
gationes aut
de⁹ est bon⁹:
aut nō bon⁹.
Iz est bonus.
ergo nō ē nō
bonus.

In negōnibus
ad affirmatio-
nes aut de⁹ ē
sapies aut nō
sapies: Iz nō
est nō sapiēs.
ergo ē sapiēs

Proambulū
quadruplex,
Uide, j. vi, 2.
q. i. ad h.

Proprietates
primi principij
quatuor.

Enter
uer
rur
pzi
sum

Prologi

Questio

I.

2

A Illuminati doctoris fratris Francisci de Bayronis ordinis minorum punitie sci Ludouici in Primis sententiarum secundissimum scriptum Consatus nominatum incipit feliciter.

Utrum primum principium complexum possit formari in theologia.

Questio. I.

Lupientes 7c.

Ad tract. b. de p. cople. 20 circa hoc 2. l. q. quoli.

B De mystica theologia. c. 1.

Ab affirmacionibus ad negaciones aut de? est bon? aut no bon? 13 est bonus. ergo no e no bonus. Et negonibus ad affirmaciones aut de? e sapiens aut no sapiens? 13 non est no sapiens. ergo e sapiens

Preambuli quadruplices. Aude. 7. di. 2. q. 1. ad b.

D

Proprietates pmi principij quatuor.

Prohemius pmi libri finiaz. Querit pmo. Utrum pmi p. coplexus possit formari in theologia. Uidet q. no. quia fm bium Diony. qui de deo recte sentiunt oia sibi attribunt. oia remouent. g. 22. Contra. ga idem Diony. dicit. q. duplex est pcessus in

sacra scriptura. Unus ab affirmacionibus ad negaciones. Alius a negacionibus ad affirmaciones. In ista qone duo sunt pncipalr facienda. primum est istud p. declarare. Scdm est istud defendere. Quantum ad p. duo facia. primo declarabo ipm in se. 2. in coparatione ad theologia. Quantum item ad idem pmi primo declarabo ipsum in generali. scdo in speciali.

Quantum ad pmi. scd declaracione pmi principij in se et in giali premitunt. 4. pambula. primum est q. pmi p. coplexus format de subiecto pmo. Et hoc probat sic. Qualificqz est ordo aliquoz totoz. talis est ordo suaz partiū essentializ. ga ordo totoz ex ordine partiū orit. sed ppones sunt quedā tota respectu terminoz. g. qualis est ordo inter ppones. talis erit iter terminos. ex qbus ppones formant. Ordo eni ppōni uidet cōfurgere ex ordine terminoz. cū igit iter cōplexa istud cōplexū supponatur primum. et primus terminus est pmi subm. sequit q. est de pmo subiecto. Scdm pambuli est. q. pmi p. coplexus coplexū ingredit pma demonstrationē. Et hoc probat sic. Qualis e ordo iter tota. talis est ordo iter pres essentialis. sicut pns. sed demonstrationes sunt quedā tota respectu ppositionuz que sunt eaz partes. g. pma demonstratio habebit itra se pro parte essentiali pma ppositionē. et hoc est pmi p. coplexū. g. 22. 3. pambuli est. q. per primum p. cludit simplr pma cōclusio. Hoc probat sic. Primus effectus est a prima causa. clusio aut scitifica est effectus pncipioz. ergo prima cōclusio est a pmo pncipio. 4. pambuli est. q. pmi p. coplexus format in pma scia. Hoc probat sic. Quia sicut scie hnt distinctiones ex subiectis ita et ordinē cōsequēter. ideo cū pma scia sit de pmo subiecto. et de primo subiecto format pmi p. coplexū. ut ita patuit. sequit q. in pma scia format illud pmi p. coplexū. sic intelligendo q. ab eo incipit pcessus talis scientie.

Et his pōt videri que sint proprietates pmi principij complexi. Prima est q. sit cōmuni ssimū. ga ex primis terminis (ut patuit) cōstat et ex vniuersalissimis. ga pmi termini et vniuersalissimi constitunt pmi vltimū. ergo 22. Scda pprietas est. q. pmi p. coplexus est oibus intm et intrinsecus. ga vltia sunt intrinseca suis inferioribus ad que se extendunt.

Sed illud pncipium constat ex vltimis terminis. quia extendunt se ad oia. g. 22. 3. pprietas est. q. ipse est in se verissimū. ga cū regule eterne sint icōmutabiles et verissime fm Aug. de vera religione. et istud p. sit inter regulas illas potissimū. sequit q. ipse est verissimū. 4. pprietas est. q. ipse est in se notissimū. ga cuius termini sunt notissimi illud est notissimum. Dis eni notitia est aut ab euidētia ppōnis. aut ab euidētia terminoz. sed termini pmi principij sunt notissimi. cum sint vniuersalissimi et simplicissimi. ergo illud principium est in se notissimum.

Istis aut pprietatibus sic declaratis inducunt quatuor pnes ad declaracione pmi principij facientes. Prima 2do est. q. in toto ordine principioz est dare vni pmi p. coplexū. hoc probat sic. Quia sic in ghe causatu et causatoz necio est dare p. alioquin esset pcessus in infinitū ita opz in principijs et principiat. Sicut eni omne causatu bz cām. ita oē principiatu bz principij. Cōfirmat. ga in essentialr ordinatis necesse est dare p. Scda 3. est. q. istud p. coplexū est vnicū. ga sicut impole est inuenire in entibus simplicibus duo simplr pma et per hoc inuestigamus vnitatē pmi principij. ita impole est in cōplexionibus inuenire duas simplr pmas. Cōfirmat. ga ois ordo essentialis est in habitu ad aliq. primum. et per pns opz in omni ordine dare vnicū primum. sed iter cōplexiones est ordo eēntialis ut patuit. g. opz iter eas dare vnicā primā. 3. est. q. istud p. se extendit ad oia ad que se extendit rō formalis suoz terminoz. ga impossibile est extrema esse sine habitu in intrinseca. Sed ista habitudo in qua cōsistit veritas pmi principij. est intrinseca. cū cōfurgat immediate ex rōnib. terminoz. cū predicatu eius icludat in subiecto. vbi cūqz igit est subm eius. opz q. ibi sit totū istud primum p. cū ibi sit subm et predicatu eius. et per pns habitudo. 4. 2do est. q. veritas istius principij nō pōt inueniri nisi vbi inueniunt sui termini. Hoc probat p. Quia impossibile est inuenire habitudines iter extrema sine illis extremis. sed veritas istius principij cōsistit in habitu ad ne que est iter terminos. igit nō pōt inueniri sine terminis. Scdo ga totū pstituit ex partibus non pōt inueniri sine illis. sed istud principij est huius est enis sicut quoddam totū ex suis terminis. ergo 22.

Nunc scdo vidēdū est de isto p. p magis in pncipali. Et quantum ad hoc vidēdū est. quid est istud primum principij. et dico q. est tale. De quolibet est affirmatio vel negatio vera. et de nullo eozū ambo sit. istud cōcedit cōter pmi p. Ad cuius euidētiā introducunt quatuor pnes. Prima est. q. totū istud p. est vna ppositio hypothetica et copulativa. que cōtinet duas cathegoricas. quaz prima est de predicato disuncto. scda est de predicato copulativo. ita q. pma est vltis affirmatiua. 2. vltis negatiua. Prima eni pars dicit q. de quolz ente affirmatio vel negatio pdicatur. scda pars dicit q. de nullo ente sine subiecto affirmatio et negatio simul predicant. Scda clusio est. q. iste partes ppōnis hypothetice ita sunt ordinate. sicut cōter pferimus. ita q. vltis affirmatiua est prior vlti negatiua. Hoc probat. Quia quicūqz affirmatio et negatio sunt circa eodē terminos. semp prior est affirmatiua. q. negatiua. Quia ois negatio de aliquo termino re ducit in affirmacionē de eodē termino. Sed ita est in pposito. ga ppō cathegorica disunctiua est affirmatiua. copulatiua aut negatiua. g. 22. Cōfirmat. ga ille ppōnes. q. vna est aīis et alia pns. vna est pōr alia. 13 sic est in pposito. Nā copulatiua de eisdem terminis p. Franc. 20. A 2

Cap. 17. Aude Sco. 8. sinceris vltatibus. dist. 3. p. q. 4.

Scdo 4.

F

G

2. pncipia pte pmo pmi art.

Scdo 4.

H

Aude Sco. in plo. q. 1. sol. uēdo. 3. rōnē opp. q. aliter declar. ut patz sed pnt facillr cōcordari. pmi p. q. 2. copollat.

4. mēta. 2. 2. p. pncipia.

I Considera de
qua prioria
et p sequitur.

Ob 4.
R

Unitas 2.
vnde de
vnu p p m.

De B. J. mag
fz considera ista
rias vbiqz.

Ad q ista p
cipit: de qz
d: e: v: n: e:
perinet pro:
prie a mea.
Et de qz d:
affirmatio v:
negatio ad lo:
gici. Et de o:
t: e: mai: sua
p: ad geome:
tram.

Replica.
Solutio 2.
M

Replica pnci
pali 2. et 4.

nis est semp asis ad diffinitionem de eis: et non est. ergo
por alia est illa affirmatio. **C** Tertio dicitur est. q. sub
primi principii completi est ens. Hoc probat. q. cōfiss
me cōplonis est cōfissimū subiectū: sed ens est huius ad
illud principii qd est cōfissimū. ergo. **C** Confirmatur.
q. impositū est esse adiectiū sine substantiū posito vel
subintellecto. in isto autē principio sunt duo adiectiua. s.
de quolibet et de nullo. que substantiū in neutro gē:
sed in oibus talibus intelligit res vel ens. **C** 4.
cōclusio est. q. predicatus istius principii est affirmatio
vel negatio: sicut passio diffinita in pma parte: quē ad
modū par v: impar sunt passiones diffinitae numeri.
In scda autē parte predicatū istius principii est affirma
tio et negatio copulatiue. Hoc probat. q. in demōstratio
ne potissima semper cludit passio de subiecto: sic pas
sio ponit in predicato. ergo negatio et affirmatio erunt
pdicamēta de ente in isto pmo pmo. **C** Sed 3 ista ista
tur 4. Primo 3 pma pmo sic. Illa sunt pma pta ex qb
3nes oppositae inferunt. sed ita est de isto pmo. q. affir
matia et negatiua pmo pōt inferri: que pmo oppositae.
ergo. **C** Secundo 3 sedas. Ubicūqz sūt due veritates
essentialiter ordinate fm pns et posterius: semper videt po
sterior posse deduci ex prior: et ex ea declarari: sed nega
tiua deducit ex affirmatiua: et per pns non erit per se
nota. nec pmo pmo. **C** 3. 3. sic. Nā illud pmo verifi
cat et extendit ad simplr simplicia et ad p diuersa: ad
que tñ nō extendit ens: eo q. in eis nō includit. **C** ens
nō est eius subm. **C** 4. 3. 4. Affirmatio et negatio vi
dent ad logicū pertinere: sed predicatū istius principii
ad logicū nō ptnet: sed ad metaphysicū: ad que ptnet
totū pmo. **C** pdicatū nō est affirmatio et negatio. **C** Ad
pmo dico. q. pmo pmo est vnu nō vnitae simplicitatis:
sed vnitae cuiusdā integritatis ad modū pponis hypo
thetice. **C** Ad 2. dico q. verū assumit: q. vna illarū
veritatū sic ordinataz sumit sub alia: vt pmo sub pmo
missis. Sed hoc nō pōt esse q. vtraqz illarū pponis
est ex eisde terminis: tūc enī nō pōt vna sub alia assu
mi. Sic est in pposito: q. nō vnt nisi in signis varia
tis: q. p copulationē et diffinitionē. **C** Ad 3. dico. q.
in simplr simplicibus et p diuersis icludis ens denota
tiue fm q. est adiectiū: et nō q. dicitur: et iō istū pmo
de eis simplr verificat: s. nō eodē mō q. d. alyz: q. nō
q. dicitur: sed tñ q. dicitur nō est necesse: sic p. **C** Ad 4.
dico q. scōe intentiones aliqui supponit pro primis: sic
q. dicimus q. diffinitio predicat de diffinito. Affirma
tio q. et negatio nō sunt pdicatū pmi principii: nisi inquā
tū supponit pro primis. s. pro esse et nō esse. **C** Sed 3
ista instat. pmo q. istud pmo se extendit ad pmatio
nes et ad figmenta: de quolibet enī pōt dici: q. est ceci
tas vel nō cecitas: chimera v: nō chimera: et tñ de istis
nō d: ens. **C** Dic pōt dici q. puationes et figmēta non
oīno effugit rōnez entis: q. sunt entia rōnis. Vel pōt
dici et melius: q. sicut ista sunt entia nō simplr: sed fm
quidā istud pmo inuenit in eis nō simplr: sed fm qd:
et quasi fictiue. **C** Secundo istat de eo qd dicitur est ad 3.
q. de pmo diuersis d: ens denotatiue et nō q. dicitur:
vt de alyz passioibus entis: et hoc sufficit ad saluādū
pmo pmo in eis. **C** Cōtra istud instat 4. pmo. q. acci
pio rōne boni: aut est q. dicitur bonus: aut nō. Si sic.
habeo ppositū: q. de bono dicit aliqd q. dicitur: et sic
de alyz passioibus entis. Si non. ergo boni erit bo.
et sic in istū. hic tenet eque formalr euz q. dicitur:
sicut alibi. ergo istū pmo se extendit ad simplr simpli
cia et ad p diuersa aliter q. per solā denotatiōē entis

realem. **C** Secundo q. ista ratio formalis boni aut est p
diuersa quidditatiue: aut nō. Ista diffinitio pertinet
ad istud pmo. **C** Tertio. q. ista rō boni: aut est simplr
simplr q. dicitur: aut nō. **C** 4. q. ista ratio forma
lis boni: aut est ens quidditatiue: aut nō ens q. dicitur
ue. **C** Ad pmo dico. q. altera istarū est pcedēda. s. ista
q. bonū est bonū q. dicitur: et per pns tota diffinitio
uat: nulla cōplō est ibi q. dicitur: nisi ab aia ficta: eo
q. nō sit ibi nisi vnicus terminus formalis: et ideo pro
prie hic nō hz locū illud pmo principii. **C** Ad 2. dico
q. nō est q. dicitur p diuersa: q. diuersitas dicit respe
ctū: qui nō est de q. dicitur aliquid absolutū. Eodē mō
dico de simplicitate que forte est quedā negatio. q. dicit
carentia cōponibilitatis: que nō d: de aliquo positi
tiue q. dicitur. **C** Ad 4. dico. q. diffinitio est cōce
dendā: tñ nō ptnet ad pmo pmo cōplexus. **C** Ex istis
sequunt due regule. pma ex pma parte principii. q. cu
insubet dictionis nēcio altera pars est vera. Ista seg
tur ex pte p de diffinito pdicato. **C** 2. q. dictionia nō
pnt ee sit va. Ista sequit ex pte 2. de pmo copulato.

Post visum est de pmo pmo in se. videndū est
de eo in bitudine ad theologia: et p appli
cādo pma regulā que sequit ex pma parte. scōe appli
cādo scōas: que sequit ex scōa de predicato copulato.
Et quantū ad hoc introducam quatuor pclones. **C** pma
est. q. illud pmo vel et veritas inuenit formalr in crea
turis. Hoc probat: q. vbiqz fuerit pmo deducta ex
pmo principio ibi inuenit pmo pmo: sed in creaturis sit
talis deductio. ergo. **C** Maior p: q. in essentialr ordi
natis vbi est posterius ibi est prius: sed 3 est posterior
pmo pmo: q. est effectus eius. Minor pbat. māz ista est
vera in creaturis. creatura vel est nēcia vel nō nēcia.
cōtingens vel non ptingens. Iste pnes deducunt ex p
principio. **C** Secundo dicitur est. q. veritas illius principii for
maliter inuenit et tñ in deo: q. vbi 3 ibi pmo: sicut pns: s.
in deo inuenit veritas istius. s. q. deus est eternus v: nō
eternus: que sunt pnes primi principii. **C** 3. est q.
sub eadē rōne inuenit in deo et in creaturis. Hoc pbat.
q. ppositio cuius subm icludit icōpōlia nō pōt ee va.
Nulla enī ppositio vera pōt formari de boie irrationali:
sed ppositio istius pns. deus est eternus vel nō eter
nus: nēcio icludit istā. de quolibet ente affirmatio vel ne
gatio vera. Et tūc sic. aut istud signū (de quolibet) addit
termino v: habet ppositū: q. istū nō d: solū de deo:
sed de alio: si termino piculari et singulari: tūc icludit
icōpōlia: sicut q. d: ois for. signū enim v: repugnat
termino particulari. ergo ex ea nihil sequit: qd est fal
sum. **C** 4. q. dicitur termini sub eadē rōne formali se
extēdunt ad aliqua: et pmo cōplexū ex illis: sed affirma
tio et negatio v: pte eternū et nō eternū sub diffunctio
ne accepta dicunt de deo et de creatura: et p pns subm
cui addit signū: sequit ergo q. pmo cōplexus dicit de
illis hoc est pmo pmo. ergo. **C** Confirmat. pdicatū
primi principii est subto adequatū: sed ois affirmatio et
negatio sub diffunctione dicta de deo dicit et de creatu
ra. igit et subm: sed vbi predicatū et subm sunt idēz. ibi
ppositio est eadē. igit pmo pmo cōplexū idē inuenit in
deo et creatura. **C** 4. pmo sequit ex tertia: ex quo enī
sub eadē rōne formali inuenit in deo et creatura: seg
q. vnu idē inuenit in deo et creatura. **C** Confirmat.
q. de quocūqz verificatur vna pars dictionis: ambe
partes verificant sub diffunctione. Sed cuiuscūqz cō
tradictionis q. tūcūqz picularis: v: pte album et non
albū: siue quātūcūqz v: altera pars vificat de deo: et
sitr de creatura. q. vtraqz sub diffunctione accepta de
deo et creatura vificat. Et sic p: q. pmo pmo in eis inuenit
idem.

Regula cor
relaria 2.
O

2. pa p. ant.

Cōclusio 4.

P

5. meta. c. de
p. vide Seco.
1. 2. dif. p. q.
2. 2. alibi. v:
scio ad hoc.

Q

A
Cap. 1.

idem. ¶ Illa oia cōfirmant per Aug^m p de tri. qui di
cit qd aliquie regule verificant nū in deo: aliquie tñ in
creaturis aliqie vtrobiqz: sicut ista. nūbū gñat sc: r per
cōsequens multo magis pñmū pñcipium cōplexum.

Secundo

videndū est de scda regula. s. qd ipole
est dīctoria sū vīficari de eodez: que
sequit ex 2° pte pñi pñcipij: que est negatiua de pñi
tato copulato. s. de nullo ambo simul. Et quātū ad hoc
aliqui dixerūt istd pñcipiū nō tenere in diuinis ppter
īfinitatē terminoz. ppter enī īfinitatē diuine essentie
pōt esse idē cōicabile r incōicabile. Et cōfirmat per
dictū Diony. ad pñcipale adductū. de mystica theolo
gia. c. p. vbi dicit. qd qui recte de deo sentiunt rē. Et ad
dīc qd iste affirmatiōis illis negationibus nō sunt cō
trarie. ¶ Scdo per illud cōe dīctū theologoz. qd eīdē
oīno attribuit aliqd r remouet distinctā rōne. ¶ Sc
cōtra hoc arguit qd duplīr. pñmo sic. Quia euidentissī
ma veritas cōplexa nō repugnat pñe veritati icōple
x: cū sit cōformitas iter eas. Nā fm ordinē termino
rū erit etiā oīdo pñōnī: sed veritas pñi pñcipij cōple
xi est euidentissima veritas cōplexa. veritas diuina est
pñi incōplexa. ergo rē. ¶ Cōfirmat: ga amoto illo
qd omne aliud presupponit amouetur omne aliud: sed
oīs nra cognitio nālis pñupponit veritatē pñi pñcipij
cōplexi. ergo ea ammotā a deo nullā cognē de deo na
turalī hīe poterim⁹. ¶ Scdo sic. Quicūqz fm suas ra
tiones formales sunt incōpolitas eoz ad qd cūqz
subz applicent. extrema aut dīctionis ex suis rōnib⁹
formalibus sunt incōpolita. ergo ad qd cūqz applicent
remanet incōpolitas eoz. ¶ 3°. Qñ aliqua hñt ex se
aliquā repugnātia: quātō magis itendunt: tāto magis
intendit eoz repugnātia: sed extrema dīctionis hñt
ex se repugnātia. g in nā perfectissima vbi sūt itenissī
ma: ibi etiā erūt īfinitas repugnātia. ¶ 4°. ga si īfinitas
subtī amonet aliquā repugnātia: tūc eodē mō r oēm
r sic deū eē eternū r nō eternū nō repugnāt. sūtr deum
esse īfinitū r nō īfinitū: r sic nullus hereticus cōvince
ref pcedēdo vtrāqz partē dīctionis. ¶ Apparet igit
qd pñi īfinitatē r dīctōne rōnis nō pōt saluari dīctio
que in deo repit: cū ibi dīctoria ex nā rei reperiam⁹.

Opiones dī
se r circa hoc
qre Thomaz
r Marcoluz.

Impug^o 4°
Cōtra ista dī. 5

B

C

Cōtra op. cō
dīctū qd mē
dīc ī hac pte.

Quare ad h
pñmū Ro
gari r dīc
eum.

D

Cōclusio 4°
huius vic de
clarina.

Cōfinitas qd
Quare Scō.
r pñmū dī
me.
Quare fratrē
adam.

Questio

rationes diffinitive. ¶ Sed tamē aliqui dicunt: qd pp
hoc non debet poni qd sint plures formalitates: nec dī
cōcedi dīctio: sed dīcī qd sunt nōidem: referēdo
istā nōidentitatē nō ad extrema: sed magis ad cōposi
tione extremoz. ¶ Sed istud nō intelligo qd sit dīstin
ctio vel nōidentitas: r cū hoc non sint extrema talis nō
identitatis vel dīstinctionis. Videt enī mibi qd sit īpli
catio cōtradictionis. ¶ Ad declarationē aut huius dī
cti est sciendū. qd ille qui sic p dīxit videt intelligere qd
dīstinctio nō est ferenda ad extrema simplr: sed semp
cū determinatione: ga. s. sub modo tali: ga nō sunt idē
qd dīctatue r in pñmo mō dīcēdi per se. ¶ Unde adner
tendū est qd dīstinctio pōt mibi dicere realē relonē iter
dīstincta: r sic requirit realē dīstinctionē in extremis.
Et isto mō nō dīcī admitti in diuinis iter eēntia r relonē
cū sint realr idē. ¶ Alio modo dīstinctio accipit vt est
passio entis: r vt sic nō requirit extrema realiter dīsti
cta: sed tñ aliquo modo: r sic est in diuinis. ¶ 4° 3° ē.
qd cū ista dīstinctione qddīctatua stat sūma simplicitas.
Probat. ga que inueniunt in sūmo simplici stant cūz
sūma simplicitate: sed in pñona diuina que est ita sim
plex sicut essentia inuenit talis dīstinctio. ¶ Ex istis apparet qd est dōm pñi
ad pñmū dīctū: opz enī qd par sit inter opiones iter qd
pñio videbat esse cōtēntio: s. nō eē cōtēntio animoz.
¶ Istis addunt duo alia dicta que nō intelligo. pñmū
est. qd diuina pñietas relatiua ita est fm totā suā qd
dīctatē ad terminū: qd nullo mō pōt cōparari: vt dīstin
cta ad fundamētū: r per hoc volūt euadere dīstinctio
nē formalē iter pñietatē r essentia. ¶ Sed 3° hoc ar
guo 4°. pñio ga eēntia est ita res ad se: sic relō ad aliū
r eque fm suā qddīctatē. Sed h nō obstatē eēnt⁹ pōt
ad aliud cōparari penes idēitatē r diuersitatē. g relō
(quis sit ad aliū) poterit ad aliū qd ad illd cōparari.
¶ 2° ga si ex h qd pñietas f3 totā qddīctatē est ad aliū:
ga ad filiatiōne: nō pōt ad aliū cōpari penes idēitatē
r diuersitatē. g nō poterit cōparari ad spiratiōne acci
uas r spiratiōne passiua: ad quas nō est penes idēita
tem vel dīstinctionē: qd est falsum. ¶ Tertio ga eodē
modo pbatē: qd paternitas diuina r creatā essent per
nitus indīstincta: qd falsum est. ¶ 4° per idē mediū
pbatē qd nulla esset dīstinctio iter spēs de pñio relō
nis pterqz iter oppositas: r sic nulla iter dīstinctas.

E

Declar Scō.
r aliter intelli
git qd aliq.

Dīstinctio pōt
sunt duplīr.

F

Alī nō ista.
Thomaz fm
aliquos.
p^o dictum.

Impug^o 4°
pñmū dīctū.
Sic Scō. qd
3. qdlib. r vbi
ibi notam ad
propositum.

G

Determinatō
propia.

H

Impug^o 4°
icōi dīctū.

Ideo apparet mibi dōm qd 3 qddīctas relonīs fm
se totā sit ad aliud. s. ad terminū: tñ per alias
passiōne cōem in ea fundatā vtpote idēitatis vel di
uersitatis que inueniunt in quolz cōtēnto sub ente: sic
passio superior in inferioribus pōt ad aliud cōparari.
¶ Et cōfirmat ista sūa per pñmū pñmū complexū: quia
accipiendo istā quidditatē relonīs vt ad terminū: tūc
ipsa qddīctatue vt sic est ens: r de quolz ente affirma
tio vel negatiō: tūc accipio istā: esse idē cūz eēntia r nō
esse idē cū essentia: de tali ente sic ad terminū cōpara
to nēcio altera pars est vera. S3 nō pōt dari qd sit idē
ga fm ipso relō cōparata ad terminū nō est idē cūz
eēntia. g sunt nō idē: r si nō idē ergo diuersus: eo qd idē
r diuersus ponunt dīa imediata: r negatiōne vni⁹ sp
cōcomitat affirmatiō alterius. Alioquin nō essent ime
diata. ¶ Scdm dictū fuit qd relō vt cōparat ad terminū est
dīstincta ab ea. ¶ Cōtra ista arguo 4°. Et p3 ga qd ict
alīcui fm suā qddīctatē īmpole est qd sibi cōueniat ad
qd cūqz cōparat: ga dīstinctio nō pōt a dīstinctio amitti.
relō aut fm suā qddīctatē: vt est ad aliud: nō est idē cū
essentia: imo per hoc dīstīgnit ab ea. ergo quacūqz cō
paratiōne facia dummodo maneat eadem quidditas
p^o Franc. M. 3

Prologi

Questio

I.

I manebit eadē distinctio. ¶ Secūdo sic. Extrema dictionis nō pōt eadē oīno applicari. relōni autē cōparare ad essentia: relōni cōparare ad terminū. extrema dictionis applicant. s. distinguunt. nō distinguunt. nō sunt oīno idē. ¶ 3° ga si relō cōparata ad essentia est ipsa oīno essentia: tūc alterū illoz duoz dictionoz fundat sup essentia: sic supia relōne ad ipsas cōparatas: tūc alter sup relōne ad terminū cōparata: tūc bēm^o extrema dictionis in qdditate cēntie relōnis: fm aliud relōne aliud nēcio. ¶ 4° ga ista alia relō cōparatio: aut rībil addit ad relōne: tūc fm eadē rōnez sūnt illa extrema: aut addūt respectū rōnis. tūc nō: ga p tales respect^o nō saluāt cōtradictoria. aut reales: tūc habem^o tres respectus in vna psona. aut absoluta: tūc idē vel pēius qd prius. ¶ Ista g cōfirmo in duplici forma sylli: vt habeant ad qd rīdeant: vel ad maiore: vl ad minorem. Prius est iste. Oīs ppetas relatiua cōparata ad essentia est cōcabilis. nulla ppetas relatiua cōparata ad terminū est cōcabilis. g nulla ppetas relatiua cōparata ad terminū est ppetas relatiua cōparata ad essentia. ¶ Scōs est iste. Nulla ppetas relatiua cōparata ad essentia est distinctiua psonarū: sed oīs ppetas relatiua cōparata ad terminū est distinctiua psonarū. ergo nulla ppetas relatiua cōparata ad terminū est ppetas relatiua cōparata ad essentia. Forma sylli est bona. rīdeat ad premissas.

K

¶ Petr^o aureo
lūa.
Dicū qdr
plec.
Inductio du
plex.

Sunt aliqui qui p dīctā volūt p idiuisiones saluare. Isti at dicūt quīor dīctā vērissīma. pmiū est. qdā sūnt idiuisiones absolūtē. sicut ille gbus res quēz est in se idiuīsa. Aliē respectiue sic ille quibus res est eadē realr alteria qua realr nō distinguūt. ¶ 2° dīctū est. qd istē idiuisiones nībī dīctū positiuū: sed sūnt mere ptiationes: sicut vnitates: que vident quedā idiuisiones. ¶ 3° dīctū est. qd in qualz psona diuina sūnt due idiuisiones absolūtē: qūz vna est cēntie alia relōnis: ga qdīz istoz est in se idiuīsa. ¶ 4° dīctū est. qd in qīz psona diuina est vna alia idiuīso relatiua fm quaz essentia est indiuīsa a relōne tēp. ga sūt realr idē. Qd aut sūnt ibi due idiuisiones pmiū: pbat per pmiū pmiū cōplexū: ga idiuīso qua essentia diuina est indiuīsa in se: est in tribus psonis: nō idiuīso relōnis. Qd aut pter istas sit alia tertia pbat: ga iste sūt ad se: alia tertia est ad aliud: idē nēcio distinguūt. ¶ Ista dīctā sūnt nēcia tēp demonstrabilia. Sed tamē ga aliqui sūnt: q volūt istas idiuisiones reducere in priore nō idēitate tēp nō pluralitatē aliquaz se tenentē ex pte substrati vel fundamētī illaz idiuīsonū. Ideo arguo quadrupl^r eos. Prius sic. Quicūqz est aliqua passio adequata alicui subio: multiplicata tali passio: multiplicat subm. rō aut vnitatis est entis adeqta passio. g mltē vnitates nō erūt sine multis entibus. ¶ Cōfirmat. ga rō ptiatiua eiusdē nō multiplicat in eodē. ¶ 2° sic. Quicūqz est aliqua ptiatio: q inest formalr alicui subio vl fundamētō: vbicūqz inuenitur illd fundamētū: ibi inuenit illa ptiatio: cū nō sit simplr separata ab eo: aliqñ eius oppo^m inest: cū sūnt in media ta. nā autē diuina inuenit in filio sine ptiatiue idiuīso: mltē ptiatis. g substratū illius idiuīsonis nō est diuina essentia seu nā in pte: sed aliud. ¶ 3° ga ipse est. qd aliqua ptiatio repugnet fundamētō suo: idiuīso aut in cōcabilis repugnat diuine nāe. g cū idiuīso relōnis sit talis: nō fundabit in diuinitate: nec idiuīso cēntie cadem rōne in relōne: tēp ptiis in alio talio substrato. ¶ 4° ga in qdīcludunt extrema icōpōlia: illa nō pōt eē in eodē penitus substrato: aliqñ se cōpaterent. idiuīso aut ptiatis tēp idiuīso essentie includunt extrema

¶ def. sustinē
flurcolū no
t mē.

¶ Quere oecba
Impugnatio
quadruplex.

M

cōtradictionis: que sūnt icōpōlia: vtpote cōcabile tēp cōmunicabile. ¶ Ista oīa pfirmant: ga videt esse cōtradictio pōt idiuīsonē relatiua cū aliquo tēp negare illud esse ad aliud: tēp oīs relō ptiatiua est ad aliud. vt habet expresse qd tri. ¶ Applico igit duos syllos in debita forma: vt possint ad maiore vel minore rīdē. Prius est talis. Nulla ppetas psonalis est indiuīsa idiuīsonē cōcabili. oīs nā est indiuīsa idiuīsonē cōcabili. g nulla nā est ppetas psonalis. ¶ Scōs est iste. Oīs nā fundat idiuīsonē cōcabile. nulla ppetas psonalis fundat idiuīsonē cōmunicabile. ergo nulla ppetas psonalis est natura.

N Scōs de ma
cabili vel igt
nūo.

Apparet igit mibi q opinio de idiuīsonibus sit bona tēp vera: sed nō sufficiens: nisi reducat ad distinctionē in substra: o. Dabit ergo distinctione aliquā iter essentia tēp ptiatiue: apparet euidenter q deus de po^o absoluta facere posset qd aligs frueret essentia tēp ptiatiue: etā clare eā vidēdo. Un^o tēp graciosus socius oppositū dixit. Pti autē dīctā sua reduci ad. 4. que mibi vident dubia. ¶ Prius dīctū eius fuit. qd nō vī cēntia sine psona: ga sicut cēntia est quo: ita psona est qd i tali vīsiōne. Pti ergo sua ratio reduci ad talē formā. Quicūqz est aliqua nā quo respectu alicui^o realis opationis: suppositū in quo est nā: nēcio est qd. s. ita est in ppositio. g si maiore ē falsa. nīc arg^o nībī valet. ¶ Arguo igit illā maiore 4° in actibus immanēbus. Prius ga terminus formalis: quo pderauerūt pbi: fuit diuina sinitas tēp cēntias: que sūnt in trib^o psonis: tēp ipsas psonas nō cognouerūt. ¶ 2° ga nāli dilectione dilexerūt pagani deū intelligentes nām primā: tēp nō dilexerūt illas tres psonas in qbus est illa nā pma. ¶ 3° ga in veteri testamento oēs credebat explicite vnu deū: tēp nō notierāt oēs explīcte per fidē trinitatē. ¶ 4° ga ples eoz nō in errore: sed in grā exītes diligebāt vnu deū ex charitate: tēp eoz dilectio nō terminabat ad trinitatē: sicut nec itellectio. ¶ Cōfirmat istud. ga demones intuitiue notuerunt humanitatē chrī: nō suppositum: cui insisterat. ¶ Ex istis apparet. qd ista ratio adducta a socio habeat veritatē de actionibus trāseuntibus: nō tēp veritatē de immanētibz. ¶ Et tūc format ratio ad ppositū. ga qī est aliqua opatio: que pti terminari ad nām abiqz eo qd terminet ad suppositū: deus pti facē pma terminationē sine 2°. sic autē est de actione immanente. Nec valet si dicat q respectu opationū pfectaz ppo tēp est vaqīlis est iūntina notitia: ga cū illa reglā applicet ad actiones trāseuntē: ita bñ tēp eadē rōne in i perfectis creaturis: sicut in pfectis: ita vtrobz: ga est hec eadē rō: aut illa regula nō est sufficiens. ¶ Scōm dīctū est fuit. qd ga pti est habitudo nāe ad suppositū qd ad opationē: tēp nā diuina suppositat per gnōnē actiua in pte: hinc est qd actus gnāndi pcedit actū itelligēdi in diuinitate: tēp pti essentia pti est in supposito qd beatificet. ¶ Sed pti istud arguit dupl^r. p sic. ga dicit Diony. q illa que ptiēt ad vnicaz tēp pcedunt illa que ptiēt ad discretā: tēp ideo essentialia pcedūt notionalia. actus aut itelligēdi est essentialis. tēp actus gnāndi psonalis. g rē. ¶ 2° ga qī aliqua duo ita se habent qd vni repugnat esse sine alio tēp nō ē: illud cui sine alio esse repugnat est posterius: cū ab eo nō pueritur ptiatiua. ptiatiua aut diuine repugnat esse sine actū itelligēdi tēp nō ē. vt pti in filio tēp spūscō. g rē. ¶ 3° dīctū fuit: qī arguit ab alijs de opposita opatione pti in p signō originis itellext essentia sūa: in qua est pfecte beatitudo: tēp in illo pti nōdūz vī cōcabita filio. dicunt isti qd in diuinitate nō est prius in quo: s. tēp a q pncipiatue.

Decernit
propia.

O

¶ Epi. Tho. sy
quere oecba
1. dīctū. hū
1. dīctū.
Regula.

¶ Impugnatio
quadruplex.
Applica ista
dīctū. 1. q. 4.

P

¶ Cōsidera ista
nā 1. dīctū. tēp
in sco. tēp
dīctū. 1. q.
dīctū. 1. q.

¶ A. l. pbat.

¶ A. l. creatis.
2. dīctū op.

Q

¶ Impugnatio
duplex.

3. dīctū op.

¶ Scd 5

Edgar™ pen.

Sermo co-
piosus et sub-
tilissimus de
vniuersatione
et ubiq; ne-
cessarius.

Proembula
quadru-
plex. Ex-
cepti qdru-
plex.

Sed cōtra istā regulā instat 4^a. Et p̄ipediendo

de equiuoco: sicut de yniuocoga possit esse certus q
canis currat: tñ dubitare de quo virus. f. de latrabilit
vel de alio. ¶ Itē aliquis pōt esse certus de sanitate
q iest: tñ dubitare vtrū insit yvine vl aiali. ¶ Scōo
impedit pphice: ga pbi cerū fuerunt q aia informat
corpus: q corpus est aiatū: tñ dubi auerunt vtrum
aia esset corpus vel spūs: quibus tñ nūbū est cōmune.
¶ Item fuerūt certi q deus est necesse esse: q dubita
uerunt vtrū finitū vel infinitū: tñ necesse esse nō est
yniuocū respectu finitū vel infiniti. ¶ 3° ipedit meta^a:
ga pbi cerū fuerūt de eternitate mundi: dubitauerunt
autē de finite vel infinitate: tñ tamē eternitas nō est
yniuoca finitū et infinito. ¶ Itē pbi fuerūt certi. deus
esse causam primā. dubitauerunt autē de finite vel
infinitate: tñ tamē pma causa nō yniuocat finitū et infi
nito. ¶ 4° per xceptus aliquorū theologorū. ¶ Conueniūt
m p aia bz potētiās: tñ dubitāt vtz sint suba vl ac
idēs: qbus tñ potētiā nō est cōe yniuocū. Similit^r oēs
dicūt q plone dīne pstruunt p ppietates: tñ dubi
tauerunt multi vtz p absolutas vel respectiuas: tñ p
rietas nō est cōe yniuocū ad absolutū et respectiū.
¶ Ad ista. ¶ Ad 5^m breuiter dico: q de equiuoco: sic de
ine et sanitate nulla est certitudo nisi de voce. nō autē
de aliquo xceptū: pbi autē nō solū fuerunt certi q de
ens. f. de illa voce: s. de xceptu vno correspondente
et voci: que est iposita ad significādū ad placitū. ¶ Ce
us autē idē est apud oēs. ¶ Ad aliud de aia dico q
fuerunt certi de aliquo conceptu specifico: sed solū
conceptu quem habuerunt de aia: tñ ille conceptus
tñ cōis oibus: q v sic forte erat cōmūnis yniuocus.
¶ Ad aliud de necē esse: est notādū q rēpōndēt

E
 Cōto rñsa.
 Prima pars
 Reg^a scotica

Elide singula
rissime h̄ d̄ ve
ritate i^o fa
moſe ſcottiſta
rū ois intell̄s
cat^o dyuo zc
z q^o vniuocū
z equocū ſūc
mediata: q^o ē
iſta. q. 12. b.

R

23. 中國人

G
Objetif qu'on
ruepl.
Logice.

Surface

22-000000

H Epilogic.

**Escudo de
plec.**

**Lange plura
für pro & 2.**

Regula.

244

A aliq diffinitia: et p aliq de p mo dicendi p se: ga distin-
ctio formalium rōnū nō pōt esse sine distinctione illorū
de p mō dicendi p se: s; que distinguunt p talia: solis po-
steriorib; nō distinguunt. g; que solis posteriorib; di-
stinguunt pueniunt in pōtib;: et p mō hūc easdē rōnes
formales: sed deus et creatura vel entitas in deo et crea-
tura distinguunt p se: p posteriora. Probat: ga p depē-
dēs et idēpēdēs. necesse esse. et pōt eē finitū et infinitū. illa
oīa sunt posteriora deo et creatura siue entitate in q; s;
eoz. Probo. nā pro q; cūq; signo creatura est depēdēs.
de? est idēpēdēs. sed creatura prius est talis entitas q;
beat talē depēdētia: ga ab solutū pcedit relōne. g; deus
est p; talis entitas q; sit idēpēdēs. p; g; resumēdo to-
tā rōne: ga q; solus distinguunt p actis et a posteriori:
sunt eisdē rōnis formalis: s; ens in deo et in creatura
est hūc: ga distinguunt p illa que sequunt rōne formalē:
ga p posteriora. p; etiā: ga finitū et infinitū sūt postērio-
ra: ga gradus est postērior q; dicitur. S; p; ptingens et
necūm q; sunt modi q; dicitur. g; et. C. P. Que distin-
guuntur solis differētiis diuisiuis: sunt eisdē rōnis
formalis indiuiso: deus et creatura sunt hūc. g; et.

B fundamētū radicāt in nā opposi-
tionis. et p in relative oppositis.
Et arguit sic. In q; b; cūq; fundat relō similitudinis: illa
sunt vniū in aliqua rōne: deus et creatura sunt hūc: ga
creatura est similis deo fm imaginem. ergo et. Ma-
ior p; ga relōnes primi modi sūt relōnes vniū rōnis:
similitudo est relō primi modi. ergo et. C. Secūdo arguit
in due oppositis sic. Cōtraria semp reducunt ad aliq;
cōe: q; p supponit: sed deo et creatura cōpētū dūa.
g; et. C. 3. arguit in p; uatue oppositis sic. Q; cūq; aliq;
p; uationes sunt eisdē rōnis: et p; uatua sūt sunt eisdē
de rōnis vel p; it eē. Hoc p; ga p; uatio et habitus sunt
essētiāl ordinata fm prius et postērius: s; in quocūq;
est illud q; est postērius essētiāl: in illo pōt esse vel
est prius: sed ita est in p; pposito: ga deo et creatura cōpe-
tunt p; uationes eisdē rōnis. vbi g; a. incorruptibilitas
est in deo et in aīa itellecīna: vel in celo. Incorruptibi-
litas enī est p; uatio incorruptibilitatis sine aptitudine:
B cōpētū deo et creatura: vt dicitur est. g; et. C. 4. argi-
eodē mō in dīctōne oppositis: ga de? et creatura siue
angelus sūt nō albi. Illa autē nūgatio est eisdē rōnis.

Secundum fundamētū radicāt in nā p; alitatis. Et
ex B arguit sic. Q; aliq dīr p; a s; ali-
quid vniū numeratū: hūc rōne vniū cōem. Et B p; a: quia
homo et bos non numerant: sed p; p; a eis: ga non dīr
duo boues: vel duo hoīes: s; duo aīalia: sed de? et crea-
tura dīr duo entia. g; ens in eis dicit vniū rōnez cōem.
C. Secūdo ex eodē arguo sic. Nullū equocū numerat i
equocanis: sic canis nō numerat in illis de q; bus dī: s; s;
solū accipit s; p; les acceptiones eisdē vocis v; signi-
ficationes: sed ens p; lificat in deo et in creatura: sūt enī
plura entia. igit et. C. 3. sic. Quādo aliqua sic se hūc q;
circūscrīptio omni alio quod nō est de quidditate ipso-
rum: illa sunt penitus idē: talia sunt eisdē rōnis for-
malis: sed p; litas nō est de rōne q; dicitur: deīne: nec
creature: nec entis: ga circūscrīpta pluralitate ab eis:
essēt idē ens. ergo sunt eisdē rōnis formalis in
ente. C. Quarto ex eodē arguit sic. Illa sunt eisdē rōnis
formalis: quibus aduenit oīs p; litas: s; deus
et creatura sunt hūc fm Aug⁸ lib^o de trinitate.

Tertium fundamētū radicāt in nā p; ffectionis.
Ex quo argi sic. Oīs p; ffectio simplr
que iuenit in creatura: iuenit in deo fm eandē rōnem
formalē: sed ens est p; ffectio simplr. g; ens est in deo et
creatura eisdē rōnis formalis. Maīor p; bat: ga in

ente perfectissimo opz inuenire omnes perfectionem
simplr. P. Deus est illud quo maius excogitari nō po-
test: hoc aut nō esset nisi in eo esset oīs p; ffectio simplr.
Maīor probat. q; in p; ffectione simplr nō cludit nisi
perfectio simplr. Hoc p; q; p; ffectio pōt esse sine omni
impefectione: sed ens cludit in multis p; ffectionibus
simplr. ergo et. Probat ex alio maīor. p; ffectio simplr
nō est limitata nec illimitata: s; ens est hūc. ergo et. P.
Qd est melius quocūq; sibi incōpōssibile: est p; ffectio
simplr. sed ita est de ente: q; nihil est sibi incōpōssibile
nisi nihil. ergo et. P. In eēntialiter ordinatis si poste-
rius dicit p; ffectionē simplr: et illud q; est prius: s; ens
est prius p; ffectionib; suis: quāz alique dicit p; ffectionē
simplr. ergo et ens. Maīor p; q; perfectio simplr nū-
bil imperfecū cludit vel p; supponit. C. Ad argu-
mentū Diony. dico q; ipse loquitur de affirmationib;
transumptiuis vel metaphoricis.

Utrum repugnet diuine p; ffectioni vna ratio forma-
lis dicta in quid de deo et creatura. Questio. V.

repugnet diuine p; ffectioni
vna ratio formalis dicta in
qd de deo et creatura. Qz nō. q; fm Diony.
deus est sup oīa eminenter. C. Cōtra. per
eminētia deuenimus in cognitionē dei s;
bi attribuēdo omnem perfectionem. ergo et.

Circa istam qōnez sunt. 4. diffi. logicales. Prima
est: q; videt fm hoc q; ens eēt genus. quia
esset in p; lib^o et p; dicaret in qd. C. Secūdo. q; deo repu-
gnat hūc rōnez partis fm Diony. g; et rōne subyicibilis.
C. Tertio. q; tūc videret q; aliq rō formalis eēt prior
deitate. C. Quarto. q; p; us est a quo nō p; uertit substi-
tēdi p; nta in eēntialr ordinatis ordine nāe: posita autē
vniocatione entis: tūc nō cōuertit p; nta ab ente sim-
pliciter ad ens diuinū: sic diuinitas nō est p;. Confir-
mat. q; tūc ens videret simpliciter deo: et sic eēt et itel-
lectū aliqd simpliciter deo. C. Ad p^m dī q; ens hūc per
modos īnfecōs: iō nō est genus. pōt alr dīci et me-
lius. supponēdo aliqua que īferius declarabunt. v; q;
ens nō p; dicat in qd directē: nec sicut pars eēntialis: ita
q; p; dicatio entis magis reducīt ad illā quā p; dicat ge-
nus de diūa: q; ad illā quā p; dicat gen^o de specie. Hoc
supposito q; īferius declarabo. p; qd dōm sit ad diffi-
cultates. Ad p^m p; q; si ens eēt genus: eēt pars essen-
tialis. hoc aut sibi nō cōuenit. C. Ad scdām dico. q; in
trāscendētib; nō est pars subiectiua p; p; e. C. Ad 3^m
dico. q; deitas est oīno pōr illo: q; ens nō p; dicat in qd.
nec est pars eēntialis. C. Ad 4^m dico. q; regula nō est
vera in cōsequētib;: que nō sunt de q; dicitur: sicut p; f-
ctius lapide est oīs isto mō ad eē hoīs. et tūc p; us itellū-
gitur eē hūc: q; esse p; ffectior lapide. Et iterū dī. q; nō in
quocūq; signo est deitas est entitas. q; non pro illo si-
gno pro quo diūa eēntia itelligit radīx oīs p; ffectionū
diuināz: p; us aut qd est p; us nā p; segt pro oī signo.

Secundo mouent diffi. nāles. p^ma est: q; vide-
tur tollere creationē. q; illud qd p; e-
xistit nō pōt creati: sed rō entis est hūc. ergo et. Eodē
modo ponit q; nō pōt annihilari. et tamē totū qd ponit
tur i creatura annihilat. C. Ad ista dico. q; quicqd est
in creatura creat et annihilat. hoc est idēz numero. sed
nō opz q; annihilat quicqd est eisdēz rōnis formalis
cū illo exēplum de creatura specifīca que aliq; vniū-
tem h; in duobus: quoz vniū pōt annihilari: altero to-
to remanēte. Sic potest esse inulto fortius de istis trā-
scendentibus. C. Ulterius posset dīci q; quidditas nō
producitur de nīlo: nec annihilatur: sed vt sic abstra-
bit ab omnibus istis.

E

F

Logice
Solo qōnis
p; sūt i solo-
nibus q; mo-
difficultatum
ad q; uoz ara-
fīctō specīan-
tium.

G
Secūdo. rōnis.
Adūus sapie
s; īgenīosa.

H

Posūce.

Quartum fundamētū radicāt in nā p; ffectionis.
Ex quo argi sic. Oīs p; ffectio simplr
que iuenit in creatura: iuenit in deo fm eandē rōnem
formalē: sed ens est p; ffectio simplr. g; ens est in deo et
creatura eisdē rōnis formalis. Maīor p; bat: ga in

I **Thomae**

Nunc tertio

mouentur diffones meta^{ca}. qd oē
qd est: vel est depēdēs: vel idepē
dens. Si igit rō entis est depēdēs: nō erit in deo. si ide
pendēs nō erit in creatura. ¶ Rūdeo rō dico. qd ratio
formalis entis nec est depēdēs: nec idependens: sic rō
formalis subiecti nec est corporea: nec icorporea: s; vt in
spiritu est icorporea: vt in boie corporea. Eodē mō rō
entis in deo gīt indepēdēs: r in creatura est depēdēs:
s; fm se sit nec hoc nec illud: sed abstrahit ab vtroqz.

Philosophi

Quarto

introducunt diffones theologice. p sic.
Creator sūe de^o distat in infinitū a crea
tura. gñō pīt in aliqua vna rōne conuenire. ¶ 2° sic.
Quicqd est de se formalr hoc nō pōt esse cōe multis:
sed oē qd est in deo: est de se formalr hoc. g rē. ¶ 3°
tertio. A simplr simplicib^{us} nō pōt abstrahi vn^o pcept^o.
Sic nec a p diuersis: s; deus r creatura sūt hui^{us} g rē.
¶ 4° sic. Ab extremis dictionis nō pōt abstrahi vn^o
cōcept^o. cōis: s; de^o r creatura sūt hui^{us} g rē. Adior
pbat. qz ens a se: r nō a se: ab alio r nō ab alio: ergo rē.
¶ Ad ista. Ad pñū dico qd distātia nō accipit nisi pro
qūitate vntis. Vñ infinita distātia bñ arguit excessum
in vntis: s; nō diffinitatē in rōne gdditātia. ¶ Ad
aliud dico: qd in deo sūt quedā rōnes cōicabiles: r in
nulla illarū est de se bec: r hō est ens. Quedā aut sūt
icōicabiles: sic ifinitas: r ista forte est de se bec. ¶ Ad
aliud dico. qd si ens esset pars essentialis r gdditātia.
arg^o esset difficile. ¶ Sed dico. vt postea declarabit: qd
ens nō est pars essentialis: nec gdditātia. Et ideo pira
me arg^o nō valet. ¶ Ad aliud dico. qd si deus quantū
ad rōnes deitatis forte sit p diuersus a creatura: forte
tū quantū ad oēs pfectiones simplr. que sūt in deo: nō
est a creatura p diuersus. ¶ Ad aliud dico. qd ab exte
mis contradictionis pōt abstrahi aliqd: pōt accipi
duplīter. Vt fm se r formalr: r sic nihil pōt abstrahi.
vt fundamētalr: r sic bñ pōt abstrahi. Modō deus r
creatura fundamētalr sūt dictionia: r nō formalr:
sicut albedo r nigredo: r oīa opposita. ¶ Ad rōnes in
oppositū dico. qd deus eminēter est oīs creatura: r pfe
ctior modo qd sit in seipsa fm rōne specificā: ga oīs ta
lis r tñet eminentius in deo qd in seipsa.

In deo sit ra
tione simpli
cis die ali^o.
Cōsidera al
t^o deo.

M

Contradictio
duplex.

Sermo spāl
de nō vntio
cationis ent.
A. Locat.
Aide cum in
mon. ca. 6.

L

Lōco qdru
plex.
Sco. subillis
quē doctoz
anthonoman
ce r merito
nominat.
Cōcept^o sim
pliciter.
Simpler ga.
Quere Sco.
in theozmar
bus: r vbi ibi
notat.
Pro. r pōlo
ne.

Primo diu
sum quid.

Vltimo de vniocatione entis. Nūc vidē
dū est de modo vniocationis. Et
quātū ad hoc quero quoz qōnes. Prima.
vtrū dicat ens gdditātia de vna cēntia
vltimate pfecta. Qd nō. fm Ansel. in libro
de vitate. Qualis est cōparatio lucētis ad lucem: talis
cēn^o ad ens: s; ibi lux tñ denotātia oī de lucēte. g rē.
¶ Cōtra. Aug^o 5° d tri. diē. qd cēn^o ppryūtime dī dō.
Istā qōnez ponā 4°. 1° nes doctozis. 2° pīa qd
ens nō dī gdditātia de aliquo simplr sim
plici. Sca qd nec de p diuersis. Tertia qd nec de pas
sionib^{us}. Quarta qd nec de vltimis differētiis. ¶ De p
sciendū: qd voco cōceptū simplicē simplr: qd nō est re
solubilis in alios pcept^o: sicut in quāitate illud est sim
pliciter idiuissibile: qd nō est amplius diuissibile: qd pz
de pūcto qui nō resoluit. Qd aut aliquis talis sit. pbat
sic ga si nō oporebit pcedere in ifinitū in pceptibus
r rōnibus gdditātiis: iter quos est ordo cēntialis: qd
est falsus. ¶ Hoc supposito. pbo ppositū euidenter sic.
Qñ aliqd cōe includit gdditātia in aliquo inferiori:
illud in quo includit tale cōe est resolubile in rōnem
cōez r pīa. hoc pz: sed nullū simplr simplex est reso
lubile. g rē. ¶ Sca 3° est. qd de p diuersis nihil pōca
tur in qd. Et p pponit qd sit p diuersum. Vbi sciendū

q qñ aliq cōueniunt r dñt: necessario est deuenire ad
aliq in illis inclina. q ita dñt qd in nullo pueniunt alio
qn cēt pcessus in ifinitū: tale aut vltimū vocat p diuer
sus. ¶ Tūc arguit pro 2° hne sic. In gbusciqz icludit
rō entis: illa in aliq pueniunt: s; p diuersa in nullo cōue
niunt. g rē. ¶ 3° de passionib^{us} pbat sic. Nulla pīa
passio est pfectior suo subo: s; si ens includeret in suis
passionib^{us} passio cēt pfectior ente ex additione sue. p
pīe rōnis ad rōne entis: qz gēgd icludat aliq r ampl^o.
est pfect^o pīe illo alio. ¶ 4° de vltimis dñs pbat
sic. Vltimē dñe sūt p diuerse. p diuers^o nihil est cōe.
g rē. ¶ Probat. Et qd nō includit in pñis dñs. qz qd
diuidit ime^o in aliq nō icludat gdditātia in eis. hoc
pz. qz tūc cēt mutatio addere diuidens diuiso. s; ens di
uidit ime^o in dñas pīas vel pēcas. g rē.

Q

Pro. 2.

Pro. 3.

Pro. 4.

Cōsidera in
stantiam de
ponderādo.

N

Obicitur qd
duplīter.

Sed tione entis: qd qd nō est ens nō pōt cogitā. sed
simplr simplex pōt cogitā ens. ¶ 2° sic. p diuersum
aut est ens gdditātia: aut nihil gdditātiū: nō nihil g
ens. ¶ 3° sic. Nulla pīcatio in abstracto est vā nisi g
ditātia: s; in abstracto vīas recipit pīcatioē entis.
g rē. ¶ 4° sic. Vltimē dñe sūt specificē dñe. sed iste
includunt ens. Nā rōnale est ens. g rē. ¶ Ad ista. Ad
p^o dico. qd duplex est resolo. Vna in pres cēntiales. Et
ista est in linea pīcamētalr: r illa in q resoluit aliq
isto mō dñr de eis in qd. Alia aut est resolo in priora q
nō sūt pres cēntiales. Et talia pōra nō opz qd dicant
de eis q resoluit ista modo in qd: r resoluant in ea.
¶ Ad 2° dico. qd p diuersa sūt ens: sed nō gdditātia
ens: tñ nō sūt nihil gdditātia. Cōtradictoria aut cir
ca aliqd cū additione vel determinatione aliq pīdunt
nām dictionis. sic albū r nō albū sūt dictionia: r iō
absolūt de qlibet dī alterz. s; tñ hō cū ista additione
p se vel gdditātia: nec est alb^o: nec nō alb^o. ¶ Ad 3°
argū dico. qd nō solū in abstractis inuenit pīcatio qd
ditātia vera: s; et idētica: sic pz in diuinis. S; alr p r
alr in diuinis: qz in diuinis pcedit pīcatio idētica pp
ifinitatē: s; hoc cedit pp cōitā: ē alteri^o extremi excedē
tis sic est ens. ¶ Ad 4° dico. qd p dñe dñr ille p qd p
diuidit ens: sic absolutū r respectiū: r in talibus nō
includit ens gdditātia. Alie sūt vltimē. r ille dicant
indiuiales pīetates: vel dñe specificē. nō tñ oēs:
nisi breuiter ille que accipiunt ab vltima realitate: r
vlt oēs dñe ad qd stat vltima resolo cōceptū gddita
tiū: oēs tales voco vltimas. Et in istis nō includit
ens gdditātia. Rationale aut non accipit ab vltima
realitate: nec stat in ea resolo. sed ipsum resoluitur.

Resoluto
duplex.

O

Regula nōb
lia. de dīcto
rīf: qd rē. co.
vi scia. 2. d. 1.
pīe. 2. q. 1. sol
uēdo pīcipa
le: r vbi ibi
notat.
Predicatio
vera in abstra
ctis duplex.
Ecce qd qñs.
s; pīdētia bñ.
Predicatio
idētica dupl
dñe res.

P

Ad qd qñs
rōnalis: s; p
dētia pīra
pīquāt.
Tpo. Ange
licus.
Conclūo
quadruplex.
Tene oppo
olus inuadē
Sco. vt scia.

Alie sūt. 4° nes cuiusdā doctozis Thome angli
ci: q nō vident pīdictis opposite. p^o est. qd ens
nō icludit gdditātia in aliq pīcamēto. 2° qd ens nō
icludit gdditātia in aliq gñe subalterno. 3° qd nec in
aliq spē spālissima. 4° qd nō in aliq idiuīduo cuiusli
bet pīcamēti. ¶ p^o pbat sic: qd pīcamēta sūt p
irresolubilia. q igit sūt simplr p^o: nō resoluit in aliq
pōra gdditātia. Si aut ens icluderet in istis gddita
tiis: sequerē qd cēt resolubilia. g rē. ¶ 2° p^o. qz qñ
que rōnes foiales icludunt in aliq gdditātia: oī illas
subordināritā qd vna icludat in alia. s; in gñe subal
terno icludit gen^o pīcamētalr. Tūc at est qd ens in
illo nō icludit: vt pbat est: nec eē. g rē. ¶ 3° p^o. qz
ratio diffinitūa cōstat ex genere r dñarō dico diffi
nitūa speciei spālissime: sed ens nō est genus nec dñar:
nec in eis icludit. g rē. ¶ 4° de idiuīduo pbat.
qz tota gdditas idiuīduoz est spē: sed in spē non in
cludit ens: g nec in aliquo idiuīduo.

Sed occurrunt. 4° diffi. p^o de pōi r postioriorqz

Diff. quad
plex.

A que nō dñr in quid de aliquibus nō sūt priora eis: sed ens nō dñr in qd de pdictis: q nō est prius: qd est manifeste falsum. ¶ 2^a qd oē pdicatio: vel est per se: vel p accidēs: ens nō pdicat p accidēs: q per se. Si sic: vñ in p modo: vel in scdo. Si in p: habeo ppo^m. q in qd. Si in scdo: pdicatio de scdo mō sit per accidēs: r posteri^o. q ens est tale: qd est falsus. ¶ Tercia diffō: qd vñ q pdicatio gñis de oīa sit per accidēs. Si igit pdicatio entis reducit ad illā erit per accidēs. ¶ 4ª est de pdicatione vniuoca. Nā certū est q ens pdicat vniuocē: sed qd pdicat denotatiue: nō pdicat vniuocē. g rē. ¶ Ad ista. Ad p^m nego illud qd assumit. s. q illud qd nō pdicat quidditatiue nō pōt esse prius. Nā certū est q genus nō pdicat qd dicitatiue de oīa: r tñ est prius. Lōce dō g q illud qd pdicat in qd est prius. s. nō ecōter so. ¶ Ad 2^m dico: q pdicat non vt pdicatio de scdo modo: sed de pmo: nō tñ directe est de pmo: s. tñ idirecte reducit. ¶ Ad 3^m dico. q genus nō pdicat de oīa per accidēs: sed per se: qd essentialis ordo est inter genus r oīas. g r ille ordo est prior ordine gñis ad speciem: qd ordo gñis ad spēm est per oīas. Si g pdicat de spē: qd de oīa nō per accidēs: sed p se: ille ordo est essentialis: s. q vñ ps essentialis de alia pdicat. Et reducit ista pdicatio ad p^m mō. ¶ Ad 4^m dico. q duplex est pdicatio denotatiua. Una que accipit a posteriori r ab accidēs: r nunq ista est vniuoca: s. a iustitia dicit iustus. Alia est que accipit ab essentiali: pōt: r ista pōt esse vniuoca: qd reducibilis ad p^m modū: sicut pdicatio gñis de differentia: r sicut pdicatio transcendentū que est vere vniuoca.

Ad qonē igit dico: q ens nō dñr in quid de oīa essentiali: sicut pars essentialis: vt sicut genus de specie: s. dñr tali modo de oīa essentiali: s. dicit genus de oīa. ¶ Hoc pbo. p sic. Quicqz aliqd includit in qd dicitatiue: s. pars essentialis: illud est prius illi: sed nō est prius diuinitate: igit nō includit in qd dicitatiue eius in pmo mō: s. pars essentialis. ¶ 2ª sic. Diuina essentia est perfectio simplr simplex: sed perfectio que est simplr simplex nō includit aliqd tāq partē sui. g rē. ¶ 3ª sic. In nullo p diuinitate includit rō qd dicitatiue alius: sed eētia diuina est p diuersa: vt postea videbit. g rē. ¶ 4ª sic. Sic dicit Dio. eētia diuina est sic radix oīum pfectionū diuinā: s. nō pōt esse radix illi: qd est de eius qd dicitatiue. g rē.

Sed hic sunt 4° diffi. prima est. Quid dñm est affirmatiue de ente: quare non pdicat qd dicitatiue: sicut alia supiora. ¶ Ad istud dico. q pbatū est euidenter. q ens nō dñr qd dicitatiue: sed denotatiue de diuina eētia. Si aut poneretur includi in aliquo alio qd dicitatiue: illud eēt iūmū ens qd deus. Sed cōtra arguit qd rō entis dñr quidditatiue de hoc ente. s. de induitudo entis: qd fātē illud erit iūmū ens: qd deus. ¶ 2ª Alia dñr qd dicitatiue de hoīe. ergo hō erit aīal intmū qd deus est ens. ¶ Ad p^m negat illa pñtia. s. ergo hoc ens est magis ens qd deus: qd magis r minus attendunt fm qd dicitatiue vñtis: rō aut dei rōne entis est per se prior. ¶ Sed vices. qd fātē hoc ens est iūmū ens qd deus: s. sic arguebat. Dico q nō opz ponere tāā idēntitatem vel oīmōdā iter deū r ens. sicut iter idē r seipsū. ¶ Ad aliud cōcedit. qd potiori mō quo ad nos: hō est aīal qd deus sit ens: qd in pmo mō dīcēdi per se: tñ ille modus idēntitatis est potior r perfectior simplr. ¶ 3ª diffi. qd s. superius diuinitas per oīas nō sit de qd dicitatiue eaz. vñ tñ q sit de qd dicitatiue constituti. g rē. qd ens diuinitas per absolutū r respectiū nō est de qd dicitatiue illoz pñtūtoz. ¶ Rñdeo. dico q aliter est de diuinitate

transcendentū: r aliter de diuisione generū: qd pñtū limitatiōe gñis r oīaz pōt pñtū vñū ex eis per cōpōnē: sed pñtū illuminationē transcendentū r cōpō oīarū nullūz 3ª cōstituit: qd transcendentia simplr simplicia sunt: cuz iueniant in deo. ¶ 3ª diffi. est de modis iūmūccis: r de pdicatioe entis de eis. ¶ 4ª diffi. est de modis iūmūccis: r de pdicatioe entis de ente finito: qd modus iūmūccus nō variat rōne qd dicitatiue. ¶ Dñm est. q pdicatio entis de ente finito est qd dicitatiue: nō tñ intelligēdo qd ex ente r mōdo fiat vñū qd beatvñā rōne formalē que recipiat pdicationē entis: qd nullū tale cōstituit: sed ita ex illi. g. q ens qd est finitū est ens: nō tñ ens dñr de finitate: sed de ipso determinato per finitā. Nō enī eodē mō pdicat quo hō pdicat de hoc hoīe: vel aīal de hoīe qd aīal dñr qd dicitatiue de rōne formalē: vel aīal de hoīe rōnali. Nō sic ens pdicat de ente finito qd dicitatiue: s. eo modo quo aīal pdicat de hoīe albo: hoc est de hoīe qui est albus. Sic est de ente r ente finito. ¶ 4ª diffi. est. Si in diuinitas iuenit pñm modū dīcēdi per se. Dīco q nō. qd nō est ibi pñtū diffinibile. nec diffinitū: ex qd rēfultat pñm modū dīcēdi p se: tñ ibi est pñm modū dīcēdi p se p se p reductionē: nō q sit sicut pars eēntialis: s. sicut gen^o de oīa. ¶ Ad arg^m in opp^o dico. qd licet est pñtū: r iō dñr denotatiue: r eodē mō ens est participiū: sed vt est nomē acceptū ab essētia vel quidditate nō sic dicitur.

Utrum ratio entis sit precisa ab alijs rationibus formalibus que sunt in deo.

Utrum ratio entis sit precisa ab alijs rōnib^o formalib^o que sunt in deo. Qd nō: qd dicit hylā q diuersitas nō est admittēda in diuinitas: pñtū aut est diuersitas. ergo rē. ¶ Cōtra. Diony. de diuinitas nominibus dicit. Qd in diuinitas est aliqua alteritas r diuersitas. ergo rē.

Hic excluda duas pdictiones duoz doctorū Joan. r pē. Unus enī dicit. q ens hz vñū cōceptū: nō aut vñā rōnē: r ille pceptus est iprecisus ab alijs. Alius dicit q hz vñā rōnē formalē: iprecisus: nō tñ in qd dicitatiue de oīb^o. ¶ Cōtra pñtū ipositiū pmo doctoz iudicū quadruplex pdictio. pñtia est. qd idē pceptus erit cōis: r nō cōis: pñtū r nō pñtū. Et arguit sic. pcept^o entis cert^o est cōis: cōcept^o autēlibet dubioz est nō cōis. ergo idē est cōis: r nō cōis: pñtū r nō pñtū. Vel sic. pceptus certus de duob^o est cōis illis duob^o: sed si idē certus pceptus de duob^o eēt dubius: nō eēt cōis eis: r sic eēt pñtū r nō pñtū: cōis r nō cōis. ¶ 2^a qd idē pceptus eēt repugnās: r nō repugnās: qd pceptus entis est cōpōlis oīb^o: r per pñs nō repugnās: cōcept^o alioz vt hoīs nō est cōpōlis oīb^o. r per pñs repugnās. Idēz igit pcept^o erit repugnās r nō repugnās. ¶ 3ª pdictio est: qd idē erit transcēdens r nō transcēdens. qd cōcept^o entis est transcēdens: cōceptus aut alioz pñtia hoīs nō transcēdens. g rē. ¶ 4^a qd idē eēt abstract^o r nō abstract^o: qd cōcept^o entis est abstract^o: pceptus aut iferioz nō est abstract^o. ergo rē. ¶ Si dicat q vñitas entis est vñitas idēntationis. ¶ Cōtra. eodē modo arguitur: qd cōceptus entis est vñus vñitate idēntationis: alij nō. ergo rē. Item decē pdicamēta habent cōceptus determinatos: ratio aut entis hz rōnē vel cōceptū indeterminatū. De eodē aut fm idēz nō pñtū dīcēdi cōtradictoria. r per cōsequēs nec indeterminatū r determinatū. ergo rē. Sic ergo ipositiū istis doctozibus multiplex pdictio: iponēdo eis q pmo dicit. q ens hz vñū pceptū imprecisum ab alijs. scdo q ens habet vñā rōnē imprecisam ab alijs.

E Ad illud dñr iter diuisione generū r transcendentū: s. cōsidera.

Hic valde de hac pdicatione ne cas finitūz cōsidera.

P pñm mōdū dīcēdi p se pñtū: r dupliciter.

Eus sumit a pdicat duplici

G

Joā. r pē. vt quibūda placz q talis ostēditur tñ cōsidera bene pōtēdo. Inuēit per Joā. Scō. q pñtū autē lum,

H

Instantia. Solo ad illā.

ur q
iter,

ra in
bene
ado.

ur q
iter,

do

nōt
dico
co.
d. i.
sol
cipa
bi

tio
stra
ex.
pñs.
io
ipñs

to
pñs
se

x.
o
do
is.

I Ideo dico. qd ista nō pōt intelligi vt sonāga eodē mō reduci pōt arg^o & addiciones facte 3 p^m

Qd rō & cōceptus
pōt ens sūt
pōt ens sūt

Ensis.

R

Obiect. 4°.

I
Adiectas 2°.

Illustratio 2°
Ecce qd qd
obis appli-
candum.

M

Considera bñ
vt scis p.

Diffinitio en-
tis que? & qd
predicatur de
ente.

2° 3° ga eadē rō nō pōt ee cōis & nō cōis. Lredo enī qd isti docto. nō sic intellexerūt. Probo enī istū intellim esse falsum: & qd ratio sine cōceptus entis sit pccisa ab oibus alijs rōnibus sine cōceptib⁹. Et hoc probo p sic. Quia qd cōceptus vni rōni formali cōpetit aliquid fm se: qd nō cōpetit alteri: ille rōnes sunt distincte & pccise: hoc p per primū p^m cōplexi: sed deo inquantū deus cōpetit beatificare: enti aut inquantū ens nō: ga si sic cōpeteret omni enti. g. rē. ¶ Si dicat qd verū est de rōne entis in gñali. Et ego dico qd de illa loquor que inuenit in oibus: & de illa pbo qd distinguit a diuinitate. ¶ Scdo sic. Qñ ita est qd aliqd realt repugnat alicui ex aliqua rōne formali: nō repugnat sibi ex alia: ille rōnes sunt aliquat⁹ distincte: sed repugnat deo ex rōne diuinitatis finitas: sed ex rōne entitatis nō: ga tunc repugnaret ei enti. g. rē. ¶ 3° arguo sic. Impossibile est qd idē intellectus sit certus & dubius de eadē rōne formali: sed certi sumus de diuina entitate: dubitām⁹ tñ de rōne p^oia deitatis. g. rē. ¶ 4° sic. Eadē rō pccise nō pōt esse cognoscibilis: & nō cognoscibilis per nām: sed diuinitatis rō nō est cognoscibilis p nām: rō autē entitatis sic. g. rē. ¶ Sed 3° ista arguit 4° p sic. Qñ ita est qd vna rō aliquoz est altera: vna illaz nō est pccisa ab altera vel distincta: s3 rō entitatis & diuinitatis ita se hñt qd vna est altera. ergo rē. ¶ 2° sic. Diuina eēntia est aliquid in sua pccisione: aut g aliquid positum: aut nō. si nō. gñibilis. sic. g. ens. ¶ 3° sic. Rō formalis diuinitatis: aut est aliqd: aut nihil. Nō nihil. g. ens. ¶ 4° sic. Illa nō est pccisa rō que est ois rō nullo sibi addito: sed talis est rō entis. g. rē. Maior est nota p primū p^m. Minor probat. ga si aliqd addat: aut est ens: aut nihil. Si ens: g. ens addit ad ens. Non nihil: vt patet. ¶ Ad ista. Ad p^m dico: qd vna rō sit alia absolute & aliquo modo: tñ nō oibus modis. Si enī esset oibus modis: pccideret rō. Tñ dico qd rō diuinitatis nō est oibus modis eadē cū rōne entitatis. ¶ Si dicat qd ops illa non idēntitatē reducere ad aliqua extrema. Dico qd duplex abstractio inuenit. Vna que fit p nota p^o intentionis: & in ista semp vna dī de alijs vna semp predicat de altera. Alia fit p nota scōe intentionis: & in ista nō est vera: qd vñ semp de altero pccidet. Vñ ista non est vera: diffinitum est diffō in gñe scōaz intentionis: sed ista est vera: bō est aīal rōnale: in gñe p^oiaz intentionis. Diffinitio enī entis nō est diffinitio deitatis: s3 enī deitas sit entitas: ga adhuc statur in p^oia abstractione: tñ ista nō est vera: deitas est formaliter entitas: ga p ly formalr intelligit scōa abstractio. ¶ Ad scōz dico. qd sic oīa vt pcciscunt a gñe: est illō denotatiue: & nō qdditatiue: sic essentia diuina vt pcciscunt ab entitate: est entitas denotatiue. Nō tñ qdditatiue est illud positum qd est formalr entitas. ¶ Ad tertū dico. qd est aliqd p^oia aliquitate: sed non sequit qd sit formalr entitas. ¶ Si dicat. vbi diffō predicat videt formalis predicatio: sed diffō entis predicat de deitate. ¶ Rñdeo. qd solū eodē mō qd ens diffinit: eodē mō diffō predicat: sed ens pccise diffinit p scōaz intentionē: & nullo modo per primā: ergo eodē modo quo dicit de ente illa scōa intentio: dicit de deo: s3 de ente dī denotatiue: & nō qdditatiue. Sic g dicit illa scōa intentio de deo pccise denotatiue: & nō qdditatiue. ¶ 3° si dicat. ista rō formalis qd est. pōt dici qd est scōa intentio fm qd hic accipit formalis rō entitatis. Sed intelligendū est tñ qd qñ rō formalis est scōa intentio: supponit p^o p^oia. ¶ Ad 4° dico. ad maiore:

q aliq rō sit ois rō nullo sibi addito. pōt intelligi dupl⁹. Vel vt sit ois rō qdditatiue: vel solū idēntice & denotatiue. Primo mō maior est vā & minor falsa. pōt g esse ois rō denotatiue: s3 nō qdditatiue. Si aut accipiat sic qd est denotatiue ois rō nō tñ qdditatiue. maior est falsa. Et tunc ad minore si accipiat oī modo est alia nullo addito. nō est vā: qd est ois alia rō nō qdditatiue: sed denotatiue: sic rōnale est aīal denotatiue: mon tñ quidditatiue: imo qdditatiue addit ad aīal. vt p3 in exemplo. illud qd addit suba vel aīal ad ens: s3 sit ens denotatiue: nō tamen est ens quidditatiue.

Istis p^osuppositis sic arguit deducēdo rōne ad op^o positū: qñcūqz aliq rō vel pcept⁹ nō est idem oib⁹ modis nullo sibi addito. ille pcept⁹ sine illa rō est pccisa ab oib⁹ alijs: & nō oīo sibi eadē. s3 rō entis nō est oib⁹ modis oēs rōnes alijs: nullo sibi addito. ¶ Ad pbo p sic. qd ois pcept⁹ qd est idē alijs: nullo sibi addito est mere equocus: qd equocū nō addit ad equocū nisi nomē: s3 per te: pcept⁹ entis nō addit ad illa de qbus dīmit solū nomē. g. rē. ¶ 2° sic. Ille pcept⁹ qd est ois pcept⁹ nō trāscēdes nullo sibi addito: nō est trāscēdes: sed: fm te: pcept⁹ entis est pcept⁹. x. pccamētoz nullo sibi addito. g. rē. ¶ 3° sic. Ille pcept⁹ qd est singularis cōcept⁹ nullo sibi addito nō est vñis: sed: p te: pcept⁹ entis est h3. g. rē. ¶ 4° sic. Ille pcept⁹ qd est oēs alijs indifferēter: nō h3 maiore vñitatē illis: s3 concept⁹ singulares nō hñt nisi vñitatē aggregationis vel ordinis: g pcept⁹ entis nō est vnus nisi vñitate aggregationis vel ordinis: qd est manifeste falsus. ¶ Itē istud redit in dictū an- tiquoz docto: qd dicit qd intell⁹ est cert⁹ de alterutro vñoz indeterminate: & dubius de altero determinate. ¶ 3° 3° arguo sic. Intell⁹ aut h3 certitudinē de neutro: aut de altero: aut de vñoz s3: aut de altero idēntice & indeterminate. ¶ Si dicat. qd est neuter: bñ ppo finit: qd ois pcept⁹ neuter ad duos determinatos est pccisus ab illis. Si aut est alter: vel erit finit⁹ vel ifinit⁹. nō finit⁹: qd deus nō est finit⁹. Nec ifinit⁹: qd de bñ vñitatē. Nec pōt dicē qd de vñoz est cert⁹: qd de falso nullus pōt ee cert⁹. Falsus aut est qd de? est finit⁹ & ifinit⁹. ¶ Si aut dicat. qd de alterutro sic. Cōtra b est illud argū qd pñs factū est: sic 3 alios. Tūc enī tāta certitudinē habeo qd de? est trīn⁹: icarnatus: mortu⁹: sicut qd de? est ens. qd sum cert⁹ eque bñ qd est trīn⁹: vel non trīnus. sicut qd est p^m vel nō p^m: sed ille p te: erit pcept⁹ entis: g. rē. Et sic de alijs. ¶ Ad arg^o in oppo^o de Dyl. dōm qd ipse loquitur de diuersitate in natura.

¶ Vñ a conceptibus simplr simplicibus & p diuersis possit abstrahi alijs cōceptus cōis eis. Qd. VIII.

Vtrum

a cōceptibus simplr simplicibus & p diuersis pōt abstrahi alijs conceptus cōmūnis eis.

Sine

argumētis rñdeo qd nō. qd tñ est intelligēdū de pceptu qdditati- uo. Intelligēdū tñ qd pcept⁹ sunt in qdruplici genere. Primi pceptus sunt scōaz intentionū. Alij pcept⁹ sunt cōssimaz passionū. Alij sunt cōcept⁹ habitudinū trāscēdētū. Alij p^oiaz intentionū. ¶ Exēplū primū sic a Petro & Martino abstrahit spēs: sic ab vñimis dīys hoc qd dico oīa vñ⁹: & a p^oietatib⁹ indiuidualib⁹ b qd dico p^oietas indiuidualis: & ita vñiuoce pccicat de eis: sic bō de Petro & Martino. ¶ Exēplū scō. oīa qd sunt vñ⁹ oīe sunt intelligibiles & volubiles: & sic vere & bone. Ueritas g & bonitas de oib⁹ p^oia & vñiuoce. ¶ Exēplū tertū: qd sunt qdā rēlōnes trāscēdētes qd oīa circum: sic idēntitas diuersitas & distinctio: qd etiā de vñimis dīys pccicant. ¶ Exēplū qrtū: sic sunt vñitas & sim.

N
3° qñter rō
entis est oīs
ratio & c.

O

Quare dñ.
& god. & alios

Podra bñ.
A. l. diuini-
cane.
A. l. s. neutro
P

Alide. s. q. 2.
ad signan bñc
argū. de qñ
loquitur b.

Conclusio
respōsali.

Conceptus
sunt in oīa
qdruplici.

Casti docta.

1
fiter rō
est oia
et q.

Prologi

Questio

IX. 7. X.

A
Dub^o nōdile

Ecce q^o q^o rō
sed p^o dila
nam.

Ecce si p^o
fio in 2° mō
z fūm i p^o
mō. dīc p^o
bū pōderādo
Ad dī. i. q. 13.

B
Ecce dila ca
fignādo rō fūo
Ad dīc nūga

Dub^o fingit
De dīfōne rō
nū formalī
Solutio.

Ad dīcōne fū
namū z dī
fūbū dīfōne
fūbū dīfōne
Ad dī. i. clau
epoz z maxi
mē in fūto.

r. ant.
Enō in aia 2°

Ecce dila ita
nam p^o c.

plicitas: que p^ouaciones importare vident: que de mul
tis etiā p^o diuersis vniuoce p^odicant. **C** Sed hic est tū
vna dīfī. q^o q^o aliqua passio p^ouenit p^olib^o: per aliqua
rōnē cōem eis cōuenire videt. Si ergo iste passiones
p^olib^o z p^o diuersis p^oueniūt. videt q^o p^o rōnē vna cōez
eis p^oueniāt: sic nō essent p^o diuersa q^o dīr p^o diuersa.
C Rūdeo. dico q^o ista regula est vera in nō transcen
dentib^o. falsa tū est in transcendentib^o. Nō enī opz q^o tra
scendētia sūnt oībus mediāte aliqua rōnē cōiūsi for
te mediāte rōnē entis: que iest oībus: sed nō q^o dītrati
ne: sed denoiatiue: aliquibus alijs quidditatiue.
C Utrūq^o ab oībus que excludunt rōnez v^ois: possit ab
strahi aliquis cōceptus cōis.

Vtrum

ab omnibus que excludunt ra
tionem v^ois: possit abstrahi
aliquis conceptus cōmūis.

Respondeo dico q^o 4° vīr eē a
q^obus non abstrahit
p^ofectiones simplr. 3° simplr simplicia. 4° oīe vīte.
De p^ontis p^oz: q^o tūc ille rōnes vel illi p^oceptus nō erunt
transcendentē: que dīr transcendentē. **C** De scōis p^oz: quia
illud q^o includeret in eis: cōponeret cū rōnibus p^oz
p^oz. hoc aut fallūz est: z impole: q^o inueniunt in deo.
C De tērys p^oz: q^o nō eēt simplr simplicia: sed cōce
ptus eoz essent resolubiles. **C** De vītimis dīz: ē p^oz
q^o nō essent vītime. **C** Sed h^o pōt moneri vna dīfī. f.
si dīfīctio oīum formalīū rōnū pcedat actū itellec^o:
vel ista dīfīctio sit solū p^o intellm fabricata. **C** Ad B
dico q^o sic. f. q^o pcedit: q^o ipole est etndē actū itellec^o:
di terminari ad eādē rōnē fōzale z nō terminari: sed
act^o itellec^o dī pōt terminari ad eādē rōnē fōzale illi^o a
q^o abstrahit: z nō ad abstractū: q^o aliq^o ē dīfō ex nā rei.
C Utrūq^o ens per eandē rōnē fōzale dicat de omni
bus creaturis.

Vtrum

ens per eādē rōnē fōzale dicat
de oībus creaturis. **C** sic. Joā. p.
Dia per ip^oz facta sunt. Omne autēz vt
accipit hīc: est signū dīfīctiois: dīfī
ctio nō est nisi de vniuoce. q^o hoc nō esset
verū nisi ens esset vniuoce. Probo. q^o terminus equi
uocus nūq^o dīfīctiois: sed vniuoce solū. **C** Con
tra. dī ibidē. Sine ipso factū est nīl. **C** Dic sunt 4°
vidēda. p^o vtrū fūm eandē rōnē fōzale dicat de ente
reali z rōnis: siue de ente in aia: z eē aiam. 2° vtrū fū
eādē rōnē fōzale dicat de abso^o z respectiuo. 3° vtrū
de suba z etiā accīte. 4° vtrū de ente in po^o z in actu.

Circa

p^oz. Uno mō pro illo q^o fūm se totū est cām
ab aia. Alio mō pro illo q^o fūm esse cognitū est produ
ctū ab aia. Et fūm istā dīfīctiois sunt due p^ones. p^oria
oīo est. q^o ens nō dī vniuoce de ente in aia z eē aiaz:
accipiendo ens in aia p^o mō. Et istō p^obo 4°. p^o sic. Qū est
alīqd cōe q^o dī de aliquibus: de vno simplr: z de alio fū
qd. illud nō dī de eis vniuoce: nec fūm rōnē eādē fōz
malē: sed sic est de ente respectu entis in aia z eē aiaz:
ga ens in aia dī ens fūz qd: z ens eē aiaz dī ens simplr.
g^o z. Maior vī manifesta: q^o q^o aliq^o rō formalis dī
de duob^o vniuoce: z in p^o mō dīcedi p^o se: dī de eis sim
plr: z nō fūm qd. Minor p^oz. **C** Scōo sic. Rō entis nō
pōt dīci de aliquo: q^o icludit incōpossibilia: sed mīta
sunt entia rōnis. ergo z. **C** 3° sic. Impole est q^o ratio
entis dicat vniuoce de ente: z de opposito entis tra
dictorie: sed dīctiois entis est ens rōnis: q^o nīl est
ens rōnis. g^o z. **C** 4° sic. Ab extremis dīctiois fōz

maliter sumptis nō pōt abstrahi cōis p^ocept^o vniuoce:
q^o tūc iter dīctiois simplr z formalr sumpta eēt me
dū: sūz altez dīctiois est ens rōnis. ergo z.

Sed

istud instat 4°. p^o sic. Unus ē idē cōcept^o nō
pōt eē cert^o z dub^o: sed multi sūt cert^o q^o relo
est ens: z q^o numerus est ens. z de multis sūlibus dubi
tant tū vtrū sit ens rōnis vel ens reale: g^o ens de eis dī
vniuoce. **C** 2° sic. Qū aliq^o numerant in aliq^o i illo vni
uocant: sū ens reale z ens rōnis numerant in ente: q^o
dicim^o q^o fū pla entia. g^o z. **C** 3° sic. signū dīfīctiois
nō vī posse addi nisi vniuoce: sū ens dīfīctiois pro en
te reali z ente rōnis: q^o ista est va. Omne ens est itell
gibile: vt ens pro vtrōq^o dīfīctiois. g^o z. **C** 4° sic. Dī
fīctio entis in aia: z eē aiam: nō solū est dīfīctio vocis in
fīgnata: q^o est per imediata. g^o est vniuoce dīfīctio. g^o z.
C Cōfirmat p^opositū q^o ens nō sit vniuoce hīs p^odictis
nō obstat^o: q^o illa rō entis que eēt p^odicabilis de eis:
aut eēt realis: aut facta p^o itellm. Si realis: g^o aliq^o rea
le p^odicaret in qd de ente rōnis. Si facta per itellm: g^o
ens rōnis p^odicaret de ente reali i qd: vel opoteret da
re mediū. f. aliqua rōnē: que nec eēt ens in aia: nec ens
eē aiam. qd est ipole. **C** Ad illa que sūt in opp^o p^o ordi
nē rūdeo. **C** Ad p^o dico. q^o tales sunt certi de vocabu
lo z nō de aliq^o remec de aliq^o rōnē formalī vna. **C** Ad
2° dico. q^o p^orie nō numerant: nisi ga sunt diuersa ac
ceptiones entis: sic hō nō nūerat in boīvero z pīcto: z
tū dīr duo boīes: hoc est due acceptōes boīs. Ad aliō
dico. q^o nō est p^ope dīfīctio. Et ad aliū q^o nō est p^orie
dīfīctio: loquēdo sic de ente rōnis. **C** 3° sic. B est vna
dīfī. q^o p^o p^o cōplexū nō vī saluari nisi i illis ad que
se exēdit rō formalis suis subit^o: sū ipm saluat. in oīb^o
entib^o rōnis. g^o eē subm vel rō subm se exēdit ad oīa
entia rōnis. **C** Ad istud dico. q^o eodē mō q^o subm p^omi
p^oncipū se exēdit ad ens rōnis: saluat p^o p^o. f. subm
nō se exēdit nisi fūm qd z dīminuit: vt rō aīalis saluat
in aīalī pīcto. Eodē mō p^o p^o applicat istis dīminuit.
C 2° sic. q^o accipiendo ens rōnis 2° pro ente in aia solūz
p^oductio in eē cognitio. Dico q^o illo mō vniuoce dī ens
de ente eē aiam: z de ente in aia: istō accipiendo ens in
aia. **C** Doc p^obo 4°. p^o sic. Qū q^o aliq^o dīctiois addit
alīcui termīo: z nō dīminuit de rōnē fōzali q^o dītratiue
ibi remāet eādē rō: sū eē cognitū nō dīminuit de rōnē
fōzali eē q^o cōgīct: q^o tūc p^o cognōfca possent oīa amī
bilari ēr que de^o fecit. g^o z. **C** 2° sic. Nīlla relo destruit
p^oriū fundamētū: sū tūc ibi ponit suū effectū fōzale:
sed eē cognitū est respectus rōnis in oīo: g^o nō destruit
rōnē fōzale oīo: sū tūc ponit in eo suū effectū fōzale.
C 3° sic. Quēcūq^o sunt idē nūero vīr eē idē spē: z hīc
eādē rōnē fōzale: sū illud idē numero: qd est in re est
cognitū. Igit^o illud qd est in re: z illud qd est cognitū sūt
eīsdē rōnis fōzale. **C** 4° sic. Qū aliq^o trāfīr de po^o
ad actū nūq^o p^o hoc variat eī^o rō formalis: sū sic est de
re que est itelligibilis in po^o: postea reducīr ad actūz
p^o actū itelligēdi. g^o z. **C** Cōfirmat. Quia aut act^o itel
ligēdi terminat ad rez que est eē: aut nō. Si sic cū ter
minare actū itelligēdi nō sit aliud q^o accipe eē cogi
tū: seq^o q^o idē erit z eīsdē rōnis formalis. Si aut non
terminat ad rez: sū ad spē: nīl tūc itelligīr de re.

Sed cōtra

istud arguit 4°. p^orio sic. q^o cāe alte
rius rōnis vident^o effect^o alter^o rō
nis p^oducere: ita itelligēdo q^o oīem effectū eīsdē rōnis
nō pōt hīc. Uī entz q^o si p^oueniāt in aliq^o: salte in ali
quos effect^o poterit vna rō in quos non poterit altera:
p^o aut dei z nra sunt alterius rōnis vt p^oz. Igit^o oē illud
qd p^oducit a deo in eē realit^o nō poterit cogīci ab itellm
nro: q^o tūc bēret eodē effect^o: q^o g^o illa p^oduceret: z

E

Obq^o 4°.

Ad arg^o est
car.

F

Ad ista dīc.

Dub^o nōdile

Ecce q^o q^o rō

G

H

Obq^o 4°.

ita. Sed istat qd istud est falsus: qd qd dicitur pōt pducere: et nos intelligere qd est idē qd sic pducere in eē cognitio. ergo ens in aia: et ens ex aia nō sunt eiusdē rōnis formalis. ¶ P. Quicqd in esse cognitio pducit: cognoscit: sed in cognitione abstractiva nō pducit nisi species: vt videt. igit nō cognoscit nisi spēs: qd est falsum: et etiā habet ppositū: qd ipsa est alterius rōnis ab obto. ¶ P. In cognitiua aliqd cognoscit: sed nihil pducit nisi actus intelligendi: igit solus actus intelligendi cognoscit: actus aut intelligendi est oīno alteri rōnis ab obto extra. ¶ P. per te. Enti simp: et enti dimi: nuto: et fm quid nihil vī esse cōe. vt pz in pma. pncē esse reale est esse simp: esse aut cognitū est esse f3 qd. ergo nihil est eis cōe. ¶ Ad ista rideo. Ad pmiū dico. qd due cāe alteri rōnis nō pnt oīno bīe eodē effect: quātū ad esse simp: sed tū quātū ad esse simp: fm vna: et fm qd quātū ad aliā: nō est incōueniēs sic dicitur producit lunā quātū ad esse simp: sol aut cōtinuē eā producit quātū ad esse lucidū: qd est fm quid: re pmi esse. ¶ Ad 2m dico. qd in cognitiua abstractiva: nō pducit quātū ad esse simp: nisi actus vel spēs: tamen quātū ad esse cognitū ipsa spēs nō pducit. sed qd dicitur. Pmiū aut pducit nō est rez cognoscit: sed 2m solū. ¶ Ad 3m dico. qd in cognitione intuitiva aliqd pducit aliud ab actu intelligendi: qd esse cognitū: et istud formaliter est in obto: pducit aut p actū: et p pns esse cognitū nō est actus qui producit solū fm esse reale. ¶ Ad 4m dico. qd duplex est esse fm quid. Unū qd diminiuit de rōne determinati. Et illud est de quo dicit pncē negatiua pns in pma pncē. Aliud est esse fm quid qd nō diminiuit: sed diminiuit: et hūc est esse cognitū. Nō enī diminiuit rōne ei: cuius est: nō ponat eā in eē: quātū ad esse ei: qd nō segt: est cognitū: g est: rōne foiale nō diminiuit: s3 diminiuit. ¶ Aliiter pōt dici. qd eē cognitū pōt accipi dupl: vī foiale: et sic dico qd forte nō est nisi ens rōnis et diminiuit. Alio mō fundamētāl: s. p subtrato vī obto. Et isto mō est eadē qd dicitur qd ē i re.

Secunda

pncipalis quātū ad aliū dubiū. vtrū scz dicat fm eadē rōne de absoluto et respectivo. Dico qd sic. ¶ Et ad B multe rōnes pns fa cte vadūt: maxime rō fundamētalis. Arguo enī sic. De eodē et sub eadē rōne formalis ipse est intellm esse certū et dubiū: sed itellm est certus de diuina psona qd sit ens. dubitat tū vtrū sit absoluta vī respectiva. g videt qd aliū cōceptus hēat ens qd de absoluto et respectivo. ¶ Sed B est vna diffi. qd tūc erit dare aliquā rē que nō erit ad se: nec ad aliud: qd est dicitio. ¶ Ad hoc dī co sicut oīm est de quibūdā diuidentibus aliqd cōe quātūcūqz sint imediata qd. s. nō est dare mediā rōnes aliquā: sed est dare solā rōne abstractē ab vtroqz di uidentium: sic numerus vel est par vel impar. Nec est pōse imaginari vnu numerū: qd nec est par: nec ipar. et tū rō formalis numeri abstractit ab vtroqz abstra bit. ¶ Sed 3. Quia oē qd est: vī est ad se: vī nō ad se: hec sunt extrema dictionis: ens g p te nō est ad se: ga abstractit et ab eē ad se: et ab eē ad aliū. g nō est ad se: s3 oē qd nō est ad se: est ad aliū. g ens est ad aliū. ¶ R. 2. Quicūqz extrema dictionis applicant ad aliquā imedia: tria opz sp illa distinguit: ga vnu dictionū dī de vno dīo: et ad q applicant dictionū: et dī de cōi ab stracto ab illis dīis et diuīso p dīa: sed aliter et aliter. Sicut nō ad se vī nō ad aliud alr dī de respectivo: ga nō est ad se de abso: ga nō ē ad aliū: et alr de cōi dīo.

Tertia

pncipalis est quātū ad 3m dubiū. s. vtrū fm rōne eadē foiale dicat de suba et acci-

dente. ¶ Et hoc breuiter dico qd sic. et B per easdē rō nes qd feci supius: maxie p rōne fundamētālē de cō ceptu certo et dubio. ¶ S3 est vna diffi. qd qñ aliqua duo sic se hnt qd tota entitas vni est in attributione ad aliud: de illis nō vī dicitur fm eadē rōne formalis: sed hūc sunt suba et accis. igit. ¶ R. 2. dico. qd rō est ad oppo. qd qñ aliq duo ita se hnt qd tota entitas vni est p attributionē ad aliud. ens dī de eis fm eadē rōnem foiale. hūc sunt suba et accis. g. ¶ Maiorē acceptaz ego pbo. qd fm intēionē Augu. 5. de tri. oē qd relatiue dī est aliqd ad se. igit qd est aliqd in attributione ad al ter: est aliqd ad se: g ita segt qd erit ens formalis.

Quarta

pncipalis est de ente in po et de ente in actu. vtrum dicat ens vniuoce de ipso. ¶ R. 2. dico. qd duplex est po ad pns pns adā. s. po subina: et po obina. De po subina. s. de mā nō est diffi cultas magna. qd eadē rōnes qd facit sunt pns pbarēt hoc. Sed de po obina de q maior est diffi. dico qd sic. ¶ Ad pbo. pno sic. Actus et po nō diuersificant eē nā. Nā eadē est diffi hois in po et in actu. g. ¶ R. 2. sic. Dūe diuīsiue nō variāt rōne formalē diuīsi: s3 ens di uīdit per po et actu. g. ¶ R. 3. sic. Que sunt idē nūō hnt eadē rōne formalē: s3 grantū vel aliqd tale est idē numero in po et in actu. g. ¶ Et sic pz de oībus. ¶ 4o sic. Modus intrinsecus nō vī variare rōne formalē illi: cuius est modus. Hoc pz. qd rō qd dicitur abstrahit a modo: sed actus et po sunt modi intrinseci. ergo rē.

Hic occurrunt

quedā diffi. p. vtrū hec di uīsiō quā ens diuīdit i po et actu: sit additativa. dico qd nō. Intelligēdo de poten tia subina. Et rō est. qd diuīsiō additativa vī enūciare totū diuīsiū: qd aut est: nō est tū vel in po subina: vī in actu. S3 intelligēdo de po obina: et de actu sibi oppo sito: pōt dici qd sic: vī diuīsiō additativa pōt exēdi ad diuīsiōne p modos intrinsecos additatis. Dis enī qd di tas vel est in actu vel in po. sic itellēdo po. ¶ Sed diffi. est. si sit formalis ista diuīsiō: intelligēdo p foiales diuīsiōne illā q diuīdit aliq rō foialis manēs eadē in vtroqz diuīdētū. Dico qd sic. ¶ R. 2. ens f3 eadē rōne for male dī de ente in actu: et de ente in po. ¶ Sed 3. qñ aliq rō formalis dī de duob: de vno simp: et de alio fm qd. illa nō dī de eis f3 eadē rōne formalē: s3 sic est de ente in po: et de ente in actu: qd de ente in actu: dī qd est ens simp: nō aut de ente in po. g. ¶ Ad istud dico pcedēdo maiorē: s3 nego minorē. Ad qd intelligē dū est sciendū. qd aliud est dicere de aliquo qd sit: put eē dīc 2m adiacēs: et aliū est dīcē qd sit ens vī suba: put dīcē tertiū adiacēs. ¶ Dico igit. qd de ente in po dī cat qd nō sit ens simp: et de ente in actu qd sit ens sim pl: f3 qd ly eē dīc 2m adiacēs: tū alto mō accipiēdo eē put dīcē 3m adiacēs fm qd est copula respectu entis vī sube vel alioz pdicatoz essentialiū. Bene dico. qd ens in po est simp: ens et simp: suba: sicut ens in actu. Et ista est vera: homo i potētia est simp: homo: et ista est falsa. homo in potētia fm qd est homo. Et sic de alijs. Ad rationē in oppositū patet per iam dicta.

Utrum

ratio entis sit rō generis. Qd. ¶ R. 2. ratio entis sit rō generis. Oē camēta manent in diuīsi. s. suba et relog: a sili poterit rō entis eē genus: sic cū pdi centur: vī ad se erit pdicatio sube. ¶ Con tra. Aug. dicit. qd deus non est in genere. g. ¶ R. 2. istam qōnem sunt due veritates declaran de. Prima est. qd ens nō est genus. Ad hoc aut inducunt multe rōnes. Prima est illimitat: ipse sed

Circa

aut inducunt multe rōnes. Prima est illimitat: ipse sed

Quar. idē tas et variat pōt eē in esse: aliāz cā rum alterius rationis.

R.

Est f3 qd 2

Nota singula rōne qd vbi qz valat.

Est cognitū duplex.

I.

2. art.

Docō rōnal.

Al. absolut et respecti. Dubium. Solō nō dī.

M

Replica.

Regla nō dī. Al. sco. 4. q. qd libat. et vbi ubi notant.

3. art. Docō rōnal.

N

Dubium.

Regula.

Cap. 1.

4. art. Potentia duplex.

O

Docō rōnal. quadriplici ter pbaia.

Duplex.

Dat mediū ter po sub lecta et acti formalē: sec de po obina et actu entia tio. qd bene cogit.

Replica singularia.

Est f3 et ter uā adiacēs.

Ens in potē tia obiectua qñ simp: et qñ fm qd p dīcē ens.

De trinit. lib.

5. c. 1. Veritas 2.

Tho.

Al. Sco. 3. et 5. d. 1. vī scio.

Questio.

1994-1995

Real name:

Ad illud qđ in pñ^o iductum fuit ad oppositum dico

XV.

104^r,

I
De cognitione
nra in pntis
nralib' de diu
nitate.

K

De cognitione
nra in pntis
de deo.

Idem ma. dñ.
3. b. c. de o.
3. di. 2. q. 9. p.
pacione.

De cog. 2.
L

Ex diffinitioe
diffinitioe sit p.
pō p se nota.

a. l. ad alig.

M

De cognitione
itells separi i
pntis nralib'
existens de o.
nitate.
Considera an
scotizat?
Idem 7. di. 2.
q. 1. ad 5. f. f. f.
bme.

edimetus fuit separatus citra tñ beatitudines eleuat. 4.
eleuat oino supnalr: tñm hoc dīco 4. dñes. ¶ Pñia
est q itells p mō. nñ dñer nō pōt hīc notitia pñaz
t specificā dñitatis nāl. Hāc dñe pbo 4. p sic. Quī
cūqz itells pōt cogicē pñia t specificā rōnē alicuius
qdditaris pōt cogicē aptitudines q psequit illā qddi
tare. ga talis aptitudo est ex pñia: t aptitudo que est
passio dñe eēntie est q ipa sit cōicabilis trib'. g possit
ab itellu nro cogicē q ipa est cōicabilis trib'. B aut est
falsū. g rē. 2. sic. Qñ itells cogicēs pñia t specificā
rōnē alicui' pōt cogicē vni et' actiua nālē. vis aut et'
actiua nālē est posse creare: t sic possem' ex nāl' co
gnoscere creationē esse possibile. Et sic de icarnatione
t de alijs. 3. arguit sic. Nos nō possum' qdditates co
gnoscere multaz rerū creataz p pñias dñas: s p pe
tegrinas: g mltō mīn' poterim' d dñā eēn' talē cognē
bie. 4. potēs cogicē naturāl' aliquam quidditatem
posset cognoscere illud qd est realr idem illi quiddita
ti nāl: sed qdditati dñe sunt realr idē pñietates pso
tales: siue ipse p. g ipas cogicerem' nāl: qd est falsū.
¶ 2. p est. Qñ itells nñ supnalr eleuat' citra beatitudi
nē p aliquā spēs ifusaz cogicē dñā eēntiā sub pñā
rōnē t specificā. Et h pbo 4. rōnib'. p qñcūqz sit ali
que pōt adeqre: qd pōt vna pōt t alia: s memoria t
itelligētia t volūtas sūt pōt adeqre in memoria autēz
pauli sūt acq' recordationis: g h sūt p aliquā spēm. g
eodē mō itells si caret in eo talis spēs posset cogicere
vultūre sic memoria recordabat. g rē. Dicit ad h q
h paulus viderit vultūre nō recordabat idistincte. p
bat: ga viderit scio hōies siue in corpore siue ex corpore
scio: de q scit q recordabat idistincte. ¶ Corra: pcept'
idistinct' est pcept' diffinitiv' pcept' diffinitiv' est pcept'
diffinitiv'. ¶ 2. arguit sic. Qñ itells hñs pceptū idistinctū
cū de aliq pōt acgrere pceptū diffinitiv'. S p paulus ha
buit pceptū idistinctū. g rē. Ma. p. q. qñqz h pceptū
diffinitiv' pōt hīc pceptū diffinitiv'. pbo: ga hñs pceptū
subtī. pñōis p se nota: pōt hīc pceptū. pñōis: sed ex
diffinitiv' nāq ex subtō: ex diffinitiv' nāq ex pñōis: sit
pñō p se nota: g hñs pceptū diffinitiv' pōt hīc pceptū
diffinitiv': t pñis hñs pceptū idistinctū diuine essētie
pōt hīc diffinitiv': sed paulus habuit idistinctū. g rē.
¶ Similr pōt argui de obscuro t claro. Nā si dicat'
q cognoscit illud idē obscure: q pñis clare habet' p
positu. Si dicat' q aliud. f. cōfute. Corra. ga paulus co
gnouit essētiā: t nō aliqd aliud. 2. sic arguo. Quicqd
de pñi mediāte cā 2. pōt p se: s p cāz 2. g t p se t p
essētiā pōt. Ista rō nō est pōderis magni nec docto
ris: sed sūt in terra ab alijs. 3. arguo sic. Quia qñ sunt
allqte due pñēctōes si maior repugnat creature nec
minor: sed sic si hīc mille gñus nō repugnat creature:
nec hīc decē: sed attingere oīm p actū itelligēdi est p
fectus: qñ repñat p spēs: ga pfect' actus repñat
oīm p actū itelligēdi: g nec p spēm. 4. sic. Qñ sūt aliq duo
equalr ifi' it vni istoz nō repugnat repñari p spēm:
nec alteri: s ita est eēntias dñas ifi' sic deitas. eēntias
aut dñas pōt repñari p spēs. g t deitas. pñatio assūm
pñi. qñ eēntias sit eq' ifi'. ga nulla alia eēntias est ifi'
nisi eēntias dñas. g rē. ¶ 3. p est q itells separ' i puris
nāl' pñiatur p venenire i pñia notitiā dñe eēn'. p
4. p sic. Suppono enī q talis itells separ' pōt se extē
dere ad oēm ens limitatū: t sic itelligē oē tale. Ex hoc
arguo sic. Qñ itells potēs itelligē spēs: pōt itelligē oīs
repñatū p spēs: s de pōt spēs repñatū eēntiā dñaz
cāre i itellu alicui' bñ: t sic talis itells pōt cā itelligē
ga limitata est: t per pñis p pñōē assūptam poteris

oīm p cā repñatū cognoscere. 2. sic. Quicūqz itells
pōt itelligē actū cōpletū iter terminos pōt terminos
illius cōplōnis cogicē: s itells pōt itelligē actū cōple
tū: cuius eēntiā dñā est subm: h pñis. Nā bñs formare
pōt istā. de' est ifinit': sub pñā rōnē dei. Et iste itells. f.
separ'. ex supponē pōt itelligē actū cōpletū: cū sit act'
limitat'. g t dñitātē. 3. sic. Ille itells q pōt itelligere
t cogicē bñi scialē: g est de aliq subto sub rōnē pñia
pōt cogicē illd subz: s talis itells pōt hīc notitiā de isto
bñi: qñ hñc de deo bñi g est de dñā eēntiā. g rē. 4.
sic. Quicūqz itells pōt cogicē aliquā relonē pōt cogno
scere terminos ei'. s talis itells pōt cogicē oēs relo
nes creature ad deū: g pōt cogicē deū: g est terminus
relonis. ¶ Si dicat' q bñ cogicē de' aquatū termi
nat talē relonē: terminat aut rē' sub rōnē gñali: vel
sub alia rōnē: qñ dñitātis: t sic cogicē rē. ¶ Corra.
Qñ aliqz itells pōt itelligē relonē aliquā: pōt itelligē
terminū illius: vt terminus est illius: sed talis itells
pōt itelligē relonē creature ad deū: g terminat ad deū
sub rōnē pñā deitatis. Hāc pbo: ga creatura hñz relo
nē ad deū sub rōnē pñā vltimi finis: t inquantū bñi
cat: sed esse vltimū finē vel bñificare nō pueniunt sibi
nisi sub rōnē dñitātis. Et ideo mibi appet' q nō po
test bñ rīderi nisi negādo suppositū. 3. euz pbo. f. q
oē limitatū poteris a tali itellu cogicē: t h pbo sic. Qñ
aliq sūt ordinata eēntiāl' circa aliqd subm: si postero
ra sūt per se nota: t pñia. s itellecui separato intuitiue
cognoscēti creaturas sūt p se nota: qñ itellecui in se
per accis: g relones ad deū: que sūt per se sibi. Nāz
nō vī rō qñ cognoscēdo petrū intuitiue: ex h q cogno
sco: q est in tali loco: qñ nō possum' rē illā cogicere q
immediatū t eēntiāl' iest petrū: qñ loc'. t hñ est relo
ipf' ad deū. ¶ 4. p. Qñ itells separ' t eleuat' pōt vidē
deū t cogicē. Et hoc pbat' pñe Aug. q dicit. q an
gelo duplex est notitia ipressa: ga matutina in verbo.
vespertina aut a sua creatione. 2. p Origenē sup Esa.
q dicit q indei Esaia q dixit se vidisse deū: serraueit.
Cōstat at q nō intuitiue: nec solū p fidē. g rē. 3. ga cū
cūqz reuelat notitiā eūdes alicui' pñōis sibi reuelat
tur notitiā eūdes terminoz: s bñs Joāni i reuelatiōe
euāgelij fuerit multe reuelate pñōes: qñ subm vel
predicari erit deus sub pñia rōnē: g sūt reuelata no
titiā hui' termini: qui de' est. 4. dñus Hiego. in dial.
dicit. q Adā recordabat de multis: que viderat in so
pñe: arguit ergo sicut superius erat arg' de paulo.

Sed contra

predicta instat dupl' pmo sic. ga
bñs Diony. dicit q p spēs iferio
ris ordinis nō pñt repñari istā que sūt supioris ordi
nis. ¶ Hoc dīco q repñare nō est in se formalr illud
hīc: sed solū mouere ad actū: g est perfecta silitudo in
repñatō nō in essēdo. qñ mouere ad actū: g est de
dñā eēntiā est aliqd limitate cognis respectu essētie
dñe: t h pfectu' bñ pōt facere. ¶ Si dicat' q sicut
excedit res rē ita silitudo silitudinē: sed res ifinita in
silitudinē excedit finitā: g t silitudo silitudinē. pñmo
dīco q istud arg' hñz solū a quolq: ga oēs ponūt q acc'
itelligēdi: que hñz bñs de diuina essētiā: est silitudo
perfecta diuine essētie. Ideo dīco q nō requirit ibi
adequatō: t sicut nec iter res ita nec inter silitudines:
sed solū est qdā pportio: sicut repñatū qd aliqñ est
accis ad subam representatā. ¶ 2. arguitur pñicta
sic. Qñ aliq sūt equalr ifinita: si vni nō est nāl cogicē
bile: nec altez: sed eēntias diuina est eque ifinita: sicut
deitas: deitas aut nō pōt cogicē. g rē. ¶ Rñō dīco q
hic accipit nō cā vt cā. Nō enī dīco q cā qñ nō pōt
cognosci dñitas sit ifinitas: ga tunc bene concluderet
argumētū.

Considera in
stantiam.

O

Exce qñ dñs
hñz pñia an
qñ pñe pñe
rando.
Dñat oñāz
itellm creatū
posse nāl co
gnoscē relo
nes creature
ad deū: sed in
bone pñia.
4. super gñi.
t alibi.
P
Et. l. in sui.
De cognitione
itells creatū su
pñalr eleuat
de dñitātē.

Obiectum 2.

Repñare ad
silitudo 2.

Replica.

Q

Qualis est eē
cōparatio re
pñatū ad re
pñatū: s vñ
Eco. 3. di. 2.
q. 9.

A

Si ergo reg
ni superna
notitia ad no
ticia diuinita
tis sit et lapi
dia dicuntur.
De cognitioe
abstractiua vi
de. i. singula
rissime.
Sola gñalis

argumentū: qd rōnes specificē vel dñe rep creatur
sunt nobis ignote. ergo multo magis ista.

Utrū de diuina eēntia possit hū notitia abstractiua
ex parte obiecti non cognoscendo deum esse: siue ex
stentiam eius.

Utrū de diuina eēntia possit hū notitia abstractiua
ex parte obiecti non cognoscendo deum esse: siue ex
stentiam eius.

Hic dicitur q cognitio abstractiua
abstractit ab eē et nō eēntia
pñentia: et nō a pñtia: et sic multis extremis additionis.
Sed hic sunt difficultates aliquę. C. pñtia vtz abstra
bit a terminatione: vel non terminatione obiecti. q
possit esse et q obm nō terminet. C. hic dicitur aliq
sic qd nō vtz q sit neūz ponē nisi respectu fundamen
talē actus ad obm: qñ nō est. C. Aliq dicit q nō vtz bñ
intelligibile q sit intellectio: et qñbū intelligat: qñ tñ se
quit: et tñ sic ipsi dicunt nō opz q actuali existat. C. 2.
difficil. est: vtrū abstractat a per se et p accis. Dico q lz
pñt cogsci abstractiue illa que isunt p se nō tñ i que
isunt p accis. Et rō est ista: qd cognitio abstractiua sit
p repñtia qñ ipz vniformit repñtat: lz accitua variē.
Et iō nō pōt cogsci cogne abstractiua vtrū bñ sit alb
vñ nō alb: et sic de alijs: qd accitua pñt variari manēte
cogne vniformi. C. Sed difficultas est de astrologia
que vñ eē abstractiua: et tñ p repñtatiū cogsci eēntia
eclipsis. Dico q nūq p demñtationē cogsci eēntia vel
eclipsim eē. Hoc pbo sic. Quia de ptingētibz vt pñt
gentia sūt nō pōt esse demñtatio: lz q eclipsis i tali tpe
hoc est ptingēs. pbo. tñ qd angelus mouet ptingētē: et
de pōt impedire eū: tñ qd de facto fuit tpe Josue: qñ i
te sol: tñ potuit astrologus facē demñtationē: et tñ tūc
fuisse p falsa. Si r ante diē iudici ipsi possent eodez
modo demñtāre: et tñ oēs demñtationes false pcluderēt
post iudic. C. Dico q maior certitudine non habet
astrologus de suis pñtibz qz geometer: q etia abstractit.
Iō dico q nō demñt nisi aptitudine et nō eēntia. q
ita est aptū natū euenire. C. Sz 3. qd tūc videt nālis
pñs deficē. p ptingētes enī pñones demñt pñū mo
uēs immobile. Nā vt pbaui: oia ptingēter mouent: ex
mou aut fit ista demñtatio p pñ. Dico q nō est demō
stratiue lz qñ arguitiue: que qdē argutio lz icepta cō
tingēt. i. a mou iceptit ab eo: vt iuitiue nat est demñ
r: et qd ois pñs lz quātiūqz ptingēs si iuitiue cogno
scat: est p se nō bñc est q ex tali sic cogno pōt nālis
pñs demñtāre: q est aliqz motor immobilis: qd enī videt
q aliqd mouet pōt arguere: quia mouetur vel a se vel
ab alio: et sic vltra quousqz veniat ad aliqd immobile: qd
in talibus non est. pcessus in infinitum.

Ad qñē ergo accedēdo dicūt aliq qd diuina essen
tia nō pōt cogsci qdditate abstractē
do ipaz ab esse et nō esse. Hoc pbat sic. Nihil pōt co
gnosca sine B: qd est de intellu ei: lz eēntia est de intellu
diuine eēntie: qd est necesse esse et actus purus: et sic nō est i
differēs ad eē et ad nō eē. C. Doctor nō dicit. Hūi q. i.
possum pñe notitia de diuina eēntia abstractēdo ab eē
p aliqd repñtatiū: et pbat h sic. Quale ordinē hnt aliq
vbi distinguunt fm rēntis ordo manet vbi distingui
tur fm rōnē: lz vbi distinguunt realt qdditas et esse vt
in creaturis: vñ pōt intelligi sine alio ppter ordinē. q
in deoz: ubi sit pñtis ordo. C. 2. sic. Qd est pñū qddi
tatiue de aliquo: illd est p se notū de eo: lz nō est p se no
tū deū esse: qd demñtā. q. 2. C. Hāc dñez teneorū pp
alias rōnes nō solū pp istas. Et p arguit sic. Qñ est ali
qd simplr simplex: nullū cōe est de qdditate ei: lz diuina
essentia est simplr simplex: q esse cū sit cōe: non est

Quantum ad pñū dī q notitia intuitiua est: q
est de re p seipaz. C. Abstractiua q
est de re repñtatiū. C. Sz 3. istud p arguit sic. Qñ ali
que due notitie sic se hnt: q dñt spē ipse est q dñia
pñtatiua vñ pñeniat alteri: lz vt pñctū est: abstracti
ue pñenit terminari ad rē nō in altero: lz in seipaz. q
hoc nō distinguit intuitiua: tanqz p sibi pñtū ab abstra
ctiua. C. Dī ad B q lz in h pñeniat. i. in terminādo: qd
vtrazq terminat ad rē in se: tñ dñt sic. qd abstractiua
terminat ad rē: q res nō cāt eā: nec mouet: lz repñ
tiua: intuitiua aut terminat ad rez in se et cāt a re in se
ipaz. C. Cōtra. istud instat 4. pñio de aia: que seipaz
intelligit et abstractiue: et tñ nō p aliqd repñtatiū: sed
p suā eēntia. C. 2. sic. Qñ sūt aliq obia: qd repugnat
mouē vel causare: notitia re illoz ita terminat ad ea:
q tñ nō causat ab eis. Sed multa sūt obia intelligibilia
intuitiue: qd repugnat cāre: sic rēlones. mā p 3. multa
alia. C. 3. sic. Quicqd pōt de mediantē cā 2. pōt ime
diatē: lz mediatē cā 2. hōto pōt cāre notitia intuitiua
in gñe cāe efficiētis. q et sine obio. Et sic non cābit ab
obio: et tñ terminabit ad obz. C. 4. sic. Certū est q de
videt essentiaz suā: et in ea creaturas: nō in se: sed in re
pñtatiua. q nō intuitiue. Si r videt bñ diuina eēntia:
nō tñ ipsa mouet: qd diuina eēntia nō est pñū pñtatiū
ad eē. ergo nō mouet ad cognē sui: et tñ intuitiue videt.
C. Ad ista dico. C. Ad pñū q aia nō cognoscat seipaz
nec intuitiue: nec abstractiue: sed arguitiue ex obiecto
intuitiue cogno. i. actu intelligēdi. C. Ad scdm dico q
intuitiua est illa: que causat a re per seipaz: vel est: ta
lis: quale cāre ipsa res: si hnt vim: causatiua et possit
eam causare. C. Ad 3. cōcedo maiorē: et cōcedo q de
potest supplere vicē causantis: nō aut terminātis: quia
iste actus regit existētia terminātis. Vel pōt dici: sic
dictū est ad 2. q si deus suppleat vicē causantis: tñ
talē cāt: quale res eē apta nata cāre. C. Ad 4. dico q
sicut supus dixi: q qñqz notitia specificat a suo pñio
obio: et qd notitia dei respectu essentie sue est intuiti
ua: hñc est q respectu alioz obioz dī esse intuitiua:
ita q cū creature sunt obiecta scbaria: adducit notitia
intuitiua: sic est de deo. Similr etia ad illd de bea
tis. C. Intelligendū tñ q notitia intuitiua pñenit qua
mox extrema addictionis: a quibz abstractit notitia ab
stractiua. pñū est actualis existētia: quia si cogno
pñm Franc. M. B z

Trum hōi viatori poterit cōicari no
titia intuitiua dī diuina eēntia.
Videt q nō. qd dī Moyse. nō videbit me
fz vñuet. C. Cōtra. Jacob vidit dñm fa
cie ad faciē. C. Circa ista qñē: ops p vide
re qd est notitia intuitiua. C. Deinde ad qñē.

Ad qñē ergo accedēdo dicūt aliq qd diuina essen
tia nō pōt cogsci qdditate abstractē
do ipaz ab esse et nō esse. Hoc pbat sic. Nihil pōt co
gnosca sine B: qd est de intellu ei: lz eēntia est de intellu
diuine eēntie: qd est necesse esse et actus purus: et sic nō est i
differēs ad eē et ad nō eē. C. Doctor nō dicit. Hūi q. i.
possum pñe notitia de diuina eēntia abstractēdo ab eē
p aliqd repñtatiū: et pbat h sic. Quale ordinē hnt aliq
vbi distinguunt fm rēntis ordo manet vbi distingui
tur fm rōnē: lz vbi distinguunt realt qdditas et esse vt
in creaturis: vñ pōt intelligi sine alio ppter ordinē. q
in deoz: ubi sit pñtis ordo. C. 2. sic. Qd est pñū qddi
tatiue de aliquo: illd est p se notū de eo: lz nō est p se no
tū deū esse: qd demñtā. q. 2. C. Hāc dñez teneorū pp
alias rōnes nō solū pp istas. Et p arguit sic. Qñ est ali
qd simplr simplex: nullū cōe est de qdditate ei: lz diuina
essentia est simplr simplex: q esse cū sit cōe: non est

de ei qdditate: sed hñc hñc ppo. C. 2. Qñ aliq sunt
eiusdē rōnis formalis: si bñt ordinē eēntialē: vbiqz
remanēt: remanet ordo iter ea: lz quāntitas vñtis et ex
stētia sūt eiusdē rōnis foialis i deo et creatura: que sūt
essentialr ordinata in creatura: qd quāntitas vñtis pce
dit eēntia. q et in deo: lz quāntitas vñtis que est pōt non
dī in qd de diuina eēntia. q nec eēntia: que est posterior.

C. 3. sic. Qñ sūt aliq eiusdē rōnis formalis: qd qd dī in
qd de vno et de reliq: lz itellz diuin? et nñ sunt eiusdem
rōnis foialis. si qd dī in qd de vno itellu: q de nño:
qd est manifeste falsuz: semp accipiēdo eē eēntia. C. 4.
sic. Multiplicato aliq multiplicat qñqz sūt de itellu
ei? qdditatiuo: lz pñes rōnes foiales sūt in deo. q et plu
res eēntie eēnt qd ē lz qd vna eēntia solā est oīz pñ
haz et notionalū. C. Ad arg? dico q sūt modi itriseci.
C. Utrū homini viatori poterit cōicari notitia intuitiua
de diuina eēntia.

Trum hōi viatori poterit cōicari no
titia intuitiua dī diuina eēntia.
Videt q nō. qd dī Moyse. nō videbit me
fz vñuet. C. Cōtra. Jacob vidit dñm fa
cie ad faciē. C. Circa ista qñē: ops p vide
re qd est notitia intuitiua. C. Deinde ad qñē.

Quantum ad pñū dī q notitia intuitiua est: q
est de re p seipaz. C. Abstractiua q
est de re repñtatiū. C. Sz 3. istud p arguit sic. Qñ ali
que due notitie sic se hnt: q dñt spē ipse est q dñia
pñtatiua vñ pñeniat alteri: lz vt pñctū est: abstracti
ue pñenit terminari ad rē nō in altero: lz in seipaz. q
hoc nō distinguit intuitiua: tanqz p sibi pñtū ab abstra
ctiua. C. Dī ad B q lz in h pñeniat. i. in terminādo: qd
vtrazq terminat ad rē in se: tñ dñt sic. qd abstractiua
terminat ad rē: q res nō cāt eā: nec mouet: lz repñ
tiua: intuitiua aut terminat ad rez in se et cāt a re in se
ipaz. C. Cōtra. istud instat 4. pñio de aia: que seipaz
intelligit et abstractiue: et tñ nō p aliqd repñtatiū: sed
p suā eēntia. C. 2. sic. Qñ sūt aliq obia: qd repugnat
mouē vel causare: notitia re illoz ita terminat ad ea:
q tñ nō causat ab eis. Sed multa sūt obia intelligibilia
intuitiue: qd repugnat cāre: sic rēlones. mā p 3. multa
alia. C. 3. sic. Quicqd pōt de mediantē cā 2. pōt ime
diatē: lz mediatē cā 2. hōto pōt cāre notitia intuitiua
in gñe cāe efficiētis. q et sine obio. Et sic non cābit ab
obio: et tñ terminabit ad obz. C. 4. sic. Certū est q de
videt essentiaz suā: et in ea creaturas: nō in se: sed in re
pñtatiua. q nō intuitiue. Si r videt bñ diuina eēntia:
nō tñ ipsa mouet: qd diuina eēntia nō est pñū pñtatiū
ad eē. ergo nō mouet ad cognē sui: et tñ intuitiue videt.
C. Ad ista dico. C. Ad pñū q aia nō cognoscat seipaz
nec intuitiue: nec abstractiue: sed arguitiue ex obiecto
intuitiue cogno. i. actu intelligēdi. C. Ad scdm dico q
intuitiua est illa: que causat a re per seipaz: vel est: ta
lis: quale cāre ipsa res: si hnt vim: causatiua et possit
eam causare. C. Ad 3. cōcedo maiorē: et cōcedo q de
potest supplere vicē causantis: nō aut terminātis: quia
iste actus regit existētia terminātis. Vel pōt dici: sic
dictū est ad 2. q si deus suppleat vicē causantis: tñ
talē cāt: quale res eē apta nata cāre. C. Ad 4. dico q
sicut supus dixi: q qñqz notitia specificat a suo pñio
obio: et qd notitia dei respectu essentie sue est intuiti
ua: hñc est q respectu alioz obioz dī esse intuitiua:
ita q cū creature sunt obiecta scbaria: adducit notitia
intuitiua: sic est de deo. Similr etia ad illd de bea
tis. C. Intelligendū tñ q notitia intuitiua pñenit qua
mox extrema addictionis: a quibz abstractit notitia ab
stractiua. pñū est actualis existētia: quia si cogno
pñm Franc. M. B z

Ad qñē ergo accedēdo dicūt aliq qd diuina essen
tia nō pōt cogsci qdditate abstractē
do ipaz ab esse et nō esse. Hoc pbat sic. Nihil pōt co
gnosca sine B: qd est de intellu ei: lz eēntia est de intellu
diuine eēntie: qd est necesse esse et actus purus: et sic nō est i
differēs ad eē et ad nō eē. C. Doctor nō dicit. Hūi q. i.
possum pñe notitia de diuina eēntia abstractēdo ab eē
p aliqd repñtatiū: et pbat h sic. Quale ordinē hnt aliq
vbi distinguunt fm rēntis ordo manet vbi distingui
tur fm rōnē: lz vbi distinguunt realt qdditas et esse vt
in creaturis: vñ pōt intelligi sine alio ppter ordinē. q
in deoz: ubi sit pñtis ordo. C. 2. sic. Qd est pñū qddi
tatiue de aliquo: illd est p se notū de eo: lz nō est p se no
tū deū esse: qd demñtā. q. 2. C. Hāc dñez teneorū pp
alias rōnes nō solū pp istas. Et p arguit sic. Qñ est ali
qd simplr simplex: nullū cōe est de qdditate ei: lz diuina
essentia est simplr simplex: q esse cū sit cōe: non est

E

Tenēdo aliā
viā que mag
videt d mēte
sco. solue pñe
quēter h mo
una vt nōst.

Doc arg? est
mouē. i. op.
ad q.

F

Exo. 33.
Dñi. 38.

Prim? art.
Notitia intuiti
ua que?
Impugnatio
vel obiectio.

Euasio nōbit

Conuenientia
et dñaz intuiti
ue et abstracti
ue.
Replica 4.

G

Quatr aia co
gnoscat se.
Notitia 3.

H

Considera al
tūa.
De h. i. q. 18.
lz pñdica bñ
q. 15.

Eccē q qñaz
qñ. i. notitia
dei respectu
oīz dī intuiti
ua.

Notitia intuiti
ua et abstracti
ua dñt 4.

I scilicet non ut actualiter existens: sed tamen additas tunc cognoscitur abstractive tamen et non intuitiva. nam abstractiva concernit tamen additatem. **S**ecundum est quod intuitiva concernit presentiam de cuius lege est enim forte deus posset facere omnino non presentiam de cuius lege ita est. **T**ercium est causatio: quia de cuius lege causatur a re ad quam terminatur. **A**d 4^m est motio: quia de lege cuius operis quod omnino moveatur.

De hoc.

1° articulus.

De felicitate
optiones 4^{or}.
1° conclusio.
Quere Seco.
et alios 49. di
fin. q. 1. ad 1.
di notum ad 1.
K
1° conclusio.

Quantum ad 2^m operis diversimode dicere secundum quod diversimode dicitur de felicitate. **S**unt autem quatuor optiones de felicitate. Quidam enim ponunt eam esse actum intellectus: et sic dicentes habent dicere ad quoniam non: quia impossibile est ponere illud quod est essentialiter beatitudo in alia: quoniam ipsa sit beata: sed visio divine essentie est secundum istos essentialiter beatitudo. **Q**uod formaliter ipsa est beata: supponatur autem quod maneat viator. **A**lii autem sunt qui ponunt quod felicitas precise consistat in actu voluntatis. Et isti habent dicere quod sic: cuius ratio est: quia quoniam sunt duo actus essentialiter ordinati et realiter distincti: prior potest poni sine posteriori: scilicet actus intuitus se tenens ex parte intellectus est prior essentialiter actu voluntatis. **Q**uod poterit coicari sine alio: sed oportet illud quod coicatur viatori sine beatitudine non ponit viatorem esse viatorem. **A**lii sunt qui dicunt quod beatitudo integratur ex istis duobus actibus. scilicet actu intellectus et voluntatis: nec in aliquo eorum precise consistit. Isti possunt dicere quod sic: cuius ratio est: quia totum non ponit precise deperit quicquid parte eius integraliter: sed per se beatitudo integratur ex istis duobus actibus. **Q**uod non posito actu voluntatis: posito tamen actu intellectus non poneretur beatitudo. **A**lii autem sunt qui dicunt quod beatitudo est quodam genus ad actum intellectus et voluntatis: et quod isti duo actus sunt sicut due species beatitudinis. Et isti habent dicere cur: primis quod non: quia posita specie: necio ponitur genus: **Q**uod posito actu intellectus: necio ponitur beatitudo. Beatitudo autem repugnat viatori manenti viatori: ergo etc.

I Difficil. 4°.

De de par
ticio et specu
lativo.
Considera bñ.

M

Considera in
stantiam.

Side. q. 15.
motum huius
visus patet.

Sed hic ponunt 4^{or} difficultates. Prima est. Si intuitiva et abstractiva differant specie. Dico quod sic: et probatur: quia quoniam aliqua causa velis producit duos effectus essentialiter ordinatos per duas causas particulares: variata causa particulari variatur effectus: sed intellectus est causa velis productiva utriusque notitie: producit autem intuitivam decurrere re ipsa. abstractivam autem decurrere repitativam. **Q**uod abstractiva et intuitiva sunt specie. **U**trum sint due essentialiter notitie in eo. Dico quod non: quia quoniam sunt due essentialiter se de omni: quicquid cadit sub una via: illud est nobilior: et eo quod cadit sub omnia alia ignobilior: et non oportet quod cadit sub intuitiva: est nobilior: quocumque cadere sub abstractiva: nec est. **E**t probatur: quia abstractiva dei est nobilior intuitiva albedinis. **U**trum sint compossibiles in eodem de eodem obiecto. Dico quod sic. **P**robatur: quia de eisdem habent angeli cognoscere in verbo et in genere. **P**rior est abstractiva. **U**trum eadem notitia possit esse intuitiva et abstractiva. **P**ossit dici quod sic: per 2^m ad diversam obiecta nisi aliud impediret: scilicet probatur: quia si aliquid esset talis videretur illa: que est in deo: et tamen in his rebus non existit. **S**ed probatur: quia ista solus sit intuitiva. nulla enim cognoscitur: est abstractiva: per quam cognoscitur de aliquo aliquid accipis per accidens: scilicet deus et beati cognoscunt accidentia per accidens: quoniam istis illis: que cognoscuntur: igitur ista non est abstractiva: sed intuitiva. **A**d rationem dicitur: quod intelligitur ex puris naturalibus.

Utrum per potentiam divinam de non existente possit esse notitia intuitiva. **Q**uestio. XVIII.

Verum per potentiam divinam de non existente te possit esse notitia intuitiva. **R**espondeo. Non. **S**ecundum. **P**ropter quod videtur deus cuncta: que fecerat. **C**ontra. **A**mbrosius. angeli cognoverunt res antequam essent.

Circa

istam quoniam sunt due optiones dictionis. una dicitur quod sic. **E**t probatur multipliciter per sic. **Q**uicquid deus potest mediare causa secunda potest per se: scilicet mediare obiecto: quod est causa secunda potest causare intuitivam. ergo sine obiecto. **S**ecundo sic. **S**ecundum te intuitiva et abstractiva continentur in ratione terminandi: et dicitur in ratione movendi: sed omnino ratione movendi potest deus supplere: sicut per 2^m per 2^m per 2^m prius accepta. **Q**uod 3° sic. **D**ia absoluta dispersa potest deus separare: scilicet actus est quodam absolutum aliud ab obiecto. **Q**uod poterit eundem deus ab obiecto separare. **Q**uod 4° sic. **A**ctus ille potest ab intellectu separari. **Q**uod ab obiecto. **Q**uoniam ista per 2^m per 2^m per 2^m prius res beatitudinis habet actus realiter ad intellectum: quia habet beatitudinem effectus dependentis ad causam in heretis ad illud: cui liberet: quod beat ad obiectum. **A**ntes per 2^m per 2^m per 2^m prius actum a subiecto potest deus separare ab illo. **D**icitur quod isti quod potest deus intuitivam causare sine obiecto et remanebit secundum omnem conditionem intuitiva absente obiecto: quia videntur rationes iste probare de omni additione actus: sicut de ipso actu. **A**lii istius vie dicunt: quod remanet illa qualitas. **R**elo autem illa ad obiectum non remanet. **A**lii dicunt: quod remanet illud absolutum: sed non erit notitia intuitiva per absentiam obiecti. **N**ec abstractiva: quia non habet per aliquid repitativam. **A**lii dicunt: quod non remanet beatitudo: non tamen intuitiva sed abstractiva: quia habet per aliud. **N**ulla autem ista: tamen teneo. **I**deo arguo contra primam: quia isti dicunt: quod deus potest secundum omnem conditionem causare notitiam sine obiecto: quia habet quoniam obiectum causat. **C**ontra. **Q**uia secundum Augustinum. intellectus divinus nihil producit: vel dicit ad extra. **Q**uod non potest in nobis dicere verbum: sed notitia causata ab obiecto est verbum. **Q**uod 2° sic. **S**ilicet potest argui de actu spiritali: quia deus nihil spirat ab extra. **Q**uod amor spiritalis non potest producere in alia: nisi enim deus possit causare omnem absolutum: non tamen potest sub omni conditione: neque quia saltem non sub respectu. **N**am deus possit ut actu amoris in nobis producere: non tamen cum omnibus viribus suis actus spiritalis potest producere in nobis: quia nihil spirat ad extra. **C**ontra 2^m modum: quia actus intelligendi et notitie sunt duo. actus autem intelligendi est qualitas: et non dicit perfectio: nec simpliciter. notitia autem dicit respectum ad obiectum: et est perfectio simpliciter. **S**i ergo maneret ista qualitas: non diceretur notitia: que est perfectio simpliciter: nec aliquid ipsa intelligeret. **C**ontra 3^m quia variatio non fit precise per respectum: remoto ergo respectu non variabilis. **C**ontra 4^m quia tunc illa regula prima: quod deus potest accipere quatuor terminos. **N**am tu accipis in minori notitia intuitiva potest facere cum obiecto: in fine vero alia. scilicet abstractiva. **I**deo ad rationes in oppositum. **A**d primam concedo quod deus potest sine obiecto se habere in ratione causantis: sed tamen non sine obiecto se habere in ratione terminantis. **P**onitur ex 2^m de radio solis habere respectum generationis passive ad solem. **S**i autem fieret a deo: esset quodammodo: sed non habet respectum generationis passive ad solem: ita quod sol terminaret istum respectum: ita quod diceretur: quod esset a sole: ita dico de actu: quod non habebit respectum productionis ad obiectum. **A**d 2^m dico quod dicitur in ratione terminantis: quia vna concernit existens: puta intuitiva. **A**lia autem scilicet abstractiva non: quia terminatur ad additatem: ut abstrahit ab existentia. **A**d 3^m dico quod quoniam sunt absoluta vel res distincte: verum est: quod deus potest separare unum ab alio: scilicet non est sic in primo. **N**am actus non se habet per quod dispersum: respectu obiecti non valet. **A**d aliud dico quod notitia habet duos respectus: unum in quantum accipit: et iste respicit subiectum. **A**lium in quantum notitia: et iste respicit obiectum. **S**ed autem est sibi essentialior: quod per 2^m.

N 1. op. 6.
Quere de obiecto
quibet. 6. q.
6. et Thomas
et alios.

O Side. f. 6. q. 2.
Secunda via.
Tercia via.

Quarta via.
Impugnatio op.
f. m. o. c. u.
vias vel mo.
dos dicendi.
Considera.

P

Ad rationes per
me optionis.
Nobilis solus

Q

Notitia dicit
respectum du
plicem.

2. op.
Quere Seco.
et sequencia.
ad h.

A aliud obm actum ultimatum actualitate necio fertur in ipm/vr aliqd exis: fz notitia intuitiva terminat vel fert in re singulari: singularitas aut est actualitas vltima: g necio terminat ad exis. no enim vi vltimate actum nisi sit exis. ¶ 2° sic. Imposse est qd alicui exi stenti in po^o pueniat illud qd couenit sibi p accis. Sz intuitue cogiscunt illa/que insunt p accis rei in se. g. 2°. Maior probat. ga qn res est in po^o/res in isto esse est necia. Nec de^o facit/q res sint poles: ga coz esse pole est necius: ideo nubil per accis couenit ei in isto esse.

Considera in
sententia.

B Minor pz: ga qd couenit alicui per accis ab alio sibi puenit: illud aut esse in po^o no bz res aliude. Posset et pbari ma. satis euidenter: sic qn sunt aliq essentialr ordi nati fm pus r posteri: ipole est qd posteriut sit nisi pus p istit: sed in quocunq esse existit est pus essentialr qd qd cuq accis in subto: vel in illo in quo est. g accis no pot esse nisi existere pus insit. ens aut in po^o no bz esse existere: vt sic. g ei no puenit in tali esse aliqd p accis. ¶ 3° sic: r redit in ide. Imposse est qd aliqd adue niat ptinget alicui enti in po^o: fz intuitiva cognitio / vt sic: est ptinge. g no pot ee re^o entis in po^o. ¶ 4° sic. In essentialr ordinatis ipole est dare posteri^o sine priori: sed exis est por essentiali ordine his/que insunt per accis. g ipole est qd ista cognoscant inesse rei: nisi ha beat actuale esse. ¶ Elicuius g ex dicis quoz snes. ¶ Prima qd cognitio intuitiva causatur ab obiecto. ¶ Secda qd terminat ad ipsum. ¶ 3° qd deus pot sup plere vice obti in rone mouetis. ¶ 4° qd no in ratione terminantis. Ite snes patent ex predictis.

Conclusio 4^a.
Determinatio
huius vie.

Diffi. simplr.

Sed hic sunt due difficultates. Pria est/q qn sit aliqua essentialr ordinata r realr distin: cia/deus pot face vnu sine alio: sed relo notitie differt realr ab actu r est posterior essentialr. g. 2°. ¶ 2° qd depedet ab aliquo in aliquo gne eae depedet: sed act^o depedet ab obto. g in aliquo gne est depedes. dic in q. ¶ Ad 3° qn sunt aliq duo que separi no pnt: ista sunt ide realr. Et tuc dico q notitia r sui relo ad obm sunt ide realr: sz aliquo mo distinguant. ¶ Ad 2° dico q depedetia si dicat pexigere: sic no reducit ad aliqd ge nns eae necio. Na actio psupponit appproximationem ageris ad passuz: r ti illa appproximatio no est ca. Silr fm aliquos actus voluntatis psupponit actu itells: non tñ vt camitta in proposito de actu r obiecto.

Esse glosan
do. De relo noti
tiae ad obz est
eadē sibi rea
liter. qre sco.
in qlibet. q.
sz: r alioa.
Ecce q qris
Considera al
n^o declarado.

¶ Utrū potetia siue sensitua siue intellectua possit co gnoscere naturalr no existens. Qd. XIX.

Trum potetia siue sensitua siue intel lectua possit cogisc naturalr no exis. Et arguo q sic. In libro Regu de puero Dely sei scribit q videbat curru r alia/que no erat. ¶ Contra. Joa. 19. g vidit testimoniu perhibuit qd no esset: si posset esse falsum.

4. c. 2.

D

Escto 2°.

Al. oibus

Circa ista qone pono duas snes. Una q po^o intel lectua no pot intuitue cognoscere no exis. Doc pbo duplr. ¶ Prio sic. Illa notitia no pot ee falsa/ qua depedet certitudo ois notitie nre. h probat: ga in essentialr ordinatis ablato p auferit posteri^o. si g falsa est illa notitia/ a qua depedet ois nra certitudo: auferit ois alia veritas: sz a notitia intuitua depedet ois certitudo nre cognis. g. 2°. ¶ 2° sic. Illa notitia no pot esse dubia/ ex qua arguit illd qd nulli est dubiu/ sz oino cer ti: sz p actu intelligedi cognitū intuitue arguit illd in no bis/ qd nulli est dubiu r scim^o nos esse certos. g cogni tio intuitua intellectua no pot ee dubia. ¶ 2° p est qñ ad sensitua. Et dico q sensitua no pot ee falsa. Et p bo p sic. Nulla ppō in qua est vitas p se nota: pot esse falsa: cu ex p se notis deducit p demfatiua: sz talis est

p se nota. f. notitia intuitua sensitua. B pbo sic. f. q ve ritas sensitua apprehēda p sensus intuitue cogiscntes est p se nota. Arguo sic. Sic se hnt pñ ad snes: ita ter mini ad pñ: sz opz pñ esse notiora snes: opz qz termi ni sint notiores pncipys: sed terminos cognoscim^o per sensus. g. 2°. ¶ 2° sic. Quia in nali pñia no venenit ad sñe demfatiua/ nisi p sensus g p no est certior nec no tior illis/ que apprehēdunt p sensus: cu veritas sñis ab illo depēdeat. Assumptū de nali pñia est manifestū. Ex hoc eni q video aliqd moteri/ arguo ee mouēs imobi le. aliqd aut actu moueri pceptū a sensu r p sensu. ¶ 3° sic. Scia certissima no psupponit aliqd incertū vel du biū: sz scie metaphice sūt certissime. psupponit aut no titia terminoz/ que bz p sensum: r p terminos intelligi pñ. g notitia terminoz est eque certa sic notitia pñi py. ¶ Confirmat p illa regulaz. Propter qd vnu qd qz tale r illud magis: sz pp notitia habita p sensus cogisc mus terminos: qbz cognitio cogiscim^o pñ. g terminos ipos magis cogiscim^o. ¶ 4° sic. In astrologia vident ee demfationes: sz tales no pnt ee/ nisi p terminos ha bitos p sensus. g qz iste vitates accepte p sensus sint p se note. Des iste rōnes hnt ista viz. Certū no psuppo nit incertum: sed omnis certa cognitio scientis presun ponit notitiam sensitua. ergo 2°.

215. f. q. 16.
idz r. j. di. 2.
q. 1.
De vitas int
uitue no est per
se no vide h.

Considera la
stantiam.

Alia ista ma
thematica.

F
r. posteriori.

Considera

Experimenta
De auditu.

De odoratu.

G

De gustu.

De tactu.

Modi falsi
tatis vel dece
ptionis duo.

Alid singla
rissime d. ca
ritudine r de
ceptione co
gnitionis sen
situe. vis sco
tū. 2. di. p. q.

4. r. di. ibi no
tati. r. Arist.

4. meta. r sup
li. de ala. r ali
bi sepe r i. p.

speciaua pñ
ad ppositū.

Regula 4^a.

Immu^o rea
lis r itatū.

H

Sed cōtra pdicta sūt multa expmēta. Prio de auditu. na son^o vi audiri/ vbi incipit multiplicari. multiplicat aut successiue: r p motū. Luz ergo est ad aures desinit ee vbi audit. vi g no ee: r tñ est va auditio. ¶ 2° de odoratu: aliq enis delectant in vno obto. aliq tristant in eodē. vñ eni apprehēdit vt tristabile. ali^o vt delectabile. g necio aliqz illoz habz odorati re^o alicuius no exis. Silr de gustu oino ide est vni amax: alteri dulce. Silr de tactu re^o cal^o. vñ r ide calm vñ iudicat magis: ali^o vñ minus calm. Silr de motu corpis iter duos digitos. ¶ Dic intelligēdum est q fm bñ Aug^o 2° de tri. c. xi. due sūt maneries vñ modi falsitatis. Una est siliuudo: ga pp siliuudine non possum distinguē vñ ab alio: r iō vñ iudicamus esse aliud. 2° aut est punctione: ga pp punctione sepe no pt vñ discerni ab alio. sic pz de actu pbatafadi r actu i telligēdi: iter quos pp punctione distinguē nescim^o: r se pe attribui^o no attribuēda. Et iō/ ga act^o sensuū pñi culariū sūt siles mltū cū actu sensus cois r sibi iuncēz multū iuncti causat ibi deceptio ex ipo distinguēdi. ¶ Sū g h 4ª regle. Pria q obz imutat po^o. f. realr r itentionalr: sic solvifuz: sz itentionalis fit in istat: realis aut no: sz in tpe: ga est mot^o r trāsmutatio. ¶ 2ª regla est q sz sensus pñclares apphēdāt obta sensus cois. f. sensibilia coia p se in illa tñ no p ferunt sensus pñcu lares: sz tñ cois. ¶ 3ª regla est q alr iudicat pbatafa qñ obz ē pñs r mouet sensus pñclares: qz tñ pformaf sibi: r iudicat re ee/ qñs est. alr aut qñ obm est absens. ¶ 4ª regla est q qñ aliq po^o est pñueta iudicare fm vñū modū: illo mō variato sp vñiformiter iudicat nisi pcepta variatioe. Et si qz pñueta surgē de lecto vsus ories: si vñat lect^o adhuc diu r sepi^o iudicabit se surgē sic pus. ¶ Ad istatias p ordine. Ad pñā dico q nulls audit sonū nisi illū/ q est immediat^o. no aut est i organo: sz debite appproximat^o. Si vñ dicas q sensus vi iudi care ee sonū vbi icipit: dico q illd iudiciū ē sēsus cois. na ex ordine isti^o ad illū/ q ē annibilat^o iudicat sensus cois adhuc illū p^o ee: r imutatio itentionalis fit in ista tñ: sic son^o. ¶ Ad aliō de delectabili r tristabili: dico q iudiciū de istis no ē sensus pñclaris: sz sensus cois: r ad eū pñnet. sensus aut pñclaris apphēdit illd qd est ibi pñse: r nubil aliō. ¶ Ad aliō de amaro dico q ibi p^o granē. M. B 3

Prologi

Questio

XX.

I est realis amari-tudo/que est ex permixtione reali ali-cuius amari humoris. ¶ Ad aliud de tactu dico qd sen-sus particularis percipit calidum: sed sensus cōis indicat de intensione et remissione calidi. ¶ Ad aliud de motu dico qd illud iudicium est sensus cōis.

Sed nunc

Experiments de
vito satis no-
tarida.

Solutio.
Immutatio
duplex.
Singularis
imaginatio

Excludit eas
honem.
Considera b
pla pōderan-
do vi scilicet p
specuua.
Op. An. de
coloribz scilicet
singularis.

Nō hē cōiter
hā in origi-
nolibz et pla-
alia in sequē-
tibz pōt.

Considera in
fantians.

Nō sōtōis.

Illusiones si
aut dupli.

Nō opōt de
imagine spe-
culi vide sup
q. 15. a. 4. e.
supra.

M

Contra. 2. de
via visus ē re-
nōbz. dic co-
sequenter.

Quere pōt
causā, vt scis.

ocurrūt aliqua experimenta de visu/que vident difficilia. Prīmū ē Aug. de tri. cū video corpus luminosum. multū apparet postea colores lucidi. ¶ Ad illud dico qd obm aliquid imutat realr aliquid intentionalr. Intentionalr qdēz ad actū vidēdi: et hō imutatio est instantanea et trāsīt. Rea- liter aut imutat spūs per quos fit delatio spēs de loco ad locū: et sic illi spūs accipiūt veros colores: et isti sūt/ qui postea abeunte p obto vident. ¶ Sed ex ppetine- tiā est de coloribz diuersis apparetibz in collo colibz qd tū fm qd nō sunt ibi. Et sūt de quibz vestimētis/ que nūc vident vni coloris: et nūc aliter. Nec va- let ad B. qd aliquid dicit de diuersitate ptiūga in eadem pre est variatio coloris luminoso variato. Si poneret opio An. que forte posset defendi tūc faciliū esset eua- sio. s. qd colores nō sunt ibi nisi pte lucis: et qd fm euz color causat a luce: ita qd qd lux nō est: color nō hē esse actū: et fm appropinquationē diuersam causat diuersus color: sic p de radio solis trāsēunt p vitru. Nā si pzo attingat a radio, est pmius color. s. rubens: si remotius/ causabit alius color: qd nō tūc attingit ad nām lucidū: et ita qd maior est distantia/ cābūt alij colores et multo plures. Nā fm An. corpus luminosū variat sui sūuz ex dispōne obto: et cāt aliū et aliū colorē. Nā fm pmiū ra- diū rubē. et in 2o viridē. et in 3o luidū. et in 4o nigrū: ga iste radiū minus claret. ¶ 3o est de istis ptiūis. p- minētibz. ¶ Ad B. dico qd sensus cōis indicat B. ptiūa- min⁹ assuefacti B. indicat: et iō B nō est ex sensu ptiū- lari. ¶ 4o est de his/ que in somnijs vident. Ad qd di- co qd opus imaginationis est: iō nō est difficile: ga ima- ginatio bñ hē cognē abstractiua: pōt etiā oibz aliis/ qui sensus exteriores nō sunt ligati: et ibi est vera sentatio qd apper de illis qd ordinate in somnijs arguit vī agūt ac si vīgilarēt. ¶ Ad illud de illusione pōt dici qd si fiant in re et p artē demoniacā: tūc idē oibz apper eq- liter. si aut fiant nō in obto/ vel in medio: s. in organo: tūc pōt dici qd iudiciū et imutatio est i pbatia: pp B. qd sensus exteriores impedūt. ¶ 5o est de speculo. Ad qd dico qd sensus particularis videt seipm et nō imaginē in speculo: et sic nō decipit sensus particularis. S. quo fal- se iudicat. Dico qd iudiciū nō est sensus particularis nec deceptio: sed cōis qui fallit p illā regulā: ga sensus pri- cularis ptiūer est videre re fm lineā rectā. Ideo dico/ qd sensus particularis nō indicat nisi de colore: sensus at cōis indicat de situ vbi: et de distantia: et iō ibi cōcurrūt sensus particularis indicat obz esse vbi nō est: pro eo qd in actū suo ptiūent iudicare de obto in se: vt dictū est. ¶ Ad illud de iride qd est 6o dico qd in iride sunt ve- ri colores. ¶ Ad 7o de motu scintille/ qd pp motum vī hē formā circuli. Dico qd decipit ibi sensus cōis. iudi- cat enī ptiūitātē pp velocē successionē ptiū ad pte: vī scintille in isto situ ad aliū situ: et nō pp aliū. ¶ Ad 8o/ qd est de motu arborz et ripe iudicato p exiūt in nauē: dico qd sensus cōis B. indicat. sensus enī particularis nō videt nisi colorē: et de eo indicat. ¶ Ad 9o de ptiūiōe dico qd ptiūiō nūq sentit: et iō negādū est qd ptiūiō vi- deat. ¶ Ad 10o de fractione baculi in aq: dico qd est iudiciū sensus cōis iterioris/ qd indicat erronee fractio- nē baculi pp diuersas mutationes visus. ¶ Ad illud de speculo fracto et oculo cōpresso. Dico qd illā dualitatē

nō percipit visus: sed est iudiciū sensus cōis: ga obm qle est in se videt visus: s. est iudiciū sensus cōis/ qui iudi- cat dualitatē eē quēadmodū i speculi fractione. ¶ Ad vltm de actū vidēdi motū dī/ qd vīz est qd actū vidēdi nō manet nisi p istas: et iō sic radiū solis i distinctio istā est distinctio: ita eodē mō d actū vidēdi: et ita actū vidēdi nō hē in qd istā. rō est: ga in quolq istā/ vel actū vi- dēdi vī alia et alia solis distantia et nō percipit. Nāz cōis sensibilia cōprehendunt p sensus cōem: et nō p sensus ptiūales/ cū eoz nō sint pte obto: s. ga ptiūos cōpre- hēdit ea sensus cōis. quō q vī mor/ cū nulla ps est: vi- co qd illud iudiciū nō ē sensus particularis: s. sensus cōis/ q solus cōprehēdit motū et iudicat de eoz: imutat suc- cessū. ¶ Ad aliud de luna dī/ qd visus lunā videt: s. sen- sus cōis indicat eī: motū pp aliā et aliā ad nubē distā- tiā vidēdi eē de mō pōndēdi istoz/ qd iste istā

Nunc

tie pcludūt. Dicit enī qd obm in eē apparetū pducit et in eē viso: et in esse cognito. qre. Pe. au. sed l3 ego pcedā/ qd obm in quolq actu apprehēditū pducit in aliquo eē: tū pductio illi esse in quo pducit p actū visionis/ illud esse pductū: nec iō ptiūponit aliū eē in obto. Et pbo B. multipli. pzo sic. An aliq dtermina- tio nō dimittēs addit alicui dterminato non variat rōnē dterminati: s. esse visus est dterminatio nō di- mittēs: ga si sic oia possent destrui per actū visionis. s. rē. ¶ Sedo sic. De qd est ad aliud pus est ad se: sed eē visus est at aliū: ga re vidētis. s. pus est ad se: sed eē visus ptiūponit aliq aliud esse in obto. s. rē. ¶ 3o sic. An est aliq fil nā cū aliquo: qd est pus vno illoz/ et altero: s. pducit in esse cognito est fil nā cū pducit actū aut vidēdi est pus nā ipso pducit. s. rē ipso pducit: s. p quocūq istā actū vidēdi est: pro illo hē terminū. g in illo signo. quo actū vidēdi pcedit pducit hē terminū: s. nō pductū in eē viso: ga illud nō pcedit pducit. g nec iō obm hē aliud eē pus illo. ¶ 4o sic. De eē fm qd fun- dat in eē simplr: s. illud eē. s. esse visum est eē fm qd: et fundat in obto. g in obto est aliq esse simplr: in quo illud esse fm qd. s. esse visum fundat. Dico g/ opz qd obm habeat aliud esse: nō esse essentia: ga tūc cognō- sceret abstractiue tū: sed esse exiūtē actualis. ¶ Ad rationē in oppositū dico qd erat motus pbatia in vi- dendo: cuius est percipere motū et talia.

¶ Utrum in via intellectus possit aliquid cognosci in-
tuitue.

Utrum in via intell's possit aliquid cogsci intuitue. qd nō: ga vide- mus nunc per speculum in enigmatē. rē.

¶ Contra. ad Cori. Et qd nouit q sunt in bo mine nisi spūs ei. ¶ Circa istā qōnē pmo ponā vna distinctionē de notitia. 2o rīdebo ad qōnē. ¶ Circa pmiū est sciēdiū/ qd qdplex est notitia. Pri- ma est intuitiua: que. s. est d re p seipaz. ¶ 2a est abstractiua/ q est p aliqō re ptiūiū. ¶ 3a est illa- tina notitia/ que est de retonibz/ que ifert ex cognitiōe terminoz. ¶ 4a est discursiua vel argutiua: et hec est duplex. Una/ que incipit ab intuitiua et terminat ad ali- quid qd nō vī intuitiue: sicut p de cognitiōe intelligē- tie: que cōditio incipit a motu intuitiue cognoscit: et deide argutiue intelligētia cognoscit: que intuitiue a no bis mime cognoscit. Alia est notitia discursiua abstra- ctiua: que incipit ab abstractiua et terminat ad aliqō quod nō cognoscit abstractiue: sicut p de cognitiōe substantie et accitīs: ga accidentia nullo modo cogno- scunt abstractiue. Notitia discursiua per intuitiua: que. s. incipit ab intuitiua et terminat ad aliqō qd non videt intuitiue. Abstractiua discursiua/ que incipit ab abstractiua

N

Harcolus.
Alia dicitur.
Impugnatio

P

a. l. iudicido

1. corin. 13.

Q
fm artic.
Notitia 4.

Considera tū
an oēs redi-
cant ad duas
pimas vt scis
ponderado.

Edi-
qōbz
dus
nāz
nī n
sup
pon
dēi
ed a
occl

F

Expedite tre
solite pra-
ctat. i. q. Sco-
ti i prologo:
vt patz. merit
cni qd non se
minuunt.

p^o nñio.

Replica

Replica.

**Proposed
duplex.**

H

Difficult, 4th.

Pr. Franc. M. B 4

natus eode montis q̄ oia illa 4ta b3 obz facē in notitia
 imitua. In notitia aut abstractiua nō bz neq̄o mīl ter
 mīnare ⁊ mēsurare: sine enī alqs duabz p̄dīonibus
 pōt esse abstractiua: vt pz ex p̄s dictis. ¶ Ad arg^m in
 g^o rē.

(continued)

Journal of Interpersonal Violence 26(10)

1. *What is the main purpose of the study?*
 2. *What are the research objectives?*
 3. *What is the research methodology?*
 4. *What are the results of the study?*
 5. *What are the conclusions of the study?*
 6. *What are the limitations of the study?*
 7. *What are the implications of the study?*
 8. *What are the future research directions?*
 9. *What are the contributions of the study?*
 10. *What are the key findings of the study?*
 11. *What are the main results of the study?*
 12. *What are the primary outcomes of the study?*
 13. *What are the secondary outcomes of the study?*
 14. *What are the tertiary outcomes of the study?*
 15. *What are the quaternary outcomes of the study?*
 16. *What are the quinary outcomes of the study?*
 17. *What are the senary outcomes of the study?*
 18. *What are the septenary outcomes of the study?*
 19. *What are the octenary outcomes of the study?*
 20. *What are the nonary outcomes of the study?*
 21. *What are the decenary outcomes of the study?*
 22. *What are the undecenary outcomes of the study?*
 23. *What are the duodecenary outcomes of the study?*
 24. *What are the tredecenary outcomes of the study?*
 25. *What are the quattuordecenary outcomes of the study?*
 26. *What are the quindecenary outcomes of the study?*
 27. *What are the sexdecenary outcomes of the study?*
 28. *What are the septendecenary outcomes of the study?*
 29. *What are the octodecenary outcomes of the study?*
 30. *What are the nonodecenary outcomes of the study?*
 31. *What are the vigintenary outcomes of the study?*
 32. *What are the unvigintenary outcomes of the study?*
 33. *What are the bivigintenary outcomes of the study?*
 34. *What are the trivigintenary outcomes of the study?*
 35. *What are the quadvigintenary outcomes of the study?*
 36. *What are the quinvigintenary outcomes of the study?*
 37. *What are the sexvigintenary outcomes of the study?*
 38. *What are the septenvigintenary outcomes of the study?*
 39. *What are the octovigintenary outcomes of the study?*
 40. *What are the nonavigintenary outcomes of the study?*
 41. *What are the vigintigintenary outcomes of the study?*
 42. *What are the unvigintigintenary outcomes of the study?*
 43. *What are the bivigintigintenary outcomes of the study?*
 44. *What are the trivigintigintenary outcomes of the study?*
 45. *What are the quadvigintigintenary outcomes of the study?*
 46. *What are the quinvigintigintenary outcomes of the study?*
 47. *What are the sexvigintigintenary outcomes of the study?*
 48. *What are the septenvigintigintenary outcomes of the study?*
 49. *What are the octovigintigintenary outcomes of the study?*
 50. *What are the nonavigintigintenary outcomes of the study?*
 51. *What are the vigintigintigintenary outcomes of the study?*
 52. *What are the unvigintigintigintenary outcomes of the study?*
 53. *What are the bivigintigintigintenary outcomes of the study?*
 54. *What are the trivigintigintigintenary outcomes of the study?*
 55. *What are the quadvigintigintigintenary outcomes of the study?*
 56. *What are the quinvigintigintigintenary outcomes of the study?*
 57. *What are the sexvigintigintigintenary outcomes of the study?*
 58. *What are the septenvigintigintigintenary outcomes of the study?*
 59. *What are the octovigintigintigintenary outcomes of the study?*
 60. *What are the nonavigintigintigintenary outcomes of the study?*
 61. *What are the vigintigintigintigintenary outcomes of the study?*
 62. *What are the unvigintigintigintigintenary outcomes of the study?*
 63. *What are the bivigintigintigintigintenary outcomes of the study?*
 64. *What are the trivigintigintigintigintenary outcomes of the study?*
 65. *What are the quadvigintigintigintigintenary outcomes of the study?*
 66. *What are the quinvigintigintigintigintenary outcomes of the study?*
 67. *What are the sexvigintigintigintigintenary outcomes of the study?*
 68. *What are the septenvigintigintigintigintenary outcomes of the study?*
 69. *What are the octovigintigintigintigintenary outcomes of the study?*
 70. *What are the nonavigintigintigintigintenary outcomes of the study?*
 71. *What are the vigintigintigintigintigintenary outcomes of the study?*
 72. *What are the unvigintigintigintigintigintenary outcomes of the study?*
 73. *What are the bivigintigintigintigintigintenary outcomes of the study?*
 74. *What are the trivigintigintigintigintigintenary outcomes of the study?*
 75. *What are the quadvigintigintigintigintigintenary outcomes of the study?*
 76. *What are the quinvigintigintigintigintigintenary outcomes of the study?*
 77. *What are the sexvigintigintigintigintigintenary outcomes of the study?*
 78. *What are the septenvigintigintigintigintigintenary outcomes of the study?*
 79. *What are the octovigintigintigintigintigintenary outcomes of the study?*
 80. *What are the nonavigintigintigintigintigintenary outcomes of the study?*
 81. *What are the vigintigintigintigintigintigintenary outcomes of the study?*
 82. *What are the unvigintigintigintigintigintigintenary outcomes of the study?*
 83. *What are the bivigintigintigintigintigintigintenary outcomes of the study?*
 84. *What are the trivigintigintigintigintigintigintenary outcomes of the study?*
 85. *What are the quadvigintigintigintigintigintigintenary outcomes of the study?*
 86. *What are the quinvigintigintigintigintigintigintenary outcomes of the study?*
 87. *What are the sexvigintigintigintigintigintigintenary outcomes of the study?*
 88. *What are the septenvigintigintigintigintigintigintenary outcomes of the study?*
 89. *What are the octovigintigintigintigintigintigintenary outcomes of the study?*
 90. *What are the nonavigintigintigintigintigintigintenary outcomes of the study?*
 91. *What are the vigintigintigintigintigintigintigintenary outcomes of the study?*
 92. *What are the unvigintigintigintigintigintigintigintenary outcomes of the study?*
 93. *What are the bivigintigintigintigintigintigintigintenary outcomes of the study?*
 94. *What are the trivigintigintigintigintigintigintigintenary outcomes of the study?*
 95. *What are the quadvigintigintigintigintigintigintigintenary outcomes of the study?*
 96. *What are the quinvigintigintigintigintigintigintigintenary outcomes of the study?*
 97. *What are the sexvigintigintigintigintigintigintigintenary outcomes of the study?*
 98. *What are the septenvigintigintigintigintigintigintigintenary outcomes of the study?*
 99. *What are the octovigintigintigintigintigintigintigintenary outcomes of the study?*
 100. *What are the nonavigintigintigintigintigintigintigintenary outcomes of the study?*

Figure 1 consists of four scatter plots arranged in a 2x2 grid. The top row shows the relationship between the number of children and the number of mothers for the first birth, and the bottom row shows the relationship for the second birth. The left column shows the relationship for the first birth, and the right column shows the relationship for the second birth. The x-axis for all plots is 'Number of children' and the y-axis is 'Number of mothers'. The plots show a positive correlation between the number of children and the number of mothers, with the correlation being stronger for the first birth than for the second birth.

Questio

aut qda q sic ga dz appetere nisi bonus qd pot hie. b
 aut est actus visionis clare ⁊ nō deus ga hoc esset fru
 stra. b Cōtra. ga Aug. dicit q nulla creatura est fruē
 diu: s; ac^o visionis est creatura. q. 2. Si dicas q atin
 git obm bificiū. Cōtra. b nō imitaga aut vi sic est dice
 dus crear^o aut nō crear^o. si sic. currit arg^o sicut pus. si
 nō bēo pp^o q actu nō est fruēdiu: ga solo icreato. ac^o
 aut est h; q. 2. C. 2. arguo sic. In illo actu est bñdū
 ⁊ fruīto. q est nobilior: s; ac^o / quo appeto actu nō est
 nobilior. g. pbatō minoris ga actu diligo amore cau
 pūcēte. deū aut amore amicitie. g ac^o / q diligo actu
 aut est ita nobilis sicut ac^o / quo diligo deū: ⁊ p nō nō
 erit in eo fruīto. C. 3. Ac^o sequēs habiū respicit illū
 idē pro obiecto. qd ⁊ habiū pcedēs: s; fruīto est actus
 sequēs charitate. charitas aut respicit deū pro obto: ga
 eiusdē rōnis est charitas vie ⁊ pūc. cōstat aut q in via
 charitas b; pro obto deū. g ⁊ in pūa: ⁊ p nō ac^o fruī
 tionis nō debet pro obto ipm actu visionis: sed deum.

[illegible]

A

Tertia pars.
Op. alioq.

Impugnatio
duplex.

B

Considera hñ
hic ut scias pō
derando.

Quarta p.

D. ad dñm 2.

C

Uide. f. 2. 47
ad hanc diffict
tate optime.

Dubia singu
larissima nō
bene pōdera.

D

Quere anti
quos r nomi
nales.

Signū origi
nis duplex.
Uide. f. 4. 1.

Et. l. resto.

Relato ppa.

fructuosa a summo seraphin: et nō diuinitatem chū
videbat: humanitatē videre non potuit.

Tertia difficultas est de psonis. vtz possit videri
vna persona alia non vna. Et dī cōiter q
nō ga relatiua sunt sūt nā. Ināli itelligētia. cū ergo pso
ne relatiue sint vna nō poterit videri sine alia. Cō
tra. dato q ista rō cōcludat de pte respectu filij nō tñ
pcludit de pte. nec filio respectu spūsancti. ga qñcūq
in rōnib⁹ formalib⁹ pstituitis aliquoz nō icludūt re
latio ad terminū. a. nō est pdictio illa videri sine. a. ex
rōne similitudinis relatiuoz. Doc p: qñcūq enī album est
sile alteri albori. ga similitudo nō pstituit album in esse
albi. poterit itelligi vñū albi. sine alio. sed p: r filius
nō cōstituitur ex relone ad spūz scūz. g poterit videri
nō vñū spūz. g rē. Sed arguo de pte r filio. ga non
requirit. q eo mō quo vñū cognosco. r aliud cogitaz.
dato enī q intuitiue viderē dependentiā creature ad
deum. nō ppter hoc intuitiue viderem deū. Eodē mō:
dato q intuitiue viderē ptem. nō video necessitatē
q intuitiue videam filius. Declaratū aut est superius
q intellectus separatus pōt videri relationē creature
ad deum sine deo. sed deum arguitiue tñ.

Quarta diffict est de ideis. Dico q sic. ga certū est
q essentia pōt videri sine creaturis. sed
idee nō sunt sine creaturis. g essentia sine ideis pōt vi
deri. Dīno: p: ga idea est exēplar r imago creatura
rū. hoc aut dicit respectū. r qñ sunt aliq duo ordina
ta respectu alicuius tēry. si 3^m pōt cognosci sine sibi i
mediato. g r sine mediato. sed immediatius se hñt attri
buta ad essentia diuinā. qñ idee essentia aut pōt cogno
sci sine attributis. g sine ideis. Cōtra. hic est vna dif.
si essentia cognita nō cognoscant. idee. sed postea si co
gnoscant. quo cognoscant. opz dicere fm vñā viam:
que supius posita est. q si postea cognoscant. q p re
spectu supuenientē cognoscant. 2° diffict est de ideis r
creaturis. si ga idee aut ponunt ipsemet deus. r tunc
imposse est. q cognita diuina cēntia. ipse nō cogitaz.
Si autē dicas. q sunt creature cognite. cū nō hēant eē
nisi diminuti. tūc rē^m nō debūt nisi esse diminuti. r
tūc nō poterit dici de nouo aduenitē. nisi aliquod ens
simplr accipiat esse. qñ tñ non vñ. Uel opz dicē. q ens
diminuti pte sine alio accipit esse. Uel q idee sunt
formalz in deo. s: nō formalz deus. Et de hoc als. Est
autē hic vna difficultas. vñū essentia diuina sit obm bñ
fici. vt in trib⁹. Ad p dico. q de facto nulli dubiū esse
bz. ga res. que nos brōs faciūt sūt p: r fili⁹ r spūscūz.
Cōtra. dubiū est. vñū essentia ex se repugnet bñfica
re. nisi vt in trib⁹. Et ad p dī. q nō: r rōne tāgit Joā
nes. ga p: in illo pōt originis. quo pcedit filius. aut est
brōs. r tūc bñ ppositū. cū essentia. vt sic. nō itelligat in
tribus psonis. Si autē dicas. q nō est brōs. g nō a se. s: a
psona. pducta bz suā beatitudinē. Cōtra. illud duplr
dī. Primo q nō sunt signa originis. pcedunt tñ illi p^m
r 2^m r 3^m. s: hoc tātū valet. quātū ad arg^m p^m. quātū pus.
Reduco enī sic. Aut in illo priori est brōs. aut nō. si sic.
ergo sicut prius rē. Alio mō soluit sic. pcedēdo signūz
a quo. nō tñ in quo. Cōtra. 3° verū est enī q hoc signū
originis. in quo ponim⁹ ptem esse. est q dditatiue a q.
tñ nēcio r ex pñā erit in aliquo. Et hoc pbo. ga signū
originis est rō originis. g nēcio est in aliqua psona. Et
tūc arguo in illo priori. aut est beatus. r tūc bñ ppo^m.
aut nō. r tūc per aliud. r sic nō a se. Ex hoc dico. q cēn
tia diuina sub rōne sua absoluta. est obiectū bñfici. r
nō quātū in trib⁹. reduplicatiue accipiedo. qñis sem
per sit in trib⁹. Cōtra. ad rōne pncipale pōt dici. q Aug⁹
intelligit vno inuicē. hoc est vno actu rē.

Utrum actus fructuosis sit foialr liber. Qd. V.

Queritur vñū act⁹ fructuosis sit fo
malr liber. q sic. per illud
ps. delectare i dñō. nūbil impat nisi libez.
g r rē. Cōtra. Anf. de pceptu virginali.
p^o libtas ē i voluntate. g nō i actu voluntatis.

Et hic p vidēdū est. q libez dī 4° modis. Uno
put libez dīstignit 3 serui. Unī s: 3 p^{as}
peccādi nō est libtas. nec pars libtatis. qz posse pec
care. est posse se facē serui. 2° mō accipit libez. put
dīstignit 3 necessariū. Et isto mō dīstignit libtas
arbitrī 3 libez simplr. 3° mō dīstignit 3 nāle. r hoc
mō dicit Aug. q spūsanct⁹ nō pcedit. quo nā: s: qñ
datus. 4° mō accipit libez. put dīstignit 3 coactio
nez. r isto mō oēs pōt aie pñt dici libez. q nulla pōt cogi.
Primo mō. nec vltimo mō p: q nō itelligit aliq. qui
qñē. pponit. Silt nec 2° mō vt dīstignit 3 necessa
riū. qz isto mō nō possem⁹ saluare. q pductio spūsan
cti eē foialr libera. qz oē qd est in diuinis. est sume ne
cessariū. Accipit g 3° mō. vt. dīstignit 3 nāle. r sic oē
voluntariū dī eo mō eē libez. Unī sicut pus dñi est q
pōt act⁹ passio. habitus. dispō. voluntaria sunt. bñc est
q libera erūt. S: tunc stat difficultas. cui pueniat p li
bertas. Ad hoc dico p negatiue. q nō operationi. neqz
dispōit. qz postq est dñi. qquid ab ea est. mālter est.
Nec habitui. qz cār nālī. sicut ignis. Nec passioni. qz
nēcio nālter iclinat. ex quo cāta est. Primo g rō liber
tatis voluntati puenit. vel est in pōt voluntaria. Nam oīa
alia nō hñt rōne voluntariū nisi per picipationē volun
tatis. Unī dicit Anf. de pcordia liberi arbitri. Liber
tas p puenit voluntati. Cōtra. 3° instat 4°. p: sic. Nā
in hoc pstitit libtas. per qd pōt qd dñi actib⁹ suis.
sed hoc est act⁹ cōplacētie. g rē. pbo minoz. Nā oīa
alia reducunt in actū illū. 2° sic. In illo pstitit libtas:
in quo est totalis r finalis cā. q reddīt pro oib⁹. s: talis
est actus cōplacētie. Nā si qñat. qñe b fecisti. rñdet. qz
placet. r ibi cessat oīs qd. 3° sic. Libez est. qd est. gñ
sui. s: act⁹ cōplacētie est bz. qz est gñ sui. r alia gñ est.
sic p: in pcedēti arg^m rē. 4° sic. Rō libertatis est rō
spōtanea. s: illa pstitit in actū cōplacētie. g rē. Cōtra.
rōnes reducunt ad oppositū. Primo sic. Id p qd vo
minat aliqz actibus suis. bz rōne pñā libertatis. s: est
manifesta. sed voluntas est bz. r nō actus cōplacētie.
Nā actū cōplacētie dñamur per voluntatē. r pōt elice
re actū cōplacēti. r nō elicere. Cōtra. Itē dñi vñ bñc viz
pductiua r cātiua. Sed b puenit voluntati. nō solū re
spectu alioz actūz. s: et respectu actus cōplacētie. 2°
sic. Illud. qd vltimate reddīt pro cā finali. bz rōne li
bertatis. hēc est tua. s: voluntas est bz. Nā si qñas. qñe
b fecisti. qz placet. qñe placet. qz habeo voluntatē. q est
cā iustiū cōplacētie. Cōtra. qñ qñt de effectu for⁹ pp
qd. pueniēter rñdet per formā. sicut dicendo. qñe iste
dīstregat. rñdet. qz est alb⁹. qñe est albus. qz bz albedi
nē. s: actus cōplacētie est actus voluntatis. sic dīstrega
tio est actus albedinis. g sicut qñt. qñe dīstregat. rñ
detur. qz albus. sic qñt. qñe hoc facit. pueniēter rñ
detur. qz vult. sed vltia. sicut qñt. qñe est albus. cō
ueniēter rñdet. qz bz albedinē. Eodē mō. qñe vult. cō
ueniēter rñdet. qz bz voluntatē. que est cā vel foia. vel
faltē illud. quo mediātē bz volūto. 3° reducunt sic. Li
bez est. qd est sui gñ. s: voluntas est bz. r actus cōpla
cētie. Nā ipse act⁹ est accis. accia autē reducunt r re
ferunt ad subam. sicut ad finē. magis autē est finis sui
gñ. q illius. qd est ad finē. subm ē magis est sui gñ.
q accis. g rē. 4° reducunt sic. Libertas est spōnta
nea. sed potētia magis bz rōne spōntanei. qz act⁹. g rē.

2

35

Libert qz
duplex.

5. r. cap. 14.

F

2. l. bñstignit
codē mō quo
liberum.
Dñ^m singule.
Spatio. dñs
pōt bñ. pas
sio. voluntas
alr r alr se ha
bē ad libera
tē r nālter.
vt patet.
In voluntate
tñ est repiri
rō libertatis.
G
Obiact 4°.
Quere aure.

Reducuntur
ad oppo^m iste
obiectōes sin
gularissime.
Cōplacētie
actū per qd
dominatur.

H

Liber

Distinctio

Questio

I Probatio minoris. nā actus pōt a deo cārī: tunc erit cōplacētia r nō spōtaneitas. Similr qñ aliqua duo ita se hñt/ q vñū ab alio causat: magis hz rōnē spōtaneit eā/ q cārī: sic est bīc. ¶ Ad rōnē dico/ q qñ duo effe ctus sunt essentialr ordinatī: pñor cadit sub iperīo r sedē: ita q si iperū cadat sup aīis: cadat etiā sup pñis.

¶ Utrū in deo sint plēs rōnes fruibilitatis. Qd. VI.

Meritur. Utrū in deo sint plures rōnes fruibilitatis. q nō. ¶ Matth. 20. Acciperūt singuli singulos de. id est vñā rōnē mercedis. ¶ Cōtra. Ecclesiastici. Stabilita sunt bona illius in dñō.

Circa illā qōnē sūt 2.ª rōnes declarāde fm dicta in pcedēti qōnē. Pñia/ q aliq pōt frui eēn/ tia sine attributo: qd pbo: qā verū est salte in via: qā in patria nō est ita certū: sic fuit dictū pñs. hoc pbo sic. Qñcūqz est aliq obm: qd hz in se rōnem fruionis: r pōt cogci alijs ignoratis/ pōt volūtas seq illā cognē: r frui illo obto cognito: nō fruēdo alijs ignoratis: s; cer/ tū est/ q possum? deū in via cogcē: r tñ mltas pfectio nes attributales ignorare. q pōt volūtas frui deo: r nō frui illis attributis. ¶ Hoc cōfirmat. qā deo cognito in via dubitamus de multis. vñū sint attributa vñ nō: r etiā vñ sint in deo: sic nālī cognoscens deū ignorat. vñū sit infinitus vel nō: que. s; infinitas a multis ponit attributū. Cū g iste sit cognoscēs deū r non necio hēat actū volūtatē iordinatū circa deū: sequit/ q actū frui tionis hēbit circa deū: r nō circa aliud. qd est attribu/ tū. ¶ 2.ª ē est. q pōt frui essentia nō fruēdo psonis: sal tē in via. Hoc pbo manifeste. nā ex nālīb; possum? cognoscere vñū deū: r tñ nō psonas: qā non pñt cogci nālī. hñs g talē cognē hz actū volūtatē: circa deū/ nō necio iordinatū. iordinatū: s; talis est fruītio. ¶ 3.ª Difficili sūt articuli fidei de vñitate r oipotencia r de psonis: sed de articulis distinctis hī dist. c. 1. a cognitio. g pōt hī distincta dilectio de vñō/ nō hñdo de alio nō necio iordinatū. ¶ 4.ª ē est. q pōt frui vñā psona nō fruēdo alia: sic pñe r filio nō fruēdo spū scō: qā di/ stincti articuli sūt de pñe r filio r spū scō. g nō opz actua liter frui istis: s; fruat vñalr vel habitualr: aliqñ eēt pñtū. ¶ Silr arguo de pñe r filio: qā hz nō possem co gnoscere vñū alio nō cognito: tñ possum diligere vñū alio nō dilecto de po^a absolutā: s; de po^a ordinata opoz reat. q vñalr. pbatio assumpti: qā possumus diligere in creaturis vñū albū: r odire aliud: vel non diligē: qd est sibi sile. Silr diligere pñem creatū: r odire filium: r sic de multis alijs. g rē. ¶ Sed h hoc est argutū: qā relatiua sunt fil nā. Dico sic pñs: q pp hoc nō ipedit/ quin possem pñe r filiū diligē r cogcē r nō spm scñ: nec ipedit illa similitas. qn possumus diligere tñ vñū: alijs actualr nō diligēdo: sic imitue possumus cogcē vñū. alio nō cognito imitue. Et ita possum frui vñō/ r alio nō: nō enī opz. q eodē mō/ in quātū relatiua sūt/ q cognoscant/ sicut dictū est pñs: qā itellē sepaus non bñis posset fore cogcē rōnē creature ad deū imitue: r tñ nō terminū. scēntiā diuinā. Silr magis appa rer in dilectione: qā possit deo frui in quātū creator: r tñ nō frui creatura. Et istis apparet/ q non opz/ q eo mō/ quo cognosco/ vel diligo vñū relatiuoz: q cogno/ scam. vel diliga aliud. ¶ Sed adhuc stat dubiū: qā in qōnē qñf. vñū sint in deo plures rōnes fruibilitatis. Dico q nō: nisi vñā rō fruibilitatis. s; ipsa diuinitas. p quā hñt oīa/ que sunt in deo/ q sint fruibilia. vñ fruoz pñitate iquātū diuinā solū. silr bonitate in quātū oīa r sic de alijs que sūt in deo. ¶ Un imagināda sūt 4.ª signa in ista fruītione: r in isto actu bñifico. pñmū est

in quo terminat fruītio. Ad p^m obm: r ad ea. q sūt in deo in p mō dicēdi p se: sic accipit in diuinis modis p se. vt eēntia. spūs. suba. Scdm signū/ in quo terminat ad illā. q sūt de 2.ª mō: sic sūt attributa. 3.ª signū. in q terminat. ad ea. q sūt illi. qñ p accūs. nō ppue: s; sic iferius accidit supior: sic ad psonas. vel ad rēlones p/ sonales. 4.ª signū. in q terminat. ad oīa scđaria repñ/ tata: sicut ad creaturas. vel. vt in se: vel. vt in deo. Sed de isto vltimo signo vñ diffi. s; de terminatōe ad obm scđariū: qñ sit reuelo de futuro ptingēt ad qd termi nat iste respect: g aduēit actui. nō ad creaturā: qz ista nō est. nec ad deū: nec ad attributa: qz tñ nō intellige/ ret nisi de^o. vel attributa. Et hec oīa tam eēntia: q pso ne: q attributa pñet ad obm pñmarū. Ad istud qui vellet dicē. q refo nō regrit terminū. facit se expēdi/ ret. S; h nō dico. pro nūc. Tenēdo g aliā viā: dñt aliq. q terminat ad creaturā. nō vt in se: s; vt deo relucet. ¶ S; h hoc qz creatura. vt sic: vel est qd creatū: r B nō. vel increatū: r sic nō nisi obm p^m. Jo pñt dici. s; de hoc als. q idēe sūt in deo formalr nō solū obūer: ad eas iste respect terminat. Sutura aut pñgētia cogno/ scunt p cognitionē determinationis volūtatē diuine. sed de hoc als: sed hoc tñ dictū sit ad enadēdū diffi. illā. ¶ Et hoc pz. q vñica rō fruibilitatis est in deo. s; ipsa diuinitas. ¶ Ad rationem patet.

Meritur. Utrū apprehēso vñi fine per intellm possit volūtas nō frui. ¶ Circa istā. q. sūt qñoz difficultia declarāda. ¶ 1.ª p^m est. si fine in gñali appre/ bēso p itellm necio frui volūtas. ¶ 2.ª si in pñtulari appbēso r in enigmatē. ¶ 3.ª de vltimo fine clare vi/ so in bñte voluntatē supñaliter eleuatā. ¶ 4.ª de fine clare vi/ so in nō bñte voluntatē supñaliter eleuatā.

Hic dicē quātum ad p^m. q voluntas nō potest nō frui vltimo fine in gñali appbē/ so. Et rō hñt^o est: qz finis. vt sic. hz rōnē oīs boni. nālī aut voluntas inclināt ad illud. g necio tendit in illud. ¶ Cōtra istā opñōē arguo 4.ª p^m sic. Qñcūqz aliqō mo uens mouet ad aliqñ terminū de necitate: eadē neci/ tate remouet ipedimētū. hoc pz de graui. sed appetit^o nñ nō de necitate remouet oē pñbens. in cōsideratio aut finis est pñbens. po^a aut intellectiua subiacer im/ perio volūtatē. videm^o enī q nō remouet illud pñ/ bens. g nō de necitate mouet. ¶ 2.ª sic. Qñcūqz aliqō mobile mouet ad aliqñ terminū. eadē necitate. q mo uet qescit in illo: qz eadē virtute. Hoc pz de graui: sed appetitus siue volūtas nñā mō de necitate nālī detinet se in appetitū finis: qz alr faceret qd posset in deti/ nēdo se ibi. r sic teneret itellm in cōtinua cōsideratio/ ne finis: qd nō facit g rē. ¶ 3.ª sic. qñcūqz aliqō apper/ tus fert nālī necessitate in aliqō obm: eadē necessitate fert in media neciā. hō est cōsideratio finis. g rē. ¶ Cō firmat. qz si minozī necitate respiceret mediū. g exire ma: magis neciūz depēderet a minus neciō. ¶ 4.ª sic. Qd mouet. neciō ad aliqñ terminū mouet. in quātū pōt: cum agat fm totū sui conatū. s; voluntas nñā non semp diligit finē. in quātū pōt. g rē. ¶ Dic rñdetur ad istas rōnes oēs. Quātū ad id qd tangit de cōsidera/ tione finis: dī. q auersio intellē nō fit p volūtatē: nec volūtas pōt detinere intellm: qn moueat a phantas/ matibus diuersis occurrētib;: r pñs auernit (velit nolit) volūtas a cōsideratione finis. ¶ Aliut dī. q iste rōnes vñz assumūt de eo/ qd nālī necessitate mouet r agit: sed non de eo q libera necessitate mouet/ r agit.

Expositio 4.^a
Et hoc pro
bo q verum.
R
Et si vna sit
pō fruibilitatē
radicalit^o solū
vñm: pñā tñ
sūt: qd in media
te. terminatā
sūt: r cōsciam
actuales fruī
tionem. viaro
rie: r cōpñē
sōis de scō r
pñi. hoc dīc.

I

Fruītio 2.^a

Dilectio.
M

Corollarium

Dubium
4.ª cōclusio.
Et l. i. finis.

Nota opñme
hunc ordinē
terminationis
actus fruītio
nis.

N

**Singule da
biam.**

O

**Cōsidera in
stantiam.**

Adde. f. omī.
47. q. 1. ad p.

P

Ben. r. Tho.
r plurcs ant
quom.

Impug^o 4.^a

Q

Expositio 2.ª p.
dico: cum.

Adde. 2.^a

A
Cōsidera in
dantiam.
Immo videt
q magis. vis
Aug. 14. c.
23. 7. Sco. in
opoz.

Difficul. 2.
Quere Sco.
ubi scis.

Regla nōdī
Nō semp in
determinans
ad opposita
pōt illa. vbi
addē plura.
Exemplum.

B
De odiū dei
est ipse: sed
mātas eade
Quē occū
7 alios nomi
nates.
Cap. 3.

Appetitus na
turalis 2.

2° articulo.

Impug. 2.

C

Propria de
terminatio.

3° articulo.

D
Op. 4.

Hoc magis
sapit.

Regla nōdī

Cōtra ista. 2° p^o q nō sufficiat. Sicut enī actus intelligēdi subiacet iperitō voluntatis: ita actus pban-
tastadi. Poterit gargui de illo sicut arguitur est de actu
intelligēdi: tūc eodē mō currūt rōnes. Poterit enī vo-
luntas amouere pbatasias oppositas: 7 detinere eas
in vno actu pformi actui p considerationis de vltimo fine.
Nec scōm satisfaciēga remouere. pphibēs nēcio nō cō-
uenit agentī inquantū nāle: sed iquātū nēcium: 7 pp b
agēs quātūcūqz libez. si nēcio agat ita ex impetu agit
sic nāle. g. 2°. **Sed** hic sunt due difficultates. **Prīa**
est: ga vī q sicut possum nō diligere vltimū finem: ita
possum odire: ex quo nō de necessitate appent. hoc aut
est falsus. g. 2°. **De** hic. q qñ aliqd est in p^o ad duo
opposita dūe: si vtrūqz est pole. pōt in illa duo. **Sz** si
sit ideterminatū ad duo dūa: quoz vnu est impole: 7
posset in vnu 7 in puationē eius: nō tñ pōt in aliū dūū.
Exēpluz: aial est in p^o ad rōnale 7 irrōnale: nō pōt
bie vtrūqz. **Mer** aut est in p^o ad lucē 7 ad oppositū: sz
ga dūū oppositū luci nō est pole: hinc est. q solū pōt
bie lucē 7 puationē lucis. Sic est in pposito. **Nā** odiū
dei: qd est oppositū dūe dilectioni finis. nō est possibi-
le. **Ideo** appetitus: 7 posset in dilectionē 7 in suū oppo-
sitū: puationē nō tñ pōt in suū opp^o dūe. **2^a** difficul-
tas est de dictis Aug. 13. de tri. q oēs volūt nāliter bri-
tudine. **Et** ibidē de illo locutore. g dixit falsum: dice-
do. q oēs volūt care vendē 2°. sz oēs volūt britudinēz
sz Aug. **Dico** ad B. q Aug. intellexit d appetitū nālī
vel inclinationē nālī in habitu: nō aut de appetitū nālī
actuali. **Nā** pbat q oēs nō cogitabāt actuali de brūi-
dine: 7 p pñs nec actuali appetebant. **Sed** intellexit q
volūtas ex natura sua inclinatur ad beatitudinem.

Secundum

difficile. quātū ad quēsitū pncipa-
le. est. vtrū in particulari apprebē
so obfcare vltimo fine nēcio fruaf. **Dicit** ab eisde de
prīma opione. q non sicut patet in peccante mortali.
Sed contra eos arguo sic pmo. Quicquid cōpērit
7 per se necessario superfluo: cōpērit necessario iferio-
ri. hoc pz iductiue: sed vltimo finī in gñali apprehen-
so: q se bz sic supius: cōpērit p se necessitare appetitus.
ergo eadē rōne in particulari apprebēso: qd se bz sicut
inferius. **Minor** est tua. ergo 2°. **2^a** sic. Quicūqz in
aliquo est vñs motiua necessitadi aliqd nēcio: in quo-
cūqz inuenit illa rō formalis: que est ratio illius vñs.
inuenit eadez necessitas: 7 illud in quo inuenit habe-
bit eandem vim motiua. atz ergo finis in particulari
apprehensus oēm rōnem includat quā icludit finis in
gñali: 7 aliqd addat ita habebit eandē vim necessitan-
di vñs: sic alius. **Ideo** dico. q sicut vñs mouet appe-
titū: ita 7 alius. **Sed** dico. q neuter necessitat.

Tertium

difficile est. Si finis clare vñs neces-
sitar voluntatē in nā supnālī eleuata.
Ad qd videndū est de cā actus fruēdi. **Et** hic sunt
quatuor modi dicēdi. **Prīmus** q actus brificus pscite
7 totali causat ab obto. **Scōs** q precise 7 totali a vo-
luntate diuina. **Et** isti bñt dicē q in prāte voluntatis nō
est fruīga nō est in prāte patētis part. voluntas autem
creata passiuē: 7 nīmō recepiuē se bz fm istos duos
modos vltimos. **Alij** aut dicunt q p^o voluntiua 7 obm
pcurrūt simul. **Alij** aut dicūt q p^o voluntiua precise. **Et**
isti qui tenēt istos duos vltimos modos: bñt dicere. q
finis clare vñs nō necessitat voluntatē: ga quicūqz ali-
quis effectus causat a totali causa cōtingenter: vel sal-
tem aliqua causa ad eā cōcurrēs ptingenter causat: 7
tot^o effectus simplr ptingētē causat: ga si causa altera
est cōtingens: 7 altera nēcīa: effectus est ptingens: sicut
apparet in pclomb. **Sed** fm istos duos modos pcur-

rit voluntas cōtingenter causans: vel sicut cā totalis:
sicut dicit vltimus modus. vel sicut partialis: sicut pu-
mus modus: ergo fruītio vel volitio vltimi finis ptingen-
ter cābitur: 7 posita poterit nō poni. **Sed** si po-
nā aliter istoz duoz modoz occurrit diffi. quo salua-
tur obstinatio demonū: 7 certitudo beator. **Quātū**
ad p^o. s. quātū ad obstinationē demonū: dico. q i duo-
bus vī stare. **Prīmus** est actus elicitus malus: 7 de isto
dico. q nō video necessitatē ad ponendū. q diabolus
semp necessitat ad actū malū. **Uez** est enim q de^o nō
cōcurrat ad actū bonū: sed illud nō obstat. qn ipf pōt
sint suspēdere actū malū: qz tñ deus nō coopatur ad
actum bonū: totā facultatē suam ponunt: 7 expendant
in malum. **Aliud** aut in quo stat est pena 7 tristitia. **Et**
quātū ad hoc dico. q semp necessitant ad tristitiā: nec
pñt nō trīstari quātūcūqz forte ab eis causet. **Quātū**
ad 2°. s. de certitudine beator: est mibi maior dubiū.
Dicunt enim qdam. q deus imprimt quādas formā:
que necessitat eos. **Sed** 3. qz vel cum illa forma vo-
luntas sua nālī virtute concurrat vel nō. si sic: videret
idem dubiū: qd ante. qz semp volūtas cōtingenter cāt:
7 quātūcūqz mille agentia pcurrant nēcio: si vna ptingen-
ter agat: totus effectus erit ptingens. **Si** non: tunc
volūtas nihil causat. **Dicunt** aliq. q quātū est ex se
pōt dimittere. sed deus pfermat eū: qz videt. q si dimit-
teret cum: oporteret eū causare talē actū. **Sed** hoc ni-
hil est: qz hoc posito volūtas nihil ageret. **Nec** hoc vī
sufficere: qz certitudo nō solū hī a beatis de beatitudi-
ne: sed etiā de mō. **hec** aut certitudo lz esset de britudi-
ne: nō tñ de mō. **Alij** dicūt. q iō certi sunt: qz de^o nō
pcurrat ad actū malū oppositū. **Sed** 3. qz prior est
habitus ad ptingentiā dictionis: q ad ptingentiā cu-
iuscūqz alterius oppōnis: qz in quacūqz aliā opposi-
tione saluat dictionis: qz posita certitudine de cōtingen-
tia dūctatis: non ponit certitudē de cōtingentiā dū-
ctionis: dato enim q essem certus. q nō odirem deū:
tñ qz dilectio dei habet aliud oppositū. lz nō positūū.
sz nō dilectio: adhuc certitudo stabit de alia pte dū-
ctionis. **Confirmat.** qz volūtas pōt suspēdere actū:
nullo actu posito mediātē: cum suspēdere actū sit nō
causare. alr esset processus in infinitū. **Et** vlti. lz vo-
luntas beati non possit odire deū: tamen potest nō di-
ligere. 7 sic esset non beatus. **Et** ideo ppter istud inter
alia dicta vī mibi dicendum. q deus est totalis causa
respectu beatitudinis. 7 sic potest saluari certitudo.

Quartum

difficile. quātū ad pncipale qstūm
est. Vtrum fine in particulari 7 cla-
re vñs: dato. q voluntas non sit supnaturaliter eleua-
ta. vtrū possit frui. **Dī** q nō: qz agere supernāle pñp
ponit esse supnaturale: esse aut supnaturale dat per ali-
quē actū eleuantem. **Cōtra.** ois potētia potest ferri
in qdūqz in quo inuenitur perfectissime rō sui obti-
sed in deo pfectissime inuenit bonitas: que est rō obti-
voluntatis. g. 2°. **Item** 2° de aīa inter intellectū 7 sen-
sum est dūa: qz excellens sensibile corrūpit sensū: sed
excellens intelligibile roborat intellm: 7 non corrūp-
pit: 7 eodē mō de voluntate. g. quātūcūqz deus sit ex-
cellens volibile: voluntas poterit in ipsum ferri. **3°** qz
tunc deus non posset alicui supnāle aliqd reuelare: ni-
si causaret necessario aliqd aliud prius: qd potētia ele-
uaret. qd est falsum. **Ideo** vī mibi obm q voluntas
pōt. ex quo enī obm habet bonitatē nālē: apparet mibi
q voluntas possit sine habitu eleuante in ipsum: 7 in
qdūqz obm pñentatū. **Sed** tunc esset dubiū. vtrū
talīs actus esset beatificus: pōt dici. q non: qz cum ha-
bitū posset haberi actio perfectior. **Ad** rōnem p^o.

E
Dubiū nota-
bile bñt dē.
Nota de ob-
stinatiōe de-
monū: cā ei^o
augustinus.

**De certitudi-
ne vel confir-
matione vel sco-
curitate beator.**
Op. 3. cū sua
impugnatiōe.

**Indetermina-
tio seu pñ-
gēia duplex.**

G
Cōsidera ut
stantiam.

Propria de
terminatio.
Cōsidera in
stantia: qz nō
vī scōgare.
4. articulo.

Impug. 3.

H
T. c. 13. 1
243. sed in 3.
de aīa. c. 7.
explicatio ad
propositum.

**Determina-
tio propria.**

Dubium.
Postea d bñt
indie diffign
pla pondera
do pro 1 3.

Q6.VIII.

pabet,

A
pondera ad
dominem.

3.2.

Uide Sco. in
quolibeto. q.
1. ad hec. xvi.
plenti. q. 2. r
vbi ibi nōū.
Non posuit
Scor^o illam
maiorē plem:
imo opp^m: ut
p3 inueni.

စဝ်းတီးဒ်
ဆီဒါအံ့
အံ့.

Considera in-
 stantiam.
 Vide op. p.
 pua qre alios
 vt Becham. z
 Aureolum.
 Solue facili
 vt scis hic.
 Hoc negatur
 distinguendo vt
 scis ma. z nu.
 Dic vt scis.

EDAC N-ethyl-3-(3-dimethylamino)propyl carbodiimide

**Confidens bñ
poderando t
cuadendo.**

Nota op. pro
pna: s; > fide
ra bñ. vide. s.
in plo. q. 16.
Idem.
¶ Et est mo
dus iuriscen
t i dñis: s; cō
sidera eas bñ
poderando.

D
Cōsidera istā
nā ad hoīem
de caritate ⁊
humanitate.
Ecce ponitq̃
dam exēplū
d' diuinitate ⁊
caritate in ali
quib' origina
libus.
Et sic habet.

est per se nota. ergo multo magis illa est per se nota: q̄
intuitiue cognoscit: q̄ deus existit: cū existit magis sit
intrinseca deo: q̄ creature. ¶ 4° sic. Illud quo suppo-
sito multa alia demittatue inducunt: est per se notū: sed
cognita existit deū intuitiue multas alias vitates p̄clu-
dit sci de deo demittatue. q̄ existit dei est eis p se nota:
vel deū esse: est eis p se notū. ¶ Scōm difficile pertra-
ctandū est. Utrū intellectui hūi spēm intelligibile distin-
cte reputantē essentia diuinā esset bec ppō p se nota.
Deus est. ¶ Dicit vnus doc. q̄ sic. 7. par. pp^o sic. Dis
ppō. i qua p̄dicat aliqd de aliq in p mō dicēdi p se. est
per se nota: sed esse dī de deo q̄ddatitue: 7 in p mō di-
cēdi p se: est per se nota. q̄ 7c. Maior est manifesta.
minor: p̄b̄t: ga p̄dicatio in abstracto vī esse de p mō
sed esse dei dī de deo in abstracto: ga deus est sui esse.
q̄ 7c. ¶ 2° sic. Illud q̄ ex sua rōne formali est. nec eē
includit existentiā in p mō dicēdi p se: sed deus est h̄s.
ergo 7c. ¶ 3° sic. Illud q̄ ex sua rōne formali est ac
purus: esse dī de eo in p mō dicēdi per se. de^o est hūi.
ergo 7c. ¶ 4° sic. Omne q̄ nō includit aliqd in p mō
dicēdi p se est p̄is illo: sed eēntia diuina nō includit esse
in p mō per te. q̄ est ipso ipso esse: q̄ est p̄is ipso esse
p̄is aliquo p̄is h̄s eēntia p̄is. quō nō h̄s esse: q̄ eēntia
diuina p̄is aliquo p̄is h̄s eēntia quō nō h̄s eēntia
diuina p̄is aliquo p̄is nō habebit esse: sed oē q̄ p̄e-
dit aliqd ex se nō determinat sibi illud: ergo essentia di-
uina nō determinaret sibi simplr esse: q̄ est falsum.
¶ Alius doc. dicit q̄ deū esse: nō est p se notū tali itel-
lectui hūi spēs. Et hoc p̄bat assumēdo oppo^o eius: q̄
accipit aliud doc. dices: q̄ illud q̄ nō p̄dicat de aliquo
in p mō nō sed in scōmō est p se notū de illo: sed esse
est h̄s re^o dei. ergo 7c. Probat aut assumptū. p sic. Nul-
lū rō p̄ diuersa includit aliqd cōe: vt in p mō: h̄s deitas ē
p̄ diuersa. q̄ nō includit esse: q̄ est sibi cōe 7 alijs. Se-
cundo sic. Nullū simplr simplr recipit aliqd p̄dicatū
essentiale cōe: sed deitas est hūi. esse aut est cōe. q̄ 7c.
Tercio sic. Si esse includeret q̄ddatitue in diuinitate:
maxie pp̄ illas rōnes: que adducere sunt de abstractio-
e de necesse esse: de puro acture: que sapia itell^s 7 oia
tributa includerent esse. hoc aut est falsū: ga q̄nūq̄
liqua sunt eiusdē rōnis formalis: q̄cqd dicit quiddita-
ue de vno 7 de altero: bec est manifesta: sed itell^s di-
uini 7 humani sunt eiusdē rōnis formalis: esse autē
re de deo de itellū diuino q̄ddatitue. q̄ 7c. de humano
q̄ddatitue: q̄ est falsū. Itē 4° si esset ita: attributa in
eō distinguerent. fm existentiā. sicut distinguunt for-
malr. ¶ Dico q̄ actualis eēntia: vel esse est modus
intrinsecus: q̄ p̄bo sic. Q̄nūq̄ aliqd adueniēs alicui
5 variat eius rōne formale: illud est modus intrinse-
cus: sed eēntia adueniēs alicui nō variat eius rōne for-
male. Nā hō in po^o. 7 idē postea in actu est idē hō for-
malr: nec variat eius rōne formalis: ergo existētia. vel
esse est modus intrinsecus. ¶ Ad rōnes alterius docto.
Ad p̄mā dico: q̄ q̄n aliquid p̄dicat de aliquo in ab-
tracto 7 est intrinsecus: 7 nullū eoz est ifinitū: semp est
tra illa p̄b̄t in p mō nō dicēdi p se. si aut alterū. vel
nbo eēntifinita nō est vez: sicut est hic. De quocūq̄
i p̄dicat esse in abstracto: ip̄sus est ifinitus. vel illud
p̄dicat de eoz: sic est soli identica: 7 non formalis
licatio. ¶ Ad 2^{am} 7 3^{am} dico q̄ necessitas 7 actualitas
int modi intrinseci sic eēntia: iō nō tenet. Nā ista. de^o
purus actus: vel necesse esse p̄inet ad p̄mū modū: sic
a. deus est: vel deus est sui esse. ¶ Ad 4^{am} concedo: q̄
ibi prioritas per intellectu: sed tū posterius nō ad-
mit prior per aliquam productionē: nec est p̄fluxus
alis ab illo: q̄ est prius ad illud: q̄ est posterius.

Tertium

difficile declarandum est. Utrū apud
intellm creatū habetē notitiā intuiti-
reaturis sic illa. ppō per se nota. Deū
co. q sic. pōt demonstrari qdāmpl.
Dis intells hōis notitiā intuitiā de ali-
er se nota de oibusque includunt in
ed talis intells cognofcit intuitiue re-
ad deū. q. oia q includunt in rōne re-
p se nota. fed deus est hō. vñū enīz rela-
iuit. deus enīz est terminus relōnis il-
a. p. pfirmat p. vel cognofco relonē
lami deū. sic. si sine difcurfu: tunc co-
gnofco deū: sic habeo ppoſitū. ſi ſolū
fequitur duo incōueniētia. p. p. mū
habebō notitiā intuitiā perfectā de
cognofcā illud. qd includit in ratione
dōm. qd fequitur eēq incōueniētiā. q
cognofcā relonē ſine termino: q ad-
iūū eſſe. ¶ 2º arguo ſic. Dis intells co-
nclut inter alīz extrema. prius cogno-
n eſſentialr ordinatis nō ſolum: quo-
quo ad cognofci. cognofcens poſteri⁹
iūū vel ſit cognofcit ipm prius. habi-
rema ordine eēntiali eē poſterior ex
intells cognofcit relonēz creature ad-
tio ſic. Ita. que ſunt ſimul nāli itelli-
intellectui. ſi vñū eſt p ſe notūz. z reli-
yt relatiua ſunt ſi nāli intelligētia.
li intellectui per ſe notū: reliquū:
nū tali hec eſt per ſe nota. Creatura
deūz. ergo z deū eſſe. maior eſt ma-
oſituz iam. nō ſunt ſil tali ſimilitare.
mpole eſt intellm intelligere relonēz
go intellectui cognofcēt relonem eſt
ū eſſe. habet ppoſitū. ſi nō tunc erit
z ignozabit. vñū termin⁹ e⁹ ſit.
difficile vidēdūz eſt de intellectu
nfo. Utrū ei ſit per ſe notū deū eſſe.
q. qd a multis cōcipiēt. terminos
e notū. deū eſſe eſt hō. q. zc. ¶ 3º ſic.
no illud nō eſt per ſe notū: fed ſancti
deū eē. ergo zc. ¶ Tercio ſic. Nul-
oniſ ſubm non ſimplr ſimplex: fed
q. a. bon eſt per ſe notū vñū. multa ta
nota. hoc pz. q. ex notitiā terminoz
pōis. ergo ſi termini ſunt duby. p.
2º pz alr. q. ſubm includens pres
nō recipit pdicationē alie. eodē mō
dubia nō eſt per ſe notū vñū pdica-
b hic cōcipit a nobis) nō hz pceptū
fed includit partes. q. r. vñū nō eſt
dit eētate z infinitate. quāz vñū
emōſtrare. ¶ 4º ſic. quāz cāz eē
z nec deū eſſe. antecēdēs probatur:
z motis pbatūz primā cām eē. ſia
editur. p. primā cā ſit deus. ex ante
p nō eſt per ſe notum infinituz
illud. qd dicit Anf. q. deus eſt illud.
ari nō poteſt. Et ex hoc arguit ſic.
er ſe nota. qñ oppoſitū predicatori
deū eſſe non eſſet per ſe notum al-
otius ens cogitaret. quod tamē re-
z Boetius dicit. q. eſt de primis cō-
per ſe notū eſt effectū eſſe in deūz
eſt cām eſſe illius effectus: rēz aut
ſe notū eſt deū eſſe. ¶ Itē in ſcīa

34

Conclusio.
Eide. s. q. 15.
plog. pelone
3. arti. 2. pon
derando.

Exiabile bñ
b arguments
ad hoies
in se ut possi.

F

Cōsidera in-
stantiam.

G

Editorial

Conclusão

**Exemplum de
hoie z autona
litate.**

H

Obijcit qua-
drupliciter.
Propo. c. z.

**De Ebdo-
madibus.**

I
Hic Seco.

moralis per se notū est, deū esse colendū. ¶ Ad primum dico: qd est ad oppositū. nā per illā diffinitionē Ansel. nūq. pbare r demonstrare deū ēē. ergo est demonstrabilis: sed nullū demonstrabile est p se notū. Eodem modo ad argumentū de Boetio dico qd intelligit qd deus esse est de numero illarū ppōnū vel cōceptionū que cōlter cōcedunt. Ad aliud qd deus sit colendus, nō est per se notū: sicut nec modus colendi. Ad 4^m dico qd si esset p se notū aliquos effectus esse deū bñ curreret tūc arg^o. sed hoc non est verum. Dato enim qd res sint note per se esse: nō tñ vt effectus a deo. ¶ Ad Ansel. p^o.

II. Dist.

¶ Urū deū esse sit demonstrabile pp quid. **Qd. II.**
Meritur Urū deū esse sit demonstrabile pp qd. Et sic pbat per diffinitionē dei quā dat Ansel. pōt deum esse demonstrari. ergo rē. ¶ Cōtra. Diony. dicit qd de deo nec est rō nec imagnatio. ¶ Circa istam qōnē pmo declarabo terminos. Scōo quid sit demonstratio propter quid.

¶ Propter q. 2.
Deo. nō ēē. i.
r alibi.

K
In demonstratio
ne ponuntur
termini tres.
Hic. i. pōt.
In principio.
Cōtra. 4.
De diffinitio
ne diffinitio
diffinitio.
Ecce qd qris
dicitur 4.

Et primo de terminis. Ad qd intelligēdū sciendū est qd tres termini ponunt in demonstratione. s. subm. diffinitio r passio. ¶ Ex his elicio 4os pnes. Prima qd diffinitio nō differt formalr a diffinitio. Dec 2° pbat sic. Quicūq. aliq. sic se hñt qd vñt dī de alio in p modo dicēdī per se ista nō differt formalr maxie si adequate dicant: sed diffinitio dicit de diffinito in pōi mō dicēdī per se r adequate. ¶ Cōtra istā pñē instat 4°. Primo sic. Pōt a tota qdditate alicuius circūscripto quocūq. alio qd nō est de qdditate illius. ponit nēcio quidditas eius tota: sed posito gñe r oīa quocūq. alio circūscripto mō ponit quidditas eius tota. ergo dicit aliā rōnē formale qd genus r oīa sū sumpta: sicut cōpositū dicit realr aliud a mā r forma. Minor pbat: qd posito per ipse qd color separēt a oīa pōtūte albedinē: si albedo nūq. aliud ēē r qd color r talis oīa: tūc istis pōtūis quātūq. sepatis maneret albedo: qd est falsū. Scōo sic. r euidēter ponendo pñes for^{as}. accipio enī corp^o aiatiū aiatiū est sepabile a corporeo: ponat separatio: r tūc remanebit tota quidditas corpis aiatiū: r tñ nō remanebit ipsum corp^o aiatiū: r sic remanebit corpus qd est genus: r aiatiū qd est oīa: r tñ nō manet diffinitio qd est corpus aiatiū. 3° sic. Sensibile distinguit a rōnali. separant ergo. r manebit gen^o r oīa: r tñ nō manebit qdditas spēi. 4°. Quia explicatiū r explicabile dñt formalr: diffinitio est explicatiū. ¶ Ad ista oīa posset dici qd remanent vnitas nō remanet qdditas. ¶ Cōtra. aut ista vnitas facta aliqd aliud ab vnione r vnitis psequit pñes ad spēs: aut ipsa pñsa vnio pñet: aut nūq. plus qd an. Si pñet: tūc bñ ppositū cū diffinitio nō exprimat nisi pñes diffinitio diffinitū aut addet illud aliqd ad diffōnē. Si 2°. illud est falsū: qd vnio est respectus: gñ nō pertinet ad qdditātē. Et etiā hoc dato bñ ppo^o. qd illa non exprimit per diffōnē. Si des 3°. tūc erit arguendū de partibus sepatis: sicut de vnitis: r ita si partes separate nō sunt ipsū diffinitio: sequit etiā qd nec partes vnire.

¶ Solo nō dicitur
Replica 4°.

¶ Notabilis ab
tercario: qd oīa
caste examina
bis vt sola.

M

¶ Scōo istat p p^o pñ^o cōplexū: r hoc sic. spēs enī cōponit ex gñe r oīa. Ex hoc arguo sic. De eodem oīno impole est verificari dīctoria saltē de eadē rōne formalr: si spēs sit oīno idē cū gñe r oīa simul sumptis, de eodē oīb^o modis dicerent dīct oīa: qd gen^o r oīa simul sumpta cōstituunt spēm: spēs aut nō pñituit spēcī: qd idē nō pñituit seips. gñ rē. ¶ Tercio sic. Impole est qd vnitas formalis fundet in duob^o formalr diffinitis. vnitas aut specificā est formalis: genus r differētia formalr distinguuntur. ergo non fundatur in ipsis.

ergo opz dare tertium indistinctum formaliter in se ipso: qd erit fundamentū istius vnitatis. Et illud addit diffinitū super diffinitionē. gñ rē. ¶ Sed dices, qd sunt vñi realiter. ¶ Cōtra. illud non valet: qd sicut vnitas realis requirit vñū reale: qd sit fundamentū illiusita videt qd vnitas formalis nō potest haberi: nisi vbi est vna simplex formalitas. Et sicut vnitas realis nō pōt fundari in diuersis rebus: ita nec vnitas formalis in distinctis formalitatibus, vt sic. ¶ Quarto arguo sic. Idē simul r semel nō pōt esse cognitū r nō cognitū: sed diffinitū cognoscit sine diffinitione: per diffinitio nē enī diffincte cognoscit res: per diffinitū aut indistincte: cōstat aut. qd res pōt cognosci indistincte absq. hoc qd cognoscat diffincte. ¶ Si dicat qd non est inconvenientis eandē rem cognosci duob^o modis. ¶ Cōtra. qui cognoscit indistincte nō cognoscit partes eēntiales: sed qd cognoscit diffincte cognoscit partes eēntiales. ergo aliquid cognoscit cognitione diffincta: qd non cognoscit cognitione indistincta. ¶ Sed dices. cōcedo maiorē qd indistincte cognoscēs nō cognoscit partes diffincte: sed tñ bñ indistincte cognoscit. ¶ Cōtra. inueniā aliqd cōpositū ex partib^o simplr simplicibus: illud pōt cognosci diffincte r indistincte. quero si cognitione indistincta aliquatē cognosco partes vel nō. si nō habeo ppositū. si sic r diffincte: eodē mō habeo ppositū. Si indistincte. Cōtra. qd simplr simplex vel diffincte cognoscit vel nullo mō cognoscit. ¶ Partes aut ille sunt simplr simplices per suppositū. gñ diffincte cognoscuntur. vel nullo modo. Videt ergo dicēdū qd sicut cōpositū nāle addit ad partes simul sumptas: ita et cōpositum metaphysicū. sicut diffinitū vel spēs addit supra genus r differētiā simul sumpta. Et si dicas ergo distinguunt formaliter. dico qd nō distinguunt formaliter: qd ista. s. spēs includit illa, scz genus r differētiā: sicut entitas cōpositi includit partes, ideo nō disti. gunt. ¶ 2° p est qd passio differt formalr a subo. Nā oē qd dī de aliquo in scōo mō dicēdī per se, differt ab eo: saltē formalr r passio dī de subiecto in scōo mō: gñ rē. Nā. pbat. qd qñ aliq. sunt oībus modis idem: qd quid dī in primo mō dicēdī per se de vno: r de alio: sed diffi^o subī dī de subo in p mō dicēdī p se. ergo r de ipsa passione. quod est falsum. 2° arguunt sic. Nullū posterius pōt esse oībus modis idem cum priore: sed passio est posterior subo. ergo rē. 3° Diffinitio est per se nota de subo: nō aut passio. ergo passio et diffinitio non sunt oībus modis idem. 4°. Quando aliqua ita se hñt qd vñū est per se notū, aliud nō necessario est inter ea aliqua non identitas: sed subm de seipso dictū est per se notū. passio aut de subo non: qd demonstratur. ergo rē. ¶ Dico ergo qd passio non est idem oībus modis cū subiecto: sed tamē non dico qd semper distinguit formaliter a subo: sed aliqñ distinguuntur solum sicut modus intrinsecus: sicut finitas se habet ad angelū: nam ipsa pōt demonstrari de ipso: r tñ solū est modus intrinsecus: r tñ se habet per modū passionis, nō tñ formaliter differētis. Aliquando autē differt formaliter a subo: sicut qñ pba. ur. qd passio nō differt realiter a subiecto. Et h pbo sic. Quando aliqua sic se habent qd vñū distinguit realiter ab alio r est prius eo essentialiter: illud qd est prius pōt fieri sine eo: qd est posterius. sed si subm differt realiter a passione: r est prius essentialiter ea. ergo pōt fieri sine ea. Maior probat quadruplr. Primo sic. Qñ aliqua sūt essentialr ordinata r realiter distincta, prius nō dependet a posteriori: sed que ita se habent qd vñū non dependet

N

Ensis.

Ensis.

O

Ensis.

Ultima reio
lucio: sed cō
dera caste pō
derado sūm
dinē r diffi
tudinē.

P

Capo 2°.

Hic. i. dist. 5.

q. i. vbi idem

tenet.

Soialr disti

gni r realiter

idēficari cō

uenit passio

respectu sub

iecti: qd ab

ipsa negt se

parari. h pbat

conclusionē

triplici.

Cōsidera in

stantia pōde

rando.

Q

Cōsidera in

stantia. Hic

Seco. i. dist. 1.

q. 4. r alibi

ad hoc.

Ecce qd qris

vbiqz.

Primus

Secunda

III.

17

A
Easio.

Considera in
hanc ponde-
rando.

Regula nota
vbi.

B

Easio nota
vbi.

Easio.

Ecce qd dicit
si infirma est
et ratione iura
scilicet adu-
m.

C

Proposito
enim paf-
fione d d d d d
ne est p se no
q in bene era
tuna.

D

Risibilis
quid: sed ad-
de plura.

depēdet ab alio: vñ pōt ab alio separari: qd subz pote-
rit esse sine passione. ¶ Sd dices qd inseparabilitas nō
solū puenit ex depēdētia s; ex coexigētia. ¶ Cōtra.
Nihil necessario coexigē ad eē alicui? qd nō facit ad
esse illius: sed posterius nihil facit ad eē prioris: qd rē.
2° sic. Qualecūq; ordines hñt aliqua in quidditatib?
talem hñt in existentis. sed ratio quidditatis subz
cuiuscūq; prioris prior est essentialiter qd rō quiddi-
tatis passionis r cuiuscūq; posterioris. ergo in existē-
do est prior. ergo pōt eē sine posteriori. si ergo prius
nō pōt esse sine posteriori: r hoc nō pōt esse pp depen-
dētia: sed pp coexigētia: posterior autē eque coexi-
git prius: sicut econuerso. ergo circulario erit. 4° sic.
r ista ratio me conuincit. Omne agens contingēt p-
ducens duo essentialiter ordinata: ita qd ab aliquo nō
pōt necessitati pducatur prius essentialiter nō est ne-
cesse qd posterius pducatur. sed deus est hō agēs: r prius
producit subm qd passionē: r prius essentialiter qd poste-
rius. ergo rē. ¶ Sd dices. qd d d d d d deus nō necessitatur
ab solute: tñ aliquo supposito bene pōt dici necessitari
scilicet posito subo ad producendū passionē. ¶ Cōtra.
Nā inconueniens vñ qd subm pductū necessitet deus
ad pducendū passionē: cū productio passionis sit
distinta a pductione subz. Posita ergo productione
subz: quare deus nō pōt subtrahere illā. ¶ Si dicatur
qd eque pducit argumētū in formālē diffinitū. ¶ Cō-
tra. Quicūq; vñ productione producat: vñ nō pōt
pducī sine altero: sicut est de formālē diffinitis: realr
tñ eisdem. sed realiter distinctis: diuersis productioni-
bus producat: siue causant. Nō vñ g ratio si sub-
iectū sit realiter distinctū a passione r prius essentiali-
ter ea cum distinctis productionibus pducant: quare
non posset fieri vñ sine alio. r qd nō pōt conuincitur
qd sunt eadē res. ¶ 4° pōt est qd deus nō pōt facere
subm sine passione demonstrabili de eo. Istā pbo qua-
drupl. pmo sic. Nulla vñtas p se nota p se dubia: s;
si subm separaret a passione. veritas p se nota fieret
dubia. ergo rē. Maior p; qd illud a quo depēdet tota
certitudo scie non potest habere dubitationē. Mino-
rem probō: qd in vñā pmissāz passio predicatur de dif-
finitione. Cōstat aut qd ista pmissa est per se nota. Cō-
stat aut qd si nulla sepe passio a subiecto non esset p
se nota illa pmissa: sed esset falsa vel dubia. g relin-
quunt qd passio p diuina potētia nō pōt a subiecto se-
parari. ¶ 2° sic. Imposse est pclonē demonstratiuam
esse contingentē. sed si passio posset a subo separari: cō-
clusio demonstratiua eēt ptingēs. p; qd pclō nihil aliud
est nisi ppositio in qua passio pducatur de subo: ergo rē.
Qd aut pclō demonstratiua nō pōt eē cōtingens probō: qd
illud qd puenit rei existentī in pō: sicut r in actu exi-
stenti nō pōt esse ptingens. Hoc p; sed de rebus in po-
tentia sunt demonstrationes. g rē. ¶ 3° sic. Cōclusionē
demonstratiua impossibilē esse falsā. sed si passio se-
paret a subo pclō demonstrationis esset falsa. ista vñ
est pclō demonstrationis. Nō est risibilis: s; si deus se-
paret risibilitatē: ipa eēt falsa. g rē. ¶ 4° sic. qd est ri-
sibilitas: nō ē nisi qdā mobilitas faciet. Tunc arguo
sic. a quocūq; pōt moueri mobilitas mobilis: ab eo pōt
destrui mobilitas mouētis: imo si mobilitas mobilis
destrueret: statim mobilitas mouētis destrueretur: qd
mobile non est mobile: nisi ab aliquo motuo: nec mo-
tuum est motuū: nisi respectu alicuius mobilis: si er-
go deus pōt auferre mobilitatē faciet: illā scz quam vi-
dit risibilitas: vel mobilitatem celi: non curō de hoc:
pari ratione poterit auferre quācūq; mobilitatēz in

Secunda

quocūq; agente: qd si vñam solam dimittit: statz illa
erit motua alicui? mobilis: r aliquod mobile erit ab
ea mobile. cum deus ergo ipse habeat virtutē motuā
respectu hui? mobilis. si faciat istud non esse mobile/
necessario faciet seipsum non esse motuum: quod est
inconueniens. faceret enim se impotentem: quia non
potentem mouere faciem hominis.

Hunc

2° pncipalr vidēdū est de cōplexione: r cir-
ca hoc p^o vidēdū est ordo cognitionis ter-
minor in demonstratione. Ad qd dico qd primus cōce-
ptus est cōceptus qd dicitur subz qui est primus qui
nobis aduenit r indistinctus. 2° cōceptus est diffinitus.
Prius enī cognoscit res indistincte. qd diffinitē: qd pce-
ditur ab imperfecto ad pfectū. 3° cōceptus est passio-
niscz conceptus secundi modi: sunt posteriores alijs.
¶ 2° vidēdū est de modo formādi demonstrationes.
Ad qd intelligēdū pmo necessario accipit vna regula:
qualis est ordo terminor: talis est ordo cōplexionū: si er-
go prius terminus est diffinitum. r 2° est diffi: 3° est
passio: simplr p^o ppo est formalis: in qua pducatur diffi-
nitio de diffinito. nam hec seget naturā terminorū.
¶ 2° aut erit in qua pducatur passio de diffiōne. vt dicatur
sic. Dis hō est aīal rōnale. oē aīal rōnale est risibile. g
ois hō est risibilis. Iste ordo est pgruus: qd pducatur de
pmo modo pcedit pducationem de scdo mō. ¶ Cōtra.
tunc hic est vñū dubiū: qd sic ordinando potissima de-
monstratio non erit in prima figurā: nec in secunda: nec
in 3^a. In qua ergo. Aliqui volunt dicere qd in 4^a de B
nō curō. scmp enī fm istū ordinē videt. qd debeant sit
mi pponēs: r ita forte logica nō tradēs istum ordinē
errant. ¶ Sed tunc occurrit duo difficultia primūz.
qd mediū virtutē cuius sit totū. non ponatur in pncipi-
pio. Ad qd dico. qd magis mouet ad oppositū. nā me-
diū est cā pncipionis: illud aut qd est cā pncipionis: rō-
nabilis collocatur in medio qd in pncipio. ergo rē. ¶ 2°
difficile est. qd videt. qd minor extremitas predicabit
de maiori pclonē: r sic erit pclō indirecta. ¶ Ad quod
ego dico. qd nālitē loquēdo forte posset dici. qd pclō
quam dicit indirectā. est directa. ¶ Nūc vidēdū est
de vltimo. Vltimum. scilicet deum esse sit demonstrabile pp
quid. Ad qd dico. qd non. qd in demonstratione ppter
qd diffinitio subz d; esse mediū: sed deus non est diffi-
nibilis: qd simplr simplr. ¶ Sed 3° arguit. dupl. p^o
qd in dignissima scia debet esse nobilissime demonstra-
tiones: sed theologia est nobilissima scia: r demonstra-
tio pp qd est nobilissima demonstratio. g rē. 2° qd in
p^o scia. scilicet metaphysica est demonstratio pp qd r potissi-
ma: sed subiectus pme scie. scilicet ens est ita simplr simplr
sicut deus est simplr simplr. ergo rē. Nō valet ergo
illa non de simplicitate dei. ¶ Ad ista dico. Ad p^o. qd
demonstratio pp qd nō est i theologia. Dico tñ qd theo-
logia est nobilissima scia: qd vñates nō sunt note p dis-
cursum: sed p se sunt note: r istud puenit ex dignitate
scie: qd passio ē p se nota de subo. ¶ Ad 2° dico. qd p
prie passioes entis sūt p se note de ente: nec pnt dem-
strari de ente: qd de ente r de rōne pñcia erit: s; possent
demonstrari de eo qd est ens denominatiue.

Querit. Utz deū eē sit demōstrabile de-
mōstratiōe ga. Qd nō. Diony.
Nullā hēm vñā ad osidēdū aliqd d deo.
Cōtra: qd ex effectib? hēm vñā ad lau-
dādū deū: siue edocemur laudare deum
fm eundem Dionysium.
Ad istā qd nō p intelligēdū est. qd duplici mō in-
uestigam? deū esse. scilicet mō pphico: r modo
p^o Franc. M.

B

Tangit infirm
ad ad boica
i. d. 43.

2. articulus.

Nota ordinē
terminor de
demonstratione.
1. pars.

2. pars.
Regula.

Modus for-
mādi demon-
strationem.

Nota qd de
demonstratiōe po-
tissima nō sit
in aliqua triā
figurarum.
Dubitium.

Solutio.
Eidem pce-
dere. 4. figu-
rā quā posuit
galenus. de q
vide cōmme-
tariē p^o p^o.
ca. 5. r digres-
sionē eiusdēz
post ca. 13.

G

Nota.
2. l. ista quas
pono. est ma-
gis directa.
3. pars.
Conclusio re-
sponsalis: qd
deus est sim-
plr simplr.
Considera ca-
ligando.
Obijciat 2°.

H

Qd passiones
entis sunt per
se note de en-
te r indemo-
strabiles: sed
considera plura
addendo.
2. l. manu-
dationes.
De diuino no-
minibus r ali-
bi.
Inuestigam?
deus est pph
fice r mem.

Liber

Distinció

Questio. III.

metaphysico. Physice enī inuestigam⁹ deū esse p motū:
qz h mouet ergo ab aliq: z h ab alio: z sic itē ī īfinitū.
vel ad p̄mū stabit. Et ista via maiorē enidētā bz di-
mittēdo motū z accipiēdo cātū. ergo ab aliquo. Me-
taphysice aut inuestigamus p viā eminēcie. Dato enī
qz nihil moueret vel cāretur in entib⁹ adduc. in ordi-
ne reperio in entibus iter ea q̄ sunt alterius rōnis: oī-
derentur, q̄ esset decēire ad p̄mū eminēs: z ita habeo
duos cōceptus de deo. vnu entis p̄mū z aliū cāe p̄me.
Tūc istis habitis dico, qz demonstratio q̄a, poterim⁹
demonstrare deū esse. Sz est intelligēdū, qz duplex est de-
mōstratio q̄a. Una a priori: z alia a posteriori. h enim
est cōis oī demonstratiōi q̄a, qz fiat p passionē acceptā
p medio. ptingit aut h dupl. Aliqñ enī ptingit qz pas-
sio posterior est cōclusa a priori, sicut per mediū: z sic
est demonstratio q̄a, a poi. Exēplū. Dē ens īfinitū ex-
istit actuali: deus est ens īfinitū: ergo etc. Dic enī po-
sterior passio demonstrat p potē passionē, tāqz per me-
diū. Infinitas aut est passio prior existentia: sicut pa-
tebit. 8. oī. Aliqñ aut accidit qz passio posterior est me-
diū ad cōcludēdū potē: z tūc demonstratio q̄a, est a po-
steriori. Exēplū. Dis prima cā existit. deus est hū ergo
existit. Existētia enī dei prior est, qz cālitās quēcūqz.
Iō oī demonstratio q̄a, a posteriori. ¶ Sz hic est vna dif-
ficultas: qz dicitur est pus, qz oēs termini in demonstra-
tione sunt idēz reālī. nihil aut est in creatura qd sit idē
realiter ei, qd est in deo: illud aut, qd est in creatura/ac-
cipitur pro medio ad demonstrandum illud qd est in
deo. ¶ Dic dico, qz nihil quod est in creatura, est me-
diū ad demonstrandum aliquid de deo: sz p̄cise per
illud, qd in deo demonstram⁹. ¶ Sz qñ qd demonstram⁹
dū est de illo, p effectū. ¶ Rīdeo z dico, qz nō est per
effectū: sz p habitudinē ad effectū. ¶ Sz 3. Dis habi-
tudo dei ad creaturā ē p̄gēs: sz p̄gēs nō pōt ēē me-
diū in demonstratōe. ¶ Dico, qz intelligēdū est, qñ oī, qz
bitudo dei ad creaturā est mediū, de habitudine ap-
titudinali qd est nēcia: nō aut de actuali qd est contingēs.
¶ Ad Dio. dico, qz nullū hēm⁹ manu dūctū ad oī-
dēdū aliqd de deo fm rōnē ppriā z specificam.

Utrum deus esse unus sit demonstrabile. Qd. III.
Eritur verum deum esse unus sit demonstrabile.

Queritur virum deum esse vnu sic demonstrabile.
Dicunt aliqui sic. Et nūmū demon-
strare sic. De hō b3 mān. ergo
est vn⁹. ¶ Cō s3 isti nūmū demon-
stare sic. p minus notū: certū est autē apud oēs, qd d⁹
est vnus. dubiū autē, viz plurificatio fiat p mām: ⁊ sic
multi credūt ⁊ dicūt esse flm. sicut angeli plurificāt:
⁊ tñ in eis nō est mā. Alij dicūt, qd supposita rōne Anf.
scilz qd d⁹ est qd maius ex cogitari nō pōt, demonstra-
ri pōt. Ad vidēdū autē quō sciēdū, qd quatuor vie sūt
imaginari ad ponēdū plures deos ⁊ nulla alia. Prima
est ponere eos pmo diuersos. 2º ponere eos duos. 3º
ponere eos esse dispatos. 4º ponere eos eiusdē rōnis.
¶ Contra pmā arguit 4º. Prima sic. Illa qd dicūt iper-
fectione nō sunt ponēda in pmis entib⁹: sz diuersitas
pmit iperfectione fm pitagóricos: q ea collocabāt
ad priē sinistrā cū alijs ipfectionib⁹. ¶ C 2º. Dē ens pfe-
ctissimū includit oēm perfectione simpliciter. De est pfe-
ctissimus. g rē. Alia qd dicitur, q ēet in alio, est pfectio
mplr. g ēet in p. ⁊ sic nō essent pmo diuersi. ¶ C 3º sic.
In⁹ intelligeret alii: alioqn nō ēēt sume pfect⁹. Tūc
ut p eēntia alteri⁹: ⁊ hoc nō: qz tūc moueret ab illo.
ut p eēntia priā: ⁊ tūc nō pfecte moueret, sicut ēēt
intelligibilis. ¶ C 4º sic. Un⁹ h̄ret aliquē actū voluntatis
ca alii: aut vsū: aut fructiōnem. si vsū, yteretur

fructu: si fructione, tunc diligeret tantum eum, quia se: quod
est inconueniens. **C**orin. 2^{am} via de diuitiis ar^{is} sic, p
qz nihil mali est in pmiis entib^{us}: s; diuitias e mala et liti
giola, qz t^{er} 2° qz vbi diuitias et inclina^{do} ad diuit^{as}: sic di
uitia ageret fm diuitas inclinationes. 3° sic qz ipole est,
qz aliis diuit^{as} sibi p^{er} s; b posito idē diuit^{as} sibi dicitur
illud in qz pueniret. 4^a nulla pfectio repugnat enti
pfectissimo. cū g illa: q^{uod} distinguunt, sint pfectiones:
vn^o nō esset alteri in cōpōsiti: sic eēt in eo: qz qcad est
ibi pole, est ibi nēcō. g essent diuitia in eodē: qd est flm.
Ab illo p^{er} dicitur ad 2^{am} cū

Ab aug^o aut adducit rō Aliū. que est de nece esse: &
de cōpositione: s; apparēt mibi. q^d equē cōcludār q^d di
stinaz psonaz: plaiatē: sicut q^d plaiatē deoz. Itē eas
dimittit. Arguō at sic alr. Nulla potētia ponit frustra
n^o vniuerso. s; multo minus in deo: sed ita esset. Tra
m^o rō in qua cōueniūt. ēēt in potētia ad illa: qbus distin
guunt. Ex^o de aialitate respectu rōnalis & irrōnalis.
Istē pfectio simplr est melior quociqz sibi incōpossi
bilē: sed rō formalis: qua iste distinguitur ab illo. est per
fectior simpliciter: qz deitas. q^d est melior quociqz sibi
incōpossi: s; est incōpolis alteri opp^o. q^d melior ea q^d cē.
Sōra^{am} mīa arguē: qz rōnalē ēēt in potētia ad illa: qbus distin
guunt. Ex^o de aialitate respectu rōnalis & irrōnalis.
Istē pfectio simplr est melior quociqz sibi incōpossi
bilē: sed rō formalis: qua iste distinguitur ab illo. est per
fectior simpliciter: qz deitas. q^d est melior quociqz sibi
incōpossi: s; est incōpolis alteri opp^o. q^d melior ea q^d cē.

[illegible]

N
2012 10033 4

Quere. 8. me
a. c. 4. 2 alibi

Slide sco. ad
finē b^o vi.
Rōnib^o alioz
adiūgit p^o p^o
atis nōbiles.

**Côtra tertias
Ex ppzã.**

minha casa
do com.

P

Contra q̄rtā 2^a
ex alijs 7 4^a
ex pprijs ar
guir nōnter.

Euasio pfor
mis deis sco.
1. disti. 2. q. 3.
vbi pla adde
pro r p. vbi
notari.
Aureolus cō
formis in h
Thome.

Q
Oñdit iſuſſi
ciētias petri &
Thome.

Köncse pölz

Enrico,

Conclusio re
 sponsalis.
 Demonstratio q
 a p^o d^o r a p^o
 fieri.
 Passio 2^a.
 Considera hic
 p^o d^o r a p^o
 d^o d^o.

via **K**

**Credo q̄ fal-
lit. nescio an
mētū dñs frā
ciscus. vide
Geo. 8. dis. 1.
q. 2. 7 ol. pñi
q. 2.
Dubium.**

**Nō bñ tomz:
qz singlis do-
ctrina. s; istā-
nā considera.**

Instantia.

Soluzo.

Habitude 2^a

Tho. & alij
antiqui.
Impugnatio
M
a. l. & h mul-
ti tē.
Porosolo .c.
2. Sco. & alij
plures.
Sic ponendi
pces deos sūt
quatuor.

Strap 4^r.

**Decta caste
examinando
omnia.**

Enrico,

B

C

D

1. *Chlorophyll a* and *Chlorophyll b* contents were determined by spectrophotometry using the method of Lichtenthaler and Whaley (1987).

ad argum̃ tm de p̃ arit. f. de rōne infini.
ad 2^m intelligēdo de quātitate virtutis.
v3. de infinitate: est vna opinio q̃ sub ra
deus non pōt esse obm̃ notitie create. ⁊
notitia specificat ab obiecto: sed omnis scia
tia. q̃ non potest esse de obiecto infinito
p^m Franc. ad. f. z

Liber

Distinctio

Questio. VI.

I
Impugnatio
Propria de
terminatio.
Clausula 4^a.

Considera ista
de hac de
mostracione
si est modus
intrinsecus.

K
Considera ista
de hac de
mostracione
si est modus
intrinsecus.

Considera ista
de hac de
mostracione
si est modus
intrinsecus.

L

Obiect 4^a.
Regula.

M

Sed istud nō cogit: ga nō opz sciam esse tale qualem
est obm formal: ralogi scia de lapide eēt lapidea. r
sic de multis alijs: sufficit eni q sibi assimilet fm ali
quam attributionem. ¶ Ideo dico hic quatuor hñes.
Prima est q deus sub rōne infiniti est obm intellect^o
nri in puris nālibus exñtis. Et h pbat duplr. Primo
sic demfatiue. oē illud qd de deo pbat ab aliquo iel/
lecturab illo eodē cogit: s; infinitas pbabilr vel de/
mostratiue pbat a nro intellectu de deo. g cognoscitur
ab intellectu nro. Nā demōstrare eēt iposibile nisi ter/
mini cōciperent. 2° sic. Qd creditur est aliquo mō co/
gnit: s; nos credimus q de^o est imēsus r infinit^o. g rē.
3° est q hñs cognitionē abstractiua de deo cogit
infinitatē dei. Doc pbo sic. Hñs gdditatē difficit cogi/
tam pōt demōstrare de ea: qd inest sibi p se. infinitas
āt puenit deitatis p se 2° mō r pñs. hñs notitiā abstra/
ctiua poterit demōstrare illā de deo: r sic cognoscere.
2° sic. Cognoscens quidditatē dñe eēntic pōt cogno/
scere q est cōicabilis tribus. r ita q est infinita: ga cō/
municabilitas que sibi cōpetit puenit ex plenitudine
perfectionis infinite. 3° est q intellectus cognosces
inmitiue relōne creature ad deū cognoscit infinitatē
dei. probat: ga cognosces respectū cognoscit terminū
sub rōne qua terminat: s; cognosces creaturaz cogno/
scit q est iproporcionabilis deo. relo aut iproporciona/
bilitatis terminat ad deū: r infinitus est: qz alr nō eēt
creatura iproporcionabilis sibi. ¶ Itē cognosces di/
stātiā dei a creatura: nēcio cognoscit deū r infinitū:
ga aliter nō cognosceret distātiā: qz est quedā relatio.
ergo cognoscit infinitatē dei. 4° est q intuitiue vi/
dens deū: fm q beati vident deū in pñatialis inq; co/
gnoscit infinitatē dei. ¶ Doc pbo sic. Quicūq; cogit
intuitiue aliquid: cognoscit^o que inest sibi p accñs.
ergo multo magis que inest sibi per se: sed infinitas
inest per se essētie diuine. ergo intuitiue videns essen/
tiam diuinā videt infinitatē. ¶ Cōfirmat: qz qz intel/
lectus cognoscit posterius in essētiā r ordinatis co/
gnoscit prius: sed intuitiue vidēs essētiā videt relatio/
nes: que sunt posteriores ipsa infinitatē. ergo multo ma/
gis videt infinitatē. ¶ Sed ista instatur quadruplr.
Primo sic. Ex cōparatione po^a ad obm: qñcūq; aliqui
termini cōparant adinūcē r excessus i vno arguit ex/
cessus in alio: si vñ sit infinitū r altēz sñr erit infinitū.
ñ. vbi eni termini sñt augmētant si vnus crescit in infi/
nitū r altēz: s; maior pfectio in obo arguit maiorē pfe/
ctionē potētiarum: sicut lux que est obm visus arguit
visum esse nobiliore tactu: ga ipsa est nobilior calidita/
te: que est obm tactus: sed obm qd est deus potissime
sub rōne infiniti: excedit in pfectione oīa alia obiecta
in infinitū. ergo r po^a intellectiua in infinitum excedit
oēs alias potētiās. Sñlr scdo arguo sic de habitu: quia
obm pfectius arguit vel cār pfectionē habitū: ergo
infinitas in obo arguit infinitatē in habitu. 3° eodez
mō arguit de actu: ga nobilioris obi est nobilior act^o.
4° cōfirmat de spē. Nobilioris eni obi est nobilior
spēs. ergo seqt q po^a habitus actus r spēs erunt pfe/
ctionis infinite: si deus sub rōne infinitatis sit obiectū
eoz. ¶ Rñdeo r dico q illa maior que accepta est p
regula. l. q vbi excessus in vno arguit excessus in alio:
r infinitas arguit infinitatē. Illa inqūa maior habz ve/
ritatē qñ augmētū sit in vtroq; fm partes eiusdē qñti/
tatis. Si aut in vno fiat fm partes eiusdē qñtatis: r
in alio fm partes eiusdē proportionis: tunc regula nō
est vera. Ex^m de pmo. si duo cubiti essent: qui se conse/
querentur in augmētando: r fieret eis augmētum p
monocubitos: si vnum cresceret in infinitum r alterū.

Ex^m secundi: si linea recta cadat supra angulū creatū
diuidet eū in duos acutos. diuidas aut angulū acutum
in infinitū r apponas alteri acuto xdiūso: sibi nūq;
attinget siue pertingeret ad angulū rectum. Sñlr appa/
ret si accipias bicubitū r tricubitū: diuidas bicubitū
in infinitū r addas tricubito: nūq; pueniet ad quātitatē
qnq; cubitoz. Posset at dici q hic sit augmēt^o i obo
fm ptes eiusdē qñtatis. In actu at r po^a r alijs pdcis
fm ptes eiusdē pporcionis. ¶ S; qñ sit augmētū
p eandē quātitatē: si augmētū in vno arguit excessum
r in altero: r infinitas infinitatē: s; ita est hic. g rē. Pro/
batio minoris: ga cū sit cōparatio p maiorē excessum:
ita q superius magis excedat suū imēdiatē inferius q;
illud inferius excedit oē inferius eōntic sit p eadē quāti/
tatē. sed ita est hic. g rē. Maior p: qñ sit fm eadēz
pporcionē: semp inferius magis excedit q excedat mi/
nor ē: p: ga actus vidēdi deū r infinitus est magis ex/
cedit actū quo video illud qd est imēdiatē sub deo: q;
qñq; alius actus aliū actū. ¶ Dico q in spēbus fm
ordinē emīntie est pcessus 4°. Primus est sine omni
qñtate virtutis: sicut in gñe relōnis: qz relo nec est fi/
nita nec infinita. nullā eni hz qñtate: s; solus est excel/
sus in eis f; principale r minus principale: sicut paret
in auctoritate r sub auctoritate: r talib; relōnibus dis/
quipantie. 2° gradus est qñ spēs excedit se fm equa/
lem gradu quātitatis: sicut spēs numeroz semp exce/
dunt se equalr loquēdo de his spēbus: que imēdiatē
ordinant. vna eni nō excedit aliā nisi in vnitatē. Istud
etiā p; in quātitate pñua: ga tānq; excedit qdrangu/
lus triagūli qñ pentagonus qdragūli. 3° pcessus
est fm eadē quātitatē virtutis: intelligēdo sic q magis
excedit superius suū imēdiatē inferius q illud inferius
oīa inferiora: r ille est in gñe sube. hō enim magis exce/
dit asinū q asinus excedat qñq; aliā spēs animalis:
siue oēs spēs inferiores. r angelus boiem q hō qñq;
aliā spēm siue oēs spēs inferiores: r in istis videt regu/
la vā. 4° pcessus est fm equalem pporcionē defi/
ciētem: r ille est in actibus intelligēdi. plus eni excedit
hō lapidē q actus intelligēdi re^a hōis actū intelligēdi
respectu lapidis: imo obm aliqñ magis excedit obm
q supremus act^o infinitū. ¶ Dico ergo q in illis spē/
bus que sunt species minus pncipales in vniuerso: sic
sunt spēs intelligibiles r actus intelligēdi nō tenet ista
regula: qz in istis nō est excessus fm eandē qñtate:
sicut est in obiectis. S; hic est vñ dubiū: quoniam genus
diuidat per duas differētiās: r vna semp sit nobilior
altera: tūc adhuc vñ difficultas semp remanere: qz ex/
cessus erit fm eadē quātitatē: sicut in obiectis. Nāz
actus pñtius p oīam nobiliorē plus excedit in p/
fectione actū pñtius p oīam ignobiliorē q ille oēs
alios inferiores. ¶ Dico q forte genus nō semp diui/
dit p vno: s; p multis spēs. r forte act^o intelligēdi oēs
sunt eiusdē gñis imēdiatē: ita q nō sunt in eis gñia sub/
alterna: r ita s; sit in eis aliq; excessus nō tñ talis: quia
excessus in eis est deficiēdo: r ideo nō tenet regula.
¶ Ad paulum dico q loquit de ppia rōne deitatis.
¶ Utrum pceptus entis infiniti sit conceptus nobilis/
simus in via.

Vtrum conceptus entis infiniti sit
conceptus nobilissimus in via.
hic dicitur est pfectissimus: ga ille ē
pfectissim^o pcept^o q pñet fundamētalr
r radicalr oēs pfectionēs diuinas. ille est hō. g rē. ¶ Cō/
tra h volo arguere: nō qñ h sit vez: si cū possem^o hñe
in via: s; ostendo q eū nālī p isto stam hñe nō possum.
Et

N

Tange h et
mathematica
pla. r pñpne
i geometria

replica regla.
Al. augmēt
in alio.

O

Hō q exces/
sus pñtissim^o.
De relo nūb/
lā qñtate: s;
no formalr di/
cit vide. i.
Sic. i. di. 43.
q. pñtū. r ali/
bi vt scio.
Sic. i. di. 43.
19. r. 26. p. r.
di. 6. 4. q. 10.
r di. 1. 2. q. 5.
Hō qualis ex/
cessus est in
spēs relōnis
Sic. i. di. 4.
q. 3. r alibi
idē.

P

Singulario
imaginatio.

Dubium.

Q

De in actib;
intelligēdi sunt
infinitudines
r spēs pñtissim^o.
Sic. i. di. 4.
q. 3. r alibi
idē.

A

De pcepto p
pntis deitatis
no est nāl co
gnoscibilis a
nobis ostendit 4°

mus. Et hoc ostendo qd dupl^r. primo sic. Illa rō nō est a nobis cognoscibilis nāl in q virtual^r pntent oēs ve ritates supnāles z supnāl^r relegate. Hoc de se p^r ga cognita qdditate pntēte virtual^r nāl possumus nāl cognoscere vitates pntēas. Nūc accipio minozē: s^c deitas est hō. rō enim deitatis oēs vitates tales pntet. q nāl eā nō possumus cognoscere pro statu isto. 2° sic. Illa rō nō est cognoscibilis p nām: quia cognita oia cogno scunt: s^c hō est rō deitatis. q rē. Maior p^r nā impole est nobis oia i via cognoscere. Minor ē p^r q rō dei tatis est sufficiens reputatiū oium aliaz veritatū co gnoscibilium. Cōfirmat: q cognosces p se qdditate pōt cognoscere oia q sūt sibi p se: tūc cognosce nāl iter trinitas i po^r creatura rē. 3° sic. Aliq sunt verita tes supnāles z supnāl^r cognite ergo rō deitatis pze oib⁹ alijs: qā pōt essential^r oibus: qā infinita pōib⁹: z qā magis intellectū excedit. 4° sic. Cōtra enim pfe ctioza sunt: tāto: vt expmūt eoz qdditates sunt no bis magis ignota: s^c de⁹ est pfectissimū ens z supmū: ergo rē maior p^r in cognē subaz separatay. Cō dico ergo q pcept⁹ pfectioz q possit hū a quocūqz intel lectū p quocūqz statu: est pceptus deitatis: s^c ad eū non possum⁹ attingere in via. Cō dico q pceptus nobi lior in via est pceptus entis infini⁹. Hoc pbo 4°. Pri mo sic. Oppositus modus pcedēdi est in nā naturata z in nā naturate. nā entis naturata pcedit ab imperfectis z minus pncipalib⁹ ad pfectioza. nā aut naturas e⁹. pceptus at infini⁹ est yltim⁹: quē de deo luegtigamus: q est pfectioz. 2° sic. Cōceptus ille est pfectioz: ma gis est tūmus pfectissimū pceptui. s. deitatis: s^c pcept⁹ infinitatis est hō. Nā iste pceptus est modus: siue gra dus tritatus: q immediate inest deitati. nec a deitate di stinguit formal^r. vt aliq⁹ yltim⁹ est nō enī variat rō nē formale cuiusqz: cui aduenit. 3° sic. Ille pcept⁹ est pfectissim⁹ de deo: quē oēs rōnes dīne alia exce dūt: s^c hō est infinitas. Dicim⁹ enī q de⁹ excedit oia en tia: qā infinitū ens. Eodē mō de sapia z alijs pfectioi bus. 4° sic. Illa rō cognita est pncipalissima: in qua resolunt⁹ oēs vitates supnāles. Hoc p^r q rē solo stat ad p^r: sed infinitas est hō. Querēt enī qre deitas est in trib⁹. Rāde: q infinita qre creatura infini⁹ sic de oib⁹ alijs. Cō s^c istud istat 4°. Primo sic. Dis pceptus qdditatur⁹ est pōr z pncipalior: q nō qdditatur⁹: s^c pceptus infinitatis nō est qdditatur⁹: pceptus aut en tis est qdditatur⁹. ergo pceptus infinitatis nō est pōr z pncipalior. 2° sic. Cōcept⁹ pōr est nobilior: s^c pceptus infini⁹ nō est pōr. nā p^r est: pcept⁹ hū gradū: q gra dus. 3° sic. Quicūqz alique rōnes formales seīnīce ex cedūt infinitate vt rōz addita adhuc excedūt se: s^c intel lectus z ens ita se hnt: q pcept⁹ intellect⁹ est pfectioz pceptu entis: q ipm includit z aliquid plus. ergo pceptus infini⁹ intellectus nēcio est pfectioz pceptu infini ti entis. 4° sic. Cōceptus modi nō pōt ēē pfectioz cō ceptui illi⁹ cui⁹ est modus: s^c infinitas est modus. q rē. Cō ad p^r dico: q pceptus qdditatur⁹ p^rius est nobi lior conceptui nō qdditatur⁹: s^c cōceptus gñalis q^ru cūqz qdditatur⁹ nō op^r q sit nobilior quocūqz non qdditatur⁹ de deitate aut nō bēm⁹ nisi pceptū gñalē. Cō ad 2° dico: q pcept⁹ infini⁹ est pōr in deo: q cōce ptus eēntie. Nā creatura in po^r recipit pōdicationē fini tatis: nō aut eēntie. Cō ad 3° dico: q si qñ intelligim⁹ deū sub rōne intellectus infini⁹ icludat rō entis: tūc est nobilior pceptus: q pceptus entis infini⁹. cōparando aut iter se: dico: q pceptus itell⁹ infini⁹ nō est nobilior q pcept⁹ entis infini⁹. Cō ad 4° dico: q s^c sit modus essentie z secundario aliaz pfectionū: tūc sicut eēntia

B

Resoluo qñt
pcto 2° z hē
bimēbris.

Scoti⁹at re
ct. Namra 2°
procellas 2°.

q. pntent.

C

Obij⁹at 4°.

D

Cōcept⁹ qd
ditatur⁹ 2°.

Lauē qā non
fconizat.
Sillmido nō
currit: sed pñ
dēra.
Cōsidera istā
tā ad boiem
vt scia.

est pōr: ita iste modus vt eēntie pōr. Cō s^c hic est vna diffi. qz vbi nō est excessus ex pte oboz nō vī ēē excef sus ex pte actū: iter deitate aut z inf⁹ nō vī ēē ex cessus: qā circūscripta qñt⁹ vni⁹ ab aliq q ē cā excef sus z actiue z passiue: ita nō remanet i illo, vñ possit cō parari fm excessus z defectū. Cō Rādeo: q aliqui non est excessus i oib⁹: z tūc est excessus in actib⁹: sicut qñ itelligo duas relones specificē distinctas: ibi nō est ex cessus in oib⁹: qā non est ibi qñtitas virtutis: est tūc ibi excessus in actibus. Cō dico q p excessus pōt ēē i acti bus ex sola pncipalitate in obiectis: sicut pfectioz ac^r est respectu pntentis: quia pncipalior q respectu filia tionis. Cō Et sic patet ad questionem.

Utz infinitas sit de rōne formali deitatis. Qd. VII. infinitas sit de ratione for mali deitatis.

Vtrum hic primo

ostēdā q in deo nō est nisi vna infinitas. 2° ex hoc ostēdā q infinitas nō est de rōne formali pfectionum simpliciter. Primo pbo qdru pl^r. Cō p^rio sic. Quicūqz aliqd repugnat aliqb⁹ p ali quā rōne formale: magis repugnat illi rōni: s^c q sunt plura entia infini⁹ i vniuerso repugnat. z nō nisi p rō nē infinitatis: qz q sunt plura entia nō repugnat: q ipm infini⁹ magis repugnat pluralitas. Ipse est q pone re multas infinitates in vniuerso siue in deo. Cōfir mat. qā tātus repugnat infinitas foal^r infini⁹ foal^r: qñt⁹ infini⁹ real^r infini⁹ real^r: s^c ples infini⁹ real^r nō pnt ēē in deo. q nec ples infinitates formali^r. Cōfirmat 2° qā An⁹ negauit ples deos: qā deus est illud q mai⁹ excogitari nō pnt⁹ si ēēnt ples infinitates formali^r: ēēnt plura talia: qbus aliqd mai⁹ excogitari nō posset. mul tiplicata aut diffōne multiplicat⁹ diffini⁹. q ēēnt ples dy. Cō 2° arguo sic: si ēēnt ples infini⁹ vt ēēnt eūsdēz rōnis: vt alteri⁹. si eūsdēz qz nullū tale mltiplicat⁹ i di mis. Nā tūc nō ēēnt cert⁹ nūer⁹ talitū: sic ostēdē de pñali tate filiationis i dīnis. Et ostēdē s^c qōne de rōnitate dei: nō q sunt vni⁹ rōnis. Si alteri⁹ rōnis. q nēcio hēnt or dinem: vbi aut est ordo ibi necessario est ineqūitas. q infini⁹ ēēnt ieqūes: qd ē ipolēq. s. vna illarū aliā exce dat. q rē. Nā vbi est aliqd min⁹ ibi nēcio ē aliqd ipse ctū: z sic iter infini⁹ ēēnt aliqd ipse. 3° sic. In eēntial^r or dinatis multiplicato pōr multiplicat⁹ posteri⁹: s^c infini⁹ z eēntia eēntial^r ordinat⁹: z infinitas est pōr eēntia eē ntial^r. q multiplicata infinitate multiplicat⁹ eēntia. z sic erūt mltē eēntie in dīnis: qd est flm. 4° Quicūqz sūt idē in posteriori eēntial^r sūt idē in pōr eēntial^r. oia aut que sunt in dīnis sūt realia eadē realitate: q pō sterior infinitate. q erunt infini⁹ eadē infinitate. nā de creatura in potentia finitas pōt demonstrari. realitas nō. q finitas z infinitas dicuntur per se de eoz: sicut sunt: sed oē predicatum per se est prius non per se.

Ex ista pcone sic pbata seqt 2°. s. q infinitas nō sit de rōne deitatis: nec alicui⁹ pfectionis. de rōne dico foali z pbo qdru pl^r. Cō p^rio sic. Nul lū posteri⁹ dī in qd de pōr. vt ostēsum est. rō infini ti est posteri⁹ oia eēntia. q rē. Minor p^r qz: modus sp est posteri⁹ eo: cuius est modus. infinitas at est modus deitatis. Cō 2° sic. Quicūqz sūt eūsdēz rōnis formali s qd dī i qd de vno z de alio: sed itell⁹ nē z dīnus sūt eūsdēz rōnis formali s: vt patebit. q si infinitas dicit formal^r de intellectu oūno: sequitur q dicitur de intellectu nro. Cō 3° sic. Illud qd de se nō dicit aliqū rōne formalem: non dicitur in quid de aliquo: sed infini tas nō dīc aliq rōne formale de se. q de nullo qddi p^r Gran⁹. 20. L 3

E
Dubium.

Solo singula
ris: quā tā de
ne examiabis

Cōsidera bñ.

F

1. pto.

Cōtra scotuz
nisi intelligat
sane ostēd q
sit vni⁹ infini
tas i dīnis 4°.
Cōsidera fo
lūdes vt no
si.
Cōsidera an
currat.
Prosol. c. 2.

G

Cōsidera istā
tā ad boiem
i. di. 7.

H

Considera vt
scis.
2. conclusio.
Pate^r nega
tūā qñt offē
dit 4°.

Cōsidera istā
tām.

Questio. VIII.

Circa istā qōnē ex omnib⁹ que dicta

Quantū ad scđam viā. s. p. cāz finale dicunt aliq

Quantū ad tertīā viā. f. eminetie arguit sic nā
est certū qd vniuersum est dispositū o
time: sed meli⁹ est dispositū, si ponat in vniuerso vi
ens infinitū, q̄ si non ponat. ḡ tē. 2° sic. Dis pfect
simplr est cōpōsitū alteri pfectioni simplr: infinitū
aut est pfectio simplr: q̄a in q̄s meli⁹ est ipsa, q̄ no
ipsa. ḡ est cōpōlit deitatis: oē cui cōpōlit est infinitas
neō est infi⁹. ḡ tē. 3° sic. In nulla pfectione simpl
iccludit ipfectionis finitas et ipfectio: qz limitatio, tē
p̄batio minozis: q̄a quāto aliqd est limitatius, tāt
est ipfectius. ḡ tē. 4° sic. Nullū ens p̄bitū potē
ēē pfect⁹ ente nō p̄bitū. p̄ de chimera 7 de multi
alys: s̄ ens infi⁹, si ēē: esset pfect⁹ ente finito. ḡ ens in
finitū nō est ens p̄bitū. ¶ S̄ oīdo, qd p viā emine
tie. f. fin excedēs 7 excessus, infinitas nō possēt de mō
strari: q̄a nō deuenit ad aliqd, nisi qd ē pfectius oib
extib⁹. 7 h̄ pōt cōpetere entū finito. Silr p viā emine
tie deuenit in q̄s ḡie ad vniū summū: qd tū est finitū.
Et sic possēt dici qd in ḡie entū ascēdēdo est deuenire
ad vniū supremū: qd tū est finitū. Vterūqz supposito, qd
ens infinitum est possibile: supposito etiam qd si esset
aliquod ens in finitū esset pfect⁹ ente finito, rōnes fa
cte b̄ent

Vide .8. sup
 gen. Quere
 co. i. 2. di. 1.
 . 2. 4. ti qli.
 de pferuatio:
 ei vt scis ad
 2. via.

Considera an
currat vide. j.
dist. 3. q. 7. c.

Ethic.
 Volūtas ē im-
 possibilis .z.
 ethic. 5.

3. via.

Q

Obiectiv.

Dic por formi ficado illavio

**Dic aliter. ut
scis cū scoto.**

47.2.144.
59.

Conclusio preambula.

K
 Hoc ē vī
 sco. nisi capiā
 tur ppria pa
 tio ⁊ modus
 intrinsecus p
 eodē. iō nota.
 Est ē iudicio
 in dcis pprijs
 vt pz. 8. sepe
 h: 3 oia salua
 bta.

Confidera h
bñ pōderādo
Modus iri
sec^o ē iūmior
passione: s p
te esse ē mod^o
irirsec^o i dñis
ergo ē iūmior
t p^o iūmioritate
respectu cēn
tie cui⁹ oppo
nitur. S. dixit.
q. 3. h^o di. 22a.

Aide De
cha q̄li. 3. q. 1
7 q̄li. 2. q. 1. 2
2 q̄li. 7. q. 17
7 sequēdus.
7 Po. de. L.
dic 2 alios ve
tis r vbi. Vi
de Sco. di. 8.
q. 3. 7 i q̄li.
. 5. 7. 6. 7 ali.
pe ad h.
Hodius co
noscedi deū
in Dio. 4^a.
via pbandi
similitatem.

M
b Eide sco. h
e vu. e alios.
h caup phāta
Imara occbaz
e alioz noia/
lium.
e Eua. ploni
cor z mirabil
imaginatione
coruz de rectitu
rez earudem
numero.
Satus pūcia/
his in magno
anno qui. Lō
ira annuz ma
gnuz plonie.

Quantū ad pīmā viā arguit ab aliqb⁹ dicentib⁹
se posse demonstrare ex ista viā sic h⁹ Et

nra visus no pot mouere in infinito tpe. deus pot. g. rē.
2° sic. Nulla cā pot cāre infinitos effectus nisi sit infi
nita. deus pot. g. rē. 3° pbat p viā intellectualitatis sic.
potens intelligere plura est maioris pfectionis, q̄ po
tes intelligere pauciora. g. potens intelligere infinita ē
infinitū pfectionis. deus est h̄. g. rē. ¶ Confirmat rō
sic. Quidāqz aliqua cā est q̄ p̄inet infinitos effect⁹ sit:
ipsa est infinita: s; deus est h̄. p̄inet enī infinitas reuo
lutiones sit, ac si eas sit poneret inesse. s; eis repugnet.
¶ Silr poss; argui de infinitis effectib; pmanētib;: q̄s
de? p̄inet i v̄tute sua sit: s; nō possit eos sit pducē pp
icōpotūtatē illoz effectū. c. S; plonici r̄idē possent
negando illud: q̄s supponit. s. q̄ infiniti effect⁹ p̄inent
in deo. sed precise tot, quot in magno anno sunt: sed eo
cōpleto in idē numero redeūt. g. pp h̄ nō op̄onē deū
infinitū. cū enī in illo anno pueniū fuerit ad sitū p̄ictā
tem: g. nūc est: tūc idē effectus erit. s. q̄ ego. legā bāc le
cturā: s; istud h̄ sit hereticū: nī 3° rōnē nālē est. nam
imposē est de eodē fm idē v̄ficari 3° dictio⁹: s; tota re
uolu⁹ celiq; in p̄nti anno est p̄or illa q̄ erit in sequenti.
ē yna t eadē p te. g. yna t eadē ē p̄or seip̄a t posterior
sic p̄or t nō p̄or. ¶ 2° sic arguo de mōlstrādo duo, vt
duo neciō h̄nt p̄nō v̄ficā. s; illa reuolutō t ista sit due:
diogn nō eēt nisi yn⁹ annus. q̄ h̄nt p̄nō v̄ficā: s; ne
as. g. nō sūt duo. g. duo t nō duo. ¶ d^o peripatetici
dnt r̄iderē alr̄ga spēs sunt in determinato mōdō t
ō crescūt in inf⁹: s; multiplicatio indiuiduoz b̄n̄ va
lit in inf⁹: t ista plalitas non arguit pfectionē maiorē
causa. ¶ S; 3° si infinita indiuidua essent in actu:

A
4. via.

cre hient euidētia z forte aliqua dem oſtrarent.
Quantū ad qrtā viā. ſ. remotionis arguit p tale
rone. Nulla ipſectio eſt ponēda i deo:
ſed finitas ē ipſectio. g a deo amonēda: ſz oē nō finitū
eſt i finitū. g. r. Maior i ſta via ſupponit. tanq̄ nota.
ſi enī negaret nullā pbabilitatē haberēt rōnes p ſta
via. Sz minorē pbo 4°. p ſic. Quāto res aliq̄ ē limi
tior. tāto eſt minor z ipſectior: ſz oē ad cū augmētū ſe
quit augmētū ipſectionis ē ipſectū: vel nō eſt ſine ip
ſectioe. 2° ſic. Qūto aliqd eſt ppingus nō enī. tāto eſt
ipſectū. Sz p ordine entū: ſz quāto aliqd eſt limita
tus. tāto ppingus eſt nō enī. g limitatio dīc ipſectio
nē. 3° ſic. Quāto nāe ſūt viciniores māetāto ſūt ipſe
ctiores. Sz p q forme māles quāto magis ppique ſūt
māe. tāto ſūt ipſectiores in mālib: ſz ſi p^o ponat ſi
nitū. coparationē z certā diſtantiā hēbit ad māz. ergo
z ipſectū erit: z nō niſi. ga finitū. g finitas dīc ipſectio
nē. 4° ſic. Ois carētia pfectionis dicit ipſectioē: ſed
ois finitas dicit carētiā vltioris pfectionis ſz illud ge
nus: cui addit. g finitas dīc ipſectioē. Sz hic ori
diſſi. qz poſſet aliq̄ dicere. qz iſte rōnes ſatis pbant ſi
eſſet certū. qz ois ipſectio ſit amonēda a deo: ſz hoc
nō eſt pbatū. **Dico.** qz ſufficit arguere ex his: que
ſunt nobis nālī inſerta. Iſtud aut eſt ſic. ga alr entia
nō perfecte bñ diſponerent. quare zc.

Utrum in diuinis ſunt tres perſone. Qd. IX.

Veritur vtrū in diuinis ſunt. 3. pſone.
Qz nō. In pſal. Tu es de
ſolus. Cōtra. Jo. res ſūt qz teſtimoniū
ad cōcluſionē. Cōat in celo.

Ad cōcluſionē iſtā qōnis: q certa
nāe tenetur. adducunt quatuor fundamēta: p que an
tiqui doctores conati ſunt perſuadere iſtā trinitatem.
C^o pūmū radicātū erat in nā pfectionis z nāe. Ex vi
nāe arguēbat ſic. Nā eſt cū pullulans pullulat: ſz nati
ra dīna eſt qdā nā. g nā dīna pullulat. Ex pfectione ar
guē ſic. o vniūq̄qz eſt pfectū. qñ pōt ſibi ſiſe gene
rare: ſed nā dīna eſt pfectiſſima. g gnō eſt i oīnis: z per
oīs pluralitas. C² fundamētū erat radicātū in nā
actualitatis: ga quāto aliqua natura eſt actualior. tāto
actiuior: ſz nā dīna eſt infinite actualitatis. ergo erit
infinite actiuitatis. nō aut ad extra. ergo ad intra.

C³ fundamētū radicātū eſt i nā bonitatis: ga oē bo
nū eſt nālī cōicātū ſuūpſius. bonitas aut dīna eſt in
finita. ergo eſt infinite ſuūpſius cōicātū. nō ad ad ex.
g ad intra. C⁴ erat radicātū in nā felicitatis: qz fm
Ric. de tri. nullus ſolitaris pōt eſſe beatus: nec amor
vni: ad ſe pōt eſſe iocūndus. opz ergo qz ſit ad aliqd. g
pluralitas. Cōtra iſtas rōnes inſtat eo ordine: quo
ſunt poſite. Cōtra p^o de nā pullulātē nō caput itell
qz nā pullulāt z pullulāt ſit vna. g ples. C² Natu
ra nō eſt ibi pullulāt. g zc. Cōtra fundamētū illud
de perfectione. certū eſt. qz nā angelica eſt pfectio. g
aſinua: z tñ aſinus gñat z nō angelus. Et rō eſt. ga an
gelus nō idiget pſeruatiōe ſpēi in alio a ſe. aſin^o autēz
ſic. Cōtra 2° de actualitate. certū eſt qz actualior eſt
eīa rōnalis. g corpus organicū. vel for^o aſin^o z tñ nō
eſt actiuior: ga corpus gñat corpus: z aſin^o aſinū: z nō
aīa aīaz. Cōtra 3° de bonitate. Nulli dub^o eſt. qz an
gelus ſit nobilior celo: z tñ celū cōicāt ſe: ga mltas for
mas ſubales. pducit: angelus aut nō nec vñā pōt. pdu
cere. Cōtra quārtā de felicitate arguo ſic. Felicitas
ſine beatitudo eſt pfectio ſimplr: ga in q̄s ipſa eſt me
lior. qz nō ipſa ē pōnitur in deo: ſed accipio tūc ſic.
qz pfectionis eſt in tribus pſonis eſt in vna eaz ſe
oīſ: ſz accepta ſicut dicit Dio. de ynica z diſcreta theo

logia z de di. no. ergo beatitudini nō prouenit aliqua
pfectio ex pſalitate. C^o Nunc adduco rōnes doc. mo.
demonū. Et eſt p^o q fundat in pducto itentionali talis
vbiūqz inuenit opatio: p quā pducit obm in eſſe co
gnito pōt eſſe tale. pductū in eſſe cognito: ſed obm p
ductū in eſſe cognito eſt verbū: g ibi pōt eē vbiū. ſed in
diuinis talis opatio inuenit. g in diuinis pōt eē vbiū. z p
pñs eſt. Maior vñ manifesta. Minorē oīdo: qz i deo
eſt actus itelligēdi q eſt hō opatio. Eodē mō argui p
de ſpū. ſ. Sz qz pōt dici. qz pductio in eē cognito: quā
videmus in creatura. eſt itentionalis: iō vltius argui
tur ſic. Qñūqz aliquid inuenit in creaturis: qd eſt pfe
ctionis: cū tñ aliqua ipſectio: illud dīc attribui deo:
ſublatā tñ oī ipſectio: ſz poſſe pducere obm eſt pfe
ctionis in creatura. qz aut pducit in eē fm qd. hoc eſt
ipſectiois. g attribuet deo pducere nō i eſſe ſz qd:
z p pñs in eē reali: qd eſt. ppoſitū. Cōtra iſtā rōnez
inſto 4°. p^o ſic. Illi repugnat pducī in eſſe reali
cognito. cui repugnat produci realiter: ſz eſſentie diui
ne repugnat produci realiter. ergo eētie diuine repu
gnat pducī in eſſe reali cognito. Cōfirmat: ga illud
qd eſt p cognitū. eſt p pductū in eſſe reali cognito: ſed
eētie dīna ab itellectu dīno eſt p cognita. g ipſa eſt p
pducta in eē reali cognito: qd tñ ſibi repugnat. C²
ſic. Eodē mō q pſona pducēs itelligit ſe: pduc ſe in eē
reali cognito: ſz p itelligit ſe totū ſaltē ſcario. g p^o p
ducit ſeipz in eē reali: qd eſt falſū z ipole. C³ ſic. Si
lius itelligit eētiā z ſeipm: ſicut p^o p^o p^o itelligēdo
eētiā pducit vbiū. ſegz. qz ſi ſiſt itelligēdo eſſentiā
pducit verbū. Etia ſicut p^o pducit ſeipm: ita z filius:
cū itelligat ſeipm: ſicut p^o. Cōfirmat: quia q dīna
eſſentia ſic cognita. hz ex cognitione. vt in patre. cū g
filio cōueniat iſta cognitio: p quā ſit iſta pductio. ſeg
tur. qz ſe pducit reali. C⁴ ſic. Nā ſpū ſancto eque
puenit operatio itelligēdi z volendū: ſicut z pū. ſi g
pater ex eo. qz hz talē operationē. pducit: ſiſt ſpū ſan
pducit filiu z ſpūm. ſ. Cōtra 2° qz iſte doctor nō inten
dit demſtrare. niſi qz in deo ſit pſone ſaltem fm rōnez
z in eſſe rōnis producte. Sz hoc arguo. Illud qd
nō eſt poſe. nō eſt demſtrabile: ſz nō eſt poſe. qz ſit
pſona rōnis. ergo nō eſt demſtrabile. Cōfirmat:
qz eē rōnis eſt incōpoſe pſone dīne: qz ipſa eſt neceſſa
riū z reale z nō rōnis. Cōtra 3° qz doc. ille vt puto nō
intendit demonſtrare ſimplr: nec e^o intrēdo negare. qz
pſona pducit in eſſe cognito: ſed illud eſſe preſupponit
aliud eē: ga ens rōnis nō pōt eē p^o eſſe perſone diuine.
C^o Ideo adducit rō Jo. que fundatur in natura pro
ductionis: z eſt talis. Ubicūqz eſt inuenire pncipia
productiua alioz ſine imperfectione: illa ſuppoſita
in quibus inueniuntur. poſſunt alia pducere quozum
bñt pncipia productiua: cū nō poſſint ipediri pp ipſe
ctionē: ſed in diuino ſuppoſito eſt inuenire pncipia
ctiū notitie genite. ſ. memoria fecundā que eſt obm
cū itellectu: z pncipū productiū amoris ſpirati. qd
eſt obm cū volūtate. g ſuppo^o diuinū hñs iſta duo pnc
productiua perfectiſſime poterit producere notitiā
genitam z amorem ſpiratum. talia autēz in diuinis nō
pnt eſſe. niſi ſubſiſtentia: cū inherētia dicat in pfectio
nem. g in diuinis ſunt duo ſubſiſtentia producta: z vñ
productēs realiter diſtinctū ab eis. Cōtra 3° iſtā rōnez
argo 4°. p^o ſic. Po^o intellectiua z volitiua ſūt po
tentie actiue z nō factiue. vt hz. g. meta. vi. ſ. earū actio
tranſeat in aliud ſuppoſitū: ga eaz actiones ſunt ima
nēres ſolum z nō tranſeuntes. cū ergo nūbū poſſunt p
ducere. niſi eaz actio tranſeat in aliud ſuppoſitū. g
nō pnt aliquid producere. C² ſic. Qñūqz po^o bñt
p^o ſranc. 20. L 4

E
Moderni
doc. quare oc
chā z aureo
lū z alios. et
ſcis.

Excludit iſtā
tiam.
Regla nōbīl

F
Impugn^o 4°

G

Scot^o quē ſe
qz arguit eſſi
cacter ad p
poſitum.

H

Obſect 4°.

T. c. 16.

85.
L. c. 1. c. 5.

Hic hñc in
pñ. illius p
ad oritē vbi
pūchā de tri
nitatē.

C
Anqui doc.
fundamētū q
dupliā ppo
ſitū oīdunt.
Quere i q̄
b^o q. i. c. 1. qz
nō hñc māz
copioſe.
e 21. l. genu
pullulans.
o In pñe me
ta. z 4. meth.
Actualitas.
Bonitas.
Felicitas.
L. 3. i. pñb^o
tūc ad hoc

D
Impugn^o 4°

I

actis adequatos, nō pnt vltra pducere: vt pz de intel
lectu z voluntate, qñ perfecte nitunt ad vnū: s; po^o intel
lectu z voluntate pñt ac^o adequatos intelligēdi z vo
lēdi z infinitos ante illā pductionem: ergo nihil vltra
producent. ¶ 3° sic. Intellectus agens z obz in nobis:
lz sint pñ^o pductiua: nihil tñ possent pducere, nisi ha
berēt sufficiens receptiuū. ergo eodē mō in deo si non
hñt sufficiens receptiuū non producent. ¶ 4° sic. pñ^o
posuerūt qñ intelligēti nō hñt notitiā genitā in itelle
ctu z hōnabilr: qñ ponebāt in angelis notitiā gnālē.
cū ergo notitiā intuitiua diuina sit sibi magis gnālē,
ergo rē. ¶ Cōfirmat. ga multi vident ponere verbū
ēntiale: quare g ponit verbū personale z notionale?
¶ Ad ista rē dico, vt magis declaref. rō. ¶ Ad p^o vi
co, qñ iste potētiē sunt opatiue z pductiue. operatiue
qdē sunt, inquantū intelligūt z volūt: z vt sic non hñt nisi
opationes imanētes. sunt aut pductiue, vt dicunt z spi
rant: z vt sic hñt actiones trāseūtes. ¶ Ad 2° dico, qñ
nō hñt illos actus, inqñtū sunt pñ^o pductiua. s; intelli
gere z velle: s; inqñtū sunt pñ^o operatiua. 3° ar^o videt
esse ad oppositū: qñ itell^o vñ esse pñ^o pductiuū. ergo
respectu alicuius terminū: sed hic terminus nō est itel
ligere diuinū: qñ est ipductiū. ergo necessario erit re
spectu alterius terminū. ¶ Ad 3° dico, qñ lz in nobis re
gratur susceptiuū ad pductionē: nō tñ ibi. Intellectus
enim agens, qñ requirit susceptiuū ad productionē. h
nō est, nisi ipfectiōis: iō ponēdū est tñ solū illud: qñ
est pfectionis: vt pote, qñ ibi sit pñ^o pductiuū: sed non
opz ibi ponere illud: qñ est ipfectionis. s; qñ ibi sit ali
qd susceptiuū. ¶ Ad 4° dico, qñ pñ^o respererūt potē
tiā tñ, vt opatiua: z pñ^o vt receptiua: nō aut vt fecū
dā, nec vt pductiua. Si aut ad hoc resperissent forte
posuissent verbū z notitiā pductā. ¶ Ad cōfirmatio
nem, qñ si ponatur illud verbū ponitur quasi pductus
z nō simplr: s; vbi est pñ^o simplr productiuū ibi non
sufficit quasi pductio: s; opz, qñ ibi sit vera pductio.
¶ S; adhuc dicunt aliq ad rōnē, qñ non cludit. naz
lz ibi sit memoria que est pñ^o pductiuū verbi z volun
tas secūda que est pñ^o pductiuū amoris spirati: nō tñ
sequit, qñ verbū in diuinis sit producibile nec amor: qñ
hec sunt infinita. Ex^o lz in deo sit infinita vis creatiua:
nō pōt tñ creare infinitā creaturā: ga repugnat infinita
tas creature: z ita in proposito dicunt ipsi, qñ lz sit ibi
memoria vt pñ^o pductiuū: tñ verbū nō est pducibile:
z ita dicerent de amore spirato. ¶ Cōtra istud arguo
4°. pñ^o sic. Sicut oē pducens nēcio aliqd pducit: sic
oē pductiuū nēcio est respectu alicui^o pducibilis: s; tñ
pcedis in diuinis esse pñ^o pductiuū ad itra. g nēcio erit
aliqd pducibile ad itra. g verbū, vel amor spirans: qñ
aliqd aliud nō pōt ēē respectu talium pñcipior. ¶ 2°
sic. Nulla po^o pōt esse respectu alicui^o incōpossibilis:
sed tñ pcedis in diuinis potētiā pductiua verbi. ergo
verbū nō erit ipole pducti: z pñ^o est producibile.
¶ 3° sic. Dis potētiā frustra ponit: que nō pōt reduci
ad actū: s; tñ ponis eā in deo. ergo frustra. qñ ēē est fal
sum in nā. ¶ 4° sic. Nulla potētiā est in deo: que sit re
spectu pñibit: sed vñ iproducibile est ens pñibitū:
ergo nulla potētiā est in deo respectu vñ: qñ tñ tu ne
gas. nō vñ ergo rō enuciata: s; magis cōfirmata. ¶ Cō
firmo ergo rōnē doc. pñ^o sic. Quicūq; aliqua sūt eūsdē
rōnis formalis: qñq; per se p vel 2° mō puenit vñ: z
reliquo: s; memoria eūsdē rōnis formalis est in deo
z in creatura. ergo rē. Tunc vltra. pductiua dicit
tur de memoria in creaturis in 2° modo dicendi per
se. ergo z in deo. Maior apparet vera. nam que sunt
eūsdē rationis formalis, hñt eadēz differentias: z

sūt eadēz passionēs. Nā diffinitio est mediū. vbi ergo
eadē diffō, s; eadē passionēs. Minor. i. qñ memoria sit
eūsdē rōnis formalis, supponit: s; qñ pductiuū dicat
de ea in 2° mō apparet: est naturalis aptitudo eius.
¶ Cōfirmat. ga qñ aliqua sunt eūsdē rōnis formalis
qñq; pōt demonstrari de vno: z de alio: sed de memo
ria in nobis potest demonstrari, qñ ipsa sit productiua
verbi. ergo z de memoria in diuinis. ¶ Itē arguo sic.
z est cōfirmatio pñctor. Intellect^o eni nō est pñ^o pdu
ctiuū vñ. tñc arguo. Aut inqñtū finit^o: z sic volūtas ga
finita ēē pductiua vñ. Aut inqñtū itell^o hic: z sic nul
lus alius. Aut inqñtū creat^o: z sic respect^o ēē pñ^o z cā
absoluti. Aut inqñtū itell^o simplr: z sic hñt pñ^o pñ^o.
qñq; eni puenit intellectui vt itell^o est: puenit omni
intellectui: z sic intellectui vñ qñ est pñ^o pñ^o. ¶ S; 3°
instat 4°. pñ^o sic. Quicūq; sunt eūsdē rōnis formalis,
qñq; per se in p, vel in 2° mō conuenit vñ: z reliquo:
sed esse factiuū verbi puenit in 2° mō intellectui crea
to. ergo z intellectui diuino. ¶ Itē ēē factiuū verbi nō
puenit intellectui: ga finitū ga sic volūti. nec ga dic
ga tñc nulli alteri. nec qñ creat^o: ga respect^o nō est fa
ctiuū. g rōne itell^o simplr. g puenit creato z diuino. ¶ 3°
sic. Esse receptiuū est passio p se puenit 2° mō itelle
ctui nō xū ergo sit eūsdē rōnis formalis cū intellectu
diuino: hēbit itell^o diuinus eadēz passionēs: z sic erit re
ceptiuus. ¶ 4° eodē mō pōt argui: qñ itell^o nñ nō re
cipit vñ, qñ finitū: nec ga hñc nec ga creatus p eadē
rōnes: quas prius adduxi. g qñ itell^o simplr. ergo itel
lectui diuino puenit. ¶ S; pōt rēderi ad ista: ga sic
pducere vñū subsistens, nō puenit intellectui diuino: nec
inqñtū itell^o, qñ sic oī intellectui: nec qñ infini^o, qñ si cō
peteret volūti qñ infinita est: s; inqñtū itell^o infini^o.
sic pōt dici, qñ pducere vñū inherēs, nō cōpēt itel
lectui creato, inqñtū itell^o, nec inqñtū finitū: sed inqñ
tū itell^o finitū: s; inqñtū pōt dici: tñ qñ eodē mō
posset precedentia solui. Dico tñ, qñ trinitas nāliter
nō est demonstrabilis: nec p istam rōnem nec per aliā
fm dyla. de tri. per totum. ¶ Ad auctoritatē dico, qñ
solitudo excludit pluralitatem naturarum solū.
¶ Utrum trinitas personarū sit demonstrabilis p
pter quid.

N

Itē istū
z itē pñ.

Obijct 4°.

O

Solo nābly
pñctor 2°.

P

Retol. emb
lica: quā mēti
ipune. pñde
ra bene.
Solo 2°.

Questio.

Utrum trinitas psonarū sit demon
strabil pñ qñ. De sic. qñ Ric.
de tri. circa pñ^o dicit, qñ ad hoc iducant nō
solū rōnes pbabiles: sed necessarie. ¶ Cō
tra dya. in ca. de vnica z discreta thelogia
dicit qñ emanationes diuinaz psonarū nec dicere, nec
cogitare est pole: nec pñs demonstrari. ¶ Circa istaz
qñōē occurrit 4° modus ingredi ppositū. pñ^o est
quātū ad intellectum gloriatus. 2° quātū ad intellectū
nō gloriatus: s; supnāliter eleuati: sicut positi est i qñ
ne de cognitione notitiē abstractiue. 3° quātū ad itelle
ctum separatū in puris naturalib^o pñitū. 4° quātū
ad intellectū cōiunctum supnāliter nō eleuatum.

Quantū ad pñū dico quāz pñes. pñ^o est qñ
de facto inuicē cognoscēti diuinā
essentiā est per se nota trinitas psonaz: sed qñ est per
se notū alicui non est demonstrabile. ergo tali cognosce
ti nō est trinitas demonstrabilis. Maior pbatur: quia
intuitiue cognoscēti aliqd obm sunt per se nota illa:
qñ p accēs sūt illi obō ēē separabilr. g multo magis qñ in
fuit illeparabilr: s; trinitas illeparabilr ēē diue ēentiē. g rē.
Minor assūpta apparet: qñ qñ ēē p se notū bz euidētiā
a se: qñ nō est p se notū nō bz euidētiā a se: s; ab alio:
ipole aut est, qñ idē hēat euidētiā a se, z nō a se: ab alio
z nō ab alio. ¶ 2° pñ^o si p ipole ostenderetur alicui
diuina

Intellecto
tuā pñ
rari 4°.

pñ^o alicui^o
Cōclusio 4°.

Analyt illo
glificat^o se bz
ad pbandum
trinitatem.

Quere den. z
alios. z 7. dif.
hui^o z alibi.
pñ^o opatiua
z pductiua.

K

Potētiē vñ
les dñ hñt ac
tus adequatos
duplices.

Intelligē di
uinū nō habz
susceptiuū sic
intelligē creatū

Quare pñ^o n
posuerūt di
uinū pductio
nē ostendit.

L

In diuino ē p
ductio z qñ
productio.
Euanio alioz

Impugn^o 4°

M

Cōfirmat rō
nē co. s; oia
calle declara.

A divina essentia intuitu et non tria supponit. si cohabitabilis non ostenderet illi intuitu, posset tali intellectui demonstrari, quod divina essentia est cohabitabilis. Et B probat sic. Omnis per se passio non nota de subiecto evidenter cognita: potest tali intellectui de illo subiecto demonstrari: si cohabitabilis est passio divine essentie: non cognoscitur a tali intellectu. Et non nisi enim aptitudo est. Et 3° est, quod nulla relatio vel ordinatio personarum posset de divina essentia tali intellectui de illo subiecto demonstrari. Et B probat sic. Omnis per se passio demonstrabilis de subiecto premitat ipsam subiectum, ubiqueque reperiat: quod per se est ei divina aut essentia intuitu in una persona sine relatione alterius persone substantia. Et per hoc nullum inferius vel prius de cohabitabili, vel de superiori potest demonstrari: sunt inadequata: si divina essentia est superior ad relationem: et relatio quasi inferior. Et 4° est, quod trinitas formaliter et actualiter nunquam potest demonstrari: quod ostendit ex relationibus ex quibus demonstratur non contingit. Contra. quod in divinis est aptitudo essentie inest de facto, cum non sit ibi potestas distans ab actu. Si ergo de divina non demonstratur, quod est cohabitabilis tribus personis, inferretur, quod de facto sit cohabitata. Et 5° dico, quod due personae non sunt oino certe. Nam si hoc esset pure necesse esset: quod demonstraret hominem esse reflexibile: demonstraret enim esse actu reflexibile. Et per hoc tunc dicitur possumus quod iste due personae verificantur quantum ad primam demonstrationem: et per aliam posset demonstrari quod illarum.

B
Sbo.

Demonstratio 2^a

2^a articulus.
Conclusio 4^a.
Qualiter intellectus
victoris super
naturalem creaturam
se habet ad personam
divinam trinitatem.

Enatio.
C

De ex aptitudinem
ne sit demonstratio
victoris et quasi
sic et quasi non
videbitur.

D

Sbo.
Sicut refertur
hic et patet esse
tale sic refertur
esse taliter tale et
ignitur taliter esse
tale.
Ecce quod quis
et potest bene
instantiam.
Et l. ubiqueque
est.
3^a articulus.
Sbo. aliorum.

Quantum ad 2^{am} intellectui dico quod duo personae. Prima est, quod his notitia abstractiva de divina essentia sub ratione sua propria potest demonstrare, quod ipsa est cohabitabilis tribus personis. Hoc probat sic. Omnis intellectus habens speciem aliquam obiecti et quidditatem specificam repraesentat potest demonstrare per se passionem eius: talis est cohabitabilis. Et si dicas, maior est vera, si subiectum est diffinibile: essentia autem non est habens quod est simpliciter simplex. Ad hoc dico, quod prolo est dubia: vel potest dici, quod qui cognoscitur aliquid quod mediat inter subiectum et passionem, non est incontinentens infinitas autem mediat inter essentiam divinam et trinitatem: ideo per infinitatem posset demonstrari, quod divina essentia sit cohabitabilis tribus personis. Et 2° prolo, quod talis intellectus potest demonstrare: non prima demonstratione: quod est actu cohabitata: quod quicumque intellectus cognoscit aptitudinem in aliquo obiecto summe necesse cognoscere potest actu: ad quem est illa aptitudo, de qua autem est summe necessarius: et ideo cognoscens cohabitabilitatem divine essentie potest demonstrare ulterius, quod ipsa sit actu cohabitata: sicut si hoc esset necesse esset cognito quod esset reflexibilis, posset cognosci, quod actu rideret. Et 3° prolo est, quod proprietas cuiusque persone est demonstrabilis de divina essentia. Nam de quocumque summe necesse potest demonstrari aptitudo naturalis ad aliquid existendum in eo: de eo potest demonstrari actus illius aptitudinis: sed cohabitabilis potest demonstrari, ergo et. Et 4° prolo est, quod tota trinitas potest demonstrari cum ipsa ostendit ex relationibus: que ut dictum est patet demonstrari. Contra. medium esse nunquam demonstrat aliquid, sine quo reperiri possit subiectum divina aut essentia (ut patet) reperiri potest sine singulis relationibus: et ideo falsum est prolo demonstrata. Dico ad hoc, quod nunquam invenitur essentia sine quacumque relatione: nec est: tamen essentia quod est in parte, habet filiationem: et ut in parte, reduplicativum non habet filiationem: sicut si hoc semper sit reflexibilis: non tamen in parte signo est reflexibilis, vel quidditativum. Et sic dico de divina essentia, quod ubiqueque habet relationem simpliciter.

Quantum ad 3^{am} intellectui dico aliquid, quod non est demonstrabilis ex puris naturalibus tali intellectui: quia obiectum signaturale et transcendens oia creata est trinitas personarum: sicut Philo⁹ docet de trinitate, diffuse.

Sed 5. suppono, quod intellectus talis intelligat omnia que sunt in creatura formaliter que sunt limitata. cum ergo in creatura reluceat vestigium trinitatis, ex ipso poterit cognoscere trinitatem sic docet Aug. super gen. ad lit. Si autem dicat, quod est maior dissimilitudo, quod personitas, habet propositum: quod sicut respectus filius in deo non cognoscitur, nec concipitur sine termino: ita nec respectus dissimilitudinis. Et 2° quod productio amoris spirati in nobis habet personitatem quod est formaliter in nobis ad productionem spiritus. Et cum ergo personitas sit quod limitatur et possit cognosci, ergo terminus. Et 3° eodem modo probat de personitate ubi nra ad verbum divinum. Et 4° quod anima nra facta est ad imaginem trinitatis: sicut dicit Aug. 9. de tri. Intellectus autem talis cognoscit etiam nram non solum illud, quod est in anima: sed in quantum ad imaginem trinitatis: cum talis respectus sit limitatus, ergo cognoscit ipsam trinitatem arguitur. Posset ergo dici, quod demonstratur per istas rationes quod facte sunt, talis intellectus non cognosceret trinitatem. Nam hoc non procedit, sed magis oppositum. omnes enim fundantur in una radice. si ergo cognosces relationem aliquam, necessario prius nam vel filium cognoscit terminum. Et tunc posset argui. Omnis intellectus cognoscens relationem aliquam necesse, vel prius nam, vel filium cognoscit terminum: quod si posterius in illo ponitur esset cognita relatio sine termino: sed per te talis intellectus cognoscit relationem quod est ad terminum. ergo prius vel filium cognoscit terminum. Et tunc arguo ultra. Omnis cognoscens demonstrationem ut aliquid per aliud prius cognoscit illud aliud: sed intellectus talis non prius cognoscit relationem quam trinitatem. Sed quid: cognosceret ne intellectus aliquo modo sub ratione specifica trinitatem. Dico, quod supposito, quod illas relationes cognosceret necesse erat enudare, quin cognosceret necessario trinitatem. Dico ergo, quod auctoritates sanctorum maxime Dionysii vident esse ad hoc, quod ex puris naturalibus trinitas non possit cognosci. Ideo relationem illam, quantum ad istum intellectum non assero.

Quantum ad 4^{am} dicunt omnes theologi, quod ista beata trinitas non est nobis demonstrabilis: quod intellectus non cognosces distincte et quidditative rationem aliquam specificam non potest demonstrare ut cognoscere propter quod passionem propriam illi quidditatis et rationis: talis est intellectus noster in via. Et 2° 5. ga. Plato posuit deum et naturam de deo: ut recitat Aug. de ci. 2. Porphyrius posuit patrem et filium: et horum medium ut ibi videtur. Et 3° 2. p. ce. et mun. in numero ternario exhibuit seipsum magnificare unum deum. Et 4° alii philosophi dicunt monas gignit monadem: et in seipso reflectit suum amorem, vel ardorem. Dico, quod multa probabilia et probabiliter annuntiata dixerunt: et per nos multa per relationem habuerunt: ut recitat Aug. Et 5. hic sunt due difficultates. prima cum intellectus noster possit cognoscere respectum creaturam ad deum. omnes autem creatura habet respectum posterioris ad illam: ergo illa relatione posterioritatis cognoscendo terminum cognosceret. Et 2° quia omnes cognosces quidditative aliquid potest cognoscere aptitudinem illius quidditatis quod est propria passio eius in 2° modo dicitur de se. Et hoc enim quod habet tale quidditatem, habet aptitudinem: sed intellectus noster cognoscit tale quidditatem quod est formaliter in deo, sed intellectum et voluntatem. ergo cognoscere poterit tales aptitudines intellectus et voluntatis: sed tales sunt productivitas et habet ergo. Et ad primam dico, quod posito, quod cognoscere mus tales respectus, bene sequeretur talis conclusio. Sed dico, quod tales respectus sunt nobis penitus et totaliter ignoti. Et ad aliud dico, quod bene probat, quod intellectus est plurificabilis pluribus suppositis et communis: sed quod idem numeraliter sit cohabitabilis et cohabitabilis.

E
Impugnatio 4^a

Considera istam
nam hic ostendit
ut. i. prolo.
notari.

F
Abbas dicitur
cedi prius
et est quasi pro
nus prius.
Qualiter intellectus
separat i puris
naturalibus creatur
se habet ad personam
divinam trinitatem

Dubium.
Dic ergo cas
leo. quod relucet
illas si cognoscit
et ex puris
naturalibus sub propria
ratione.
Refertur ar.
G

4^a articulus.
prolo catholice
Qualiter intellectus
victoris si de
nat. et quid
se habet ad personam
divinam trinitatem.
Obijciat 4^a.
Slide li. 10. c.
29. et idem, si quod
re aug. 7. con
fessionum.
T. c. 2. p. ce.
et m.
Ergo de ma
ris habet quod
antiquos: ut
hermetes tri
magistram in li.
dionysii dei.

H
Abbas dicitur
dicitur phor
in ma fidei et
de deo.
a. 2. l. creatura
trinitas.
b. 2. l. ad tri
nitatem creaturam
c. 2. l. relationem
prioritatis co
gnosceret.
d. 2. l. producti
vitas.
Considera an
ista repugnat
his quod dicitur. a.
in prolo. sepe et
dicuntur.

26. XI. XII. 7. XIII.

10

A

nisi una persona. 4° q^o essent plures dy. p^o ostendo: aut
p^one se totis distinguit. aut nō. Si sicq^o sūt p^o diuerse.
si nō: g^o pueniūt in vno z in alio dnt: g^o illa q^o sūt i eadē
p^ona: nō sūt oino idē. 2° sic pbat. Illa q^o se totis sūt
idē sūt p^o idē: s^o p^one dnt p^o se se totis sūt idē: q^o si nō.
pstat at. q^o sūt idē: g^o sūt idē in aliq^o: z in aliquo nō: g^o
erit aliud z aliud. z illa nō sūt oino idē in p^ona. 3°
sic pbat. Aut eodē p^o q^o de: aut nō. si nō: sic opz dicere
fm Aug. b^o ppositū: ga alio p^o z alio de: si sic: cū illud
quo de: sit penit^o vnu: g^o illud q^o p^ona: z sic est vna p^o
na tñ. 4° pbat sic: ga fm Aug. p^o nō eo de: quo p^o:
z si p^ocedis b^o ppositū: si aut dicit q^o nō: s^o eedē: ergo
cū eo q^o distinguit a filio. g^o eo q^o de: z sic essent disti
cti dy. C^o p^osser aut aliq^o dnt. q^o ad huc nō b^o ppositū
s^o p^osser nō negent: ga credite sunt. C^o Ad istos opoz
tet dicere. q^o rñdeat ad formas argumētoz: siue syllo
rū. C^o 3° de eos facio in tribus figuris tres syllos: p^o
mus est in ferio in p^oma fig^o. Nulla p^oprietas relatiua
est ad se. diuina eēntia est ad se. g^o oīa eēntia nō est p^o
prietas relatiua. 2° syls est i barocho in 2° fig^o. Dis
prietas relatiua distinguit p^ona a p^ona in oīnis: di
uina at eēntia nō distinguit p^onas a p^ona ergo diui
na essentia nō est p^oprietas relatiua. 3° est in bocardo
in 3° figura sic. q^o dā p^oprietas relatiua nō est filiatio: s^o
omnis p^oprietas relatiua est essentia. g^o filiatio non est
essentia. Locutiones istaz rōnū s^o p^ocedant b^o ppositū.
si nō. solue. C^o Si dicas sic q^o dā dicit q^o syls est actus
rōnis: ex actib^o aut rōnis nō verificat distō ex nā rei.
C^o Cōtra: ga tūc nulla realis distō p^osser demonstrari:
nec aliqua realis ynitatis: cū oīs demonstratio sit syls: z
p^onsens rōnis. C^o 3° dicit ali. q^o s^o p^osser sint ye ex
nā rei: suffic tñ. q^o p^olo p^ocedat. l. distō: nō tñ ex nā rei
sed solū rōnis. C^o Cōtra: si veritas p^olonis esset p^o actū
itell^o: tunc eo circūscripto. esset falsa: z tunc p^osser ex
natura rei habētes cas viatis in re essent vere z p^olo
falsa. sic ex veris sequeretur falsum.

B

Enafo.
Syllogistice
ad p^obas 3°:
ad idē arguit.
serio.

Barocho.
Instantia 3° spi
ratione actiua
dic p^ona: ga si
nō p^oes a filio
vnuq^o tñ a. l.
s. vel q^o nō est
p^oprietas
Bocardo.
Enafo.

Enafo.

C

Op. sco. z p^o
pua. i. q. illa.

Ideo

p^o rōnes adductas z multas alias q^o addu
cunt: q^o tñ in vntate ad istas reducunt. dicit
ali. z ego cū eis. q^o opz pōnere inter eēntia z relonem
aliquā nō idēntitatem ex nā rei. Nec video ē. q^o rōnes
possint solui. Ut aut eaz efficacia magi appear isto 3°
eas 4°. z p^ostoea p^ofirmabo. p^o sic. Oēs rōnes predicte
inimū repugnātē oppositoz: tūc arguo sic. diuina eēn
tia: vt in p^oie p^oducit vbi: s^o vt in filio nō p^oducit. g^o eēn
tia vt in p^oie z filio ē alia z alia. 2° sic. Essentia vt i filio
est cōscata g^oione. z in spū scō non. g^o 3° sic. Essen
tia vt in spū scō. b^o terminū adequatū. vt in p^oie z i filio
nō b^oz. ergo aliquo mō distinguntur. 4° sic. Essentia
vt in filio est ynta humanitati. vt in p^oie z spū scō non.
ergo 2°. C^o Ad ista dicit q^o dā doc. noster. q^o essentia in
oībus istis instāis accipit cū p^oprietate. essentia autē
vt cū p^oprietate accepta est idē q^o persona: z iō disti
guīt sicut p^ona a p^ona: sed p^o se sumpta est oīno indi
stincta. C^o 3° de diuina essentia est p^o q^o. vt in p^ona
p^ois z nō vt in filio. z vt sic nō est p^o q^o p^ona non est
p^o q^o sed q^o d. C^o Dic d^o. q^o essentia nō accipit simplr
cū d^o essentia. vt in p^oie. est p^o q^o quos: sed accipit in habi
tudine ad p^ona. vel p^oprietatē. C^o Cōtra. ga tūc esset
relo inter essentia z relonē vel personā. Dico. q^o nō est
relatio: sed habitudo. habitudo autem abstrahit a rela
tione. Nā sunt multe habitudines: que nō sunt relatio
nes. C^o Sed hic est vna diffi. cōtra istas rōnes: q^o oēs
vnr p^ocludere fm incōpossibilitatē oppōnis: s^o ista op
ponunt realr. g^o nō p^ont realr puenire eidē: sic nec for
maliter opposita p^ont esse idēz formaliter. C^o Ad istud
est intelligendū p^o. q^o s^o regule omnes de oppositis sunt

Obicit 4° fin
gularissime.

Solo quā se
q^o vel enafo:
quer aureo:
li z ocebam.
Essentia pōt
sumi 2°.

Enafo.

Enafo singu
laris vidē sco.
i p^olatēus
Relo z p^ona
do dnt: s^o vi
de sco. 5. me
ta. z. l. d. 2. z
alibi.
Dubium.
Hic b^oz hāc
doctrinā i
tandū oppō.

E

nā. vide sco.
b^o z alibi sepe

A. l. assumit

Ergo p^omitas
z spirano ac
tua sunt idēz
realr: q^o tñ
dubū est: de
hoc. i. in loco
suo habet.
F

z. c. vltimo.

articulus.
Quereb^o b^o.
notatū p^oo
z alibi sepe.
Op. 4° aliq^o.
Quereb^o vni
z eadē 2° vlt
hoc: d^o vitare
a^o signanter
G

Impugn^o 4°

Conclitio 2°.
H

Op. p^opua.

Replic.

Ad totū fin
gularissime.

vere de simplicibus terminis sine determinatione: tñ
cum determinatione non sunt vere: sed fallunt. sic oīa
relatiua dnt ad conuertentiā: non tñ eodē mō. Simi
liter eodē mō in d^oys immediatis. remoto vno. opz alte
rū inesse: s^o si apponat modus. s. eēntialr: nō opz q^o al
terū insit: sicut simplr oē aīal vel est sanū vel egrū eēn
tialr: tñ nō est sanū vel egrū. Silr de priuatiue opposi
tis z p^odictoys. C^o Dico ergo ad p^opositū. q^o s^o op
posita simplr non insint eidem: si apponitur modus. s.
realr nūq^o tenebit s^o nec forme rōnū predictarū: sicut
asserūt. Cū g^o q^o rī. vtrū oīa: que sunt in eadē persona:
sint idē realr. Dico q^o sic: vt saluet p^oscie trinitas reruz
in diuinis. si enim poneret distinctio rerum: tunc non
essent p^oscie tres res: s^o p^oles. Nota ē. q^o nō oīa q^o sunt
in oīnis p^osonis distinctis sunt distincta.

Utrum cum ynitare diuine essentie stare possit plu
ralitas psonarum. Questio. XIII.

Utrum cum ynitare diuine essentie ita
re possit pluralitas psonaruz.
De nō. de utero. 32. videte. q^o ego s^oz solus.
C^o Contra. Ap^ols ad Cor. 13. Hic dnt n^osi iēsti
chū: z charitas dei: z cōcātio. s. spiritus.

Utrum occurrit quorū diffi. p^oma est de vno p^oncipio p
se noto. Quēcūq^o vni z eidē 2°. 2° de syllo exposito.
torio. 3° de syllo in particulari. 4° de syllo in vlti.

Circa p^oma occurrit p^oncipiū notissimū. Quēcūq^o
vni 2°. sed persone diue sunt idē cū eēntia: g^o
inter se. C^o Ad istud d^o 4°. Primo. q^o illud p^oncipiū
nō tenet in terminis illimitatis. ideo cū diuina eēntia sit
illimitata. ad eam nō d^oz applicari. Alij dicunt. q^o illū
p^o nō tenet in nō adequatis: sicut idē corpus virtute
diuina adest duobus locis: z tñ vnus illoz locozū non
adest alteri. Alij dicunt. q^o nō tenet in terminis impro
portionatis: sicut idem potest esse in diuinis quando:
que tamen non simul sunt. Alij dicunt. q^o non tenet in
terminis non conuertibilibus quales sunt diuina eēn
tia z relo: sicut s^oz fortes sit homo: z plato sit homo: ta
men for. non est plato: z propter hoc in 2° figura ex pu
ris affirmatiuis nō potest fieri syls. C^o 3° nulla ista
rum solutionū valet. Prima non: quia cum forma syl
logistica teneat in virtute istius p^oncipij. eo enim. q^o ex
trema ynuantur in medio: in p^omissis ynuantur inter se
in conclusionē. si istud p^oncipiū non tenet in termi
nis illimitatis: tunc forma syllogistica nūq^o teneret in
diuinis. Nec secūda valet: quia coniunctio extrinseca:
nūq^o arguit intrinsecam: sed intrinseca bene arguit
extrinsecam. Si enim corpus esset locus z esset i duo
bus locis: tantum valeret: quantum esse duo loca: z tūc
b^oz sequerēt. q^o essent duo loca vni^o locus. Nec 3° valz:
ga q^o nō est idē cū re tpali: z p^ons nec ipsa q^o adinu
cē: sicut de 2° dicitur est. Nec 4° valet. nam oīa indiu
dua: q^o nō sunt eiūsdē spēi sunt eadē inter se specifici
ce: z ita stat illud p^o q^o. Ideo dico q^o illud p^o nullate
nus est negādū: cū p^o ipm teneat oīs forma syllogistica
pfecta q^o est p^o se nō. z si fallat i aliq^o mā: tūc ē inutilis p^o
gatio: z nō syls pfect^o. Et tūc dico ad arg^o q^o fit 3° p^o
nas diuas assupto illo p^o q^o cū p^one diue sunt idē cū
eēntia diuina nēcio sunt idem iter se: s^o tñ aliter. nā sunt
idē cū diuina eēntia idēntice z eēntialr: nō tñ sūt idē iter
se idēntice: s^o eēntialr: sic dīc^o 1° p^ola. de tri. q^o p^oz ē illū q^o
filius. C^o Contra. quēcūq^o vni z eidem: sunt eadē eodē
modo: quo sunt eadem illi. sunt eadem inter se: s^o diue
p^o sunt idē idēntice cū essentia. ergo sunt idēntice idē
inter se: z silr realiter. nā p^o est idē realiter: q^o d^o eēntia.
filius est idem realr q^o essentia. g^o p^oz z filius sunt idem
realiter inter se. C^o Ad istud dico. q^o simplr sumptum

Liber

Distinctio

Questio. XIII.

I n terminis simplicibus istud p^m est necessarium et verum
me t³ sumptum t^m cu^m determinatide noⁿ tenet. p^{bo}. Na^m
genus et oia sunt ide^m in p^m mo^d dicendi p^r se ip^si sp^ei: et t^m
noⁿ sunt eo mo^d ide^m iter se. ¶ Silr 2° de d^{is} subalter-
nis. na^m ronale et sensibile sunt ide^m sp^ei in p^m mo^d dicendi
p^r se. inter se aut^{em} noⁿ sunt ide^m eⁿtialr. ¶ Silr 3° celum
est mobile in 2° mo^d dicendi p^r se: et celu^m est mutabile i 2°
mo^d. et t^m mobile est mutabile in p^m mo^d. ¶ Silr 4° ac-
cipio duo dicta p^r accis de aliquo sicut albedo et color.
Utrq^{ue} d^{is} p^r accis de p^rte. p^rtes enim p^r accis est
coloratus: et p^r accis albus: s^z albu^m est coloratu^m in p^m mo^d
dicendi p^r se. silr albu^m et dulce sunt ide^m q^ulitate^m p^r se: et t^m
iter se p^r accis. ¶ Dico g^o q^u 13 regla illa simplr teneat:
noⁿ t^m cu^m additione modi. Idcirco noⁿ seq^r. q^u si aliqd
pueniat reloni realr q^u noⁿ puenit eⁿtie realr. vel e³:
q^u pp^r h^{is} distiguunt realr: s^z sequat simplr. q^u distiguuⁿ
tur. si aliquid pueniat vni: q^u noⁿ alteri. p^m enim que
simplr sunt p^r se nota p^r additione modi corrupuntur:
vt p^r in regula illa contrarioru^m immediato^ru^m. si vna noⁿ
ineit alteru^m ineit: et e³. Dec est notissima simplr acce-
pta: s^z t^m cu^m additione modi. si quiddatiue noⁿ tenet.

Secundu

diffic^{ile} est de syllo expositioⁿe 3° trinitate^m
p^rsonaru^m t^m trinitate^m eⁿtie. Un^{de} arguit sic.
Dic p^r est hec eⁿtia. hic filius est hec eⁿtia. g^o hic fi-
liu^m est hic p^r. ¶ D^{is} q^u iste syls noⁿ valz: ga est ex puris
affirmatiuis in 2° figura. 3° formo cu^m aliter sic in p^m
figura. Dec eⁿtia est hic p^r. hic filiu^m est hec eⁿtia. g^o
hic filius est hic p^r. Aut in 3° fig^a. Dec eⁿtia est h^{is} p^r: hec
eⁿtia est hic filiu^m. g^o hic p^r est hic filiu^m. ¶ Istud solut^{io}
4°. p^r q^u iste syls noⁿ t^m n^{is}i in terminis pueribilibus.
Iz enim h^{is} d^{is} sit aial: et h^{is} aⁿinus sit aial: noⁿ t^m h^{is} d^{is} est
h^{is} aⁿinus: ga termini noⁿ sunt pueribiles. Eode^m mo^d. v^o
aut^{em} eⁿt in diuinis. 2° dicit aliqui q^u est fallacia figu-
re dictionis. mutat enim q^ule q^ud in hoc aliquid: eⁿtia
enim se h^{is} vt q^ule q^ud. p^rsona vt h^{is} aliqd. 3° dicunt alij
q^u mediu^m variat: et ita est fallacia accis. i. eⁿtia f^m
habitudines diuerfas ad diuerfas p^rsonas. 4° dicunt
alij q^u ex p^ricularib^{us} indefinitis vel singularib^{us} nihil
seq^r. ¶ P^r solo noⁿ valz: ga t^m syls expositioⁿe eⁿt in
utilis p^rugatio noⁿ tenes nisi iⁿ determinata maⁿ: cu^m t^m ois
verus syls teneat i o^m maⁿ. Et itez si h^{is} d^{is} eⁿt h^{is} aial: et
h^{is} aⁿinus eⁿt h^{is} aial. i. ide^m aial numero: t^m h^{is} d^{is} noⁿ eⁿt h^{is}
aⁿinus. Nec 2° valz: ga eⁿtia diua. vt singularissima et si-
gnata. et h^{is} aliqd eⁿt i q^ulibz p^rsona diua. ¶ Et p^rterea i ve-
ro syllo expositioⁿe nuq^{ue} tal^{is} fallacia fieri p^r. Nec 3° va-
lez: ga mediu^m f^m totu^m suu^m ambitu^m: ide^m et eodem modo
acceptu^m penitus co^mparat ad vtrq^{ue} extremoz: et semp^r
in fallacia figure dictionis et accis variat mediu^m: et
sunt 4° termini. h^{is} at accipit eⁿtia p^r medio f^m vna
et eade^m rone formalē: et t^m noⁿ variat. nec sunt p^rles. q^u
tres termini: cu^m mediu^m f^m eude^m rone oino dicat et ac-
cipiat. Nec 4° valz: ga 13 ex p^ricularib^{us} non fiat
bon^u syls: t^m ex singularib^{us} v^olūm^{us} syls fit: p^r eo q^u ter-
mini sigⁿi individualr variari noⁿ p^rt. Sit eni ex singu-
larib^{us} syls expositioⁿe q^u est verissim^u. p^r eo q^u termi-
ni sunt sigⁿi in eo et certi: nec in eis fit distributio. Dico
ergo. q^u cu^m forma syls facti sit bona: et vtraz p^rmissaz
est vera: opz aliquo mo^d pcedere p^rlonē. Intelligendu^m
est t^m f^m Aug. et Dyla. de tri. q^u in diuinis formant 4°
cōplones siue q^uoz g^oia p^rpositionu^m. Quedā oñr q^uddi-
tatiue. sicut de³ eⁿt suba vel sp^s. Isti enim p^rcepas vñr
aliter dicere subam q^u iustitia. vel bonitas. oñr eni p^r
se in p^m mo^d de deo. Quedā sunt denoiatiue: sicut q^u d^{is}
de³ est iustus. vel bon^u: ga 13 ista significet subam: t^m
intelligunt mo^d q^ulitate^m: sp^s aut^{em} itellr mo^d sube f^z Aug.
3° de tri. Quedā sunt idēice: vt q^u vñm d^{is} de alio in

abstracto pp^r infinitate^m vtriusq^{ue}. vel alteri^{us} extremo.
ru^m: sic sapia est bonitas. sapia est p^rnitias. ¶ Alie sunt
eⁿtiales: noⁿ accipiedo eⁿtialr p^r q^udditatioⁿe: sed eo
mo^d: q^u dicim^{us} q^u tres p^r sunt ide^m eⁿtia. Istas at p^rpo-
nes docent formare Aug. et Dyla. de tri. in pluribus
locis. ¶ Ex istis p^rponib^{us} formant 4° g^oia sylloz.
p^m est de puris q^udditatioⁿe: sic h^{is}. Ois sp^s eⁿt suba. de³
eⁿt sp^s. g^o 2°. 2° de puris d^{is}notatioⁿe: vt o^m neⁿu^m eⁿt eter-
nu^m. de³ est h^{is}. g^o 3°. 3° est de puris idēice: vt hic: hec
sapia est scia: hec iustitia est hec sapia: ergo hec iustitia
est hec scia. 4° forma est de puris eⁿtialibus: vt hic.
filius est id q^ud p^r. sp^s iustitias est id q^ud filiu^m: ergo sp^ri-
tualiū est id q^ud p^r. ¶ Et est notadu^m q^u sit in q^ubus
dā generib^{us} p^rponu^m formatis in creaturis sit m^{is}tyo.
ita in istis: p^r quā m^{is}tyone solunt multe diffi. q^u sunt
3° theologos: sicut eni ex duab^{us} p^rtingentib^{us} p^r seg p^relo
neⁿia: ita ex duab^{us} idēice seg^r p^relo. ¶ Et pp^r h^{is} ride-
tur ad p^m arguⁿ: q^u vtraz p^rmissaz est vera idēice: co-
clusio at est simplr vera. i. eⁿtialr: noⁿ eni opz. q^u p^relo
sit eode^m mo^d vera sicut p^rmissa: sed sufficit. q^u simplr sit
vera: quantumcuq^{ue} alio et alio modo.

Tertius

difficile est de syllo p^riculari. Formant^{ur}
enim quoz syllo p^riculares: q^u asserunt
diffi. in p^rposito. p^rimus sic. Ois p^rpuetas filij est eⁿt
tia: q^udā p^rpuetas filij repugnat p^rter: ergo eⁿtia rep^r-
gnat p^r. 2° sic. Nulla res filij est sp^s iustitias: s^z diua
eⁿtia est res filij. ergo diua eⁿtia noⁿ est. i. f. 3° sic.
Ois p^rpuetas p^rsonalis est ad aliud in diuinis: s^z diui-
na eⁿtia est p^rpuetas p^rsonalis: g^o eⁿtia diua est ad
aliud. 4° sic. Nulla p^rpuetas p^rsonalis est co^mcabilis.
diua eⁿtia est p^rpuetas p^rsonalis: ergo noⁿ est. co^m-
cabilis. ¶ Ad p^m dico q^u ex maiori idēica et minori
foial: sicut erant ille seg^r p^relo formalis v^o denoi-
tia. Nam hec est vera. q^u eⁿtia nec formalr nec de-
nominatiue est pater. ¶ Ad 2° dico. q^u ex duab^{us} p^rpo-
sitionibus: quarū maior est formalis: et minor idēica:
seg^r p^relo q^udditatioⁿe. Na^m eⁿtia diua q^udditatioⁿe noⁿ
est: nec p^rter eⁿt sp^s iustitias. ¶ Ad 3° dico q^u ex maiori
q^udditatioⁿe et minori idēica: seg^r ista q^u eⁿt eⁿtia.
lis. i. q^u eⁿtia diua est oino id q^ud est ad aliud. ¶ Ad
4° pcedit q^u sic. i. q^u eⁿtia noⁿ est q^udditatioⁿe co^mcabil.
Ex maiori eni denoiatioⁿe negatiue: et ex minori idēi-
ca affirmatiue seg^r q^udditatioⁿe negatiue sumendo.

Quartum

difficile est de syllo v^o. Formo at duos
tales. p^r sic. Ois nā est co^mcabil. nul-
lū suppositu^m est co^mcabile. g^o nullū suppositu^m est nā:
t^m tria supposita noⁿ eⁿt vna nā. 2° est talis. Nullū
suppositu^m realr est co^mcabile: ois nā realr est co^mcabi-
lis. g^o nullū suppoⁿ eⁿt nā. ¶ Ad p^m dico. q^u ex duob^{us} de-
noiatis seg^r p^relo q^udditatioⁿe: ga q^udditatioⁿe nullū sup-
positu^m oino est nā. nā eni i abstracto noⁿ d^{is} nisi idēice
de suppoⁿ. ¶ Ad 2° dico. q^u modus realitatis adueni-
ens forme syllogistice corrupit eā. g^o q^u corpus ime-
diatē est suba. o^m corpus aiatū est immediate corpus. g^o
o^m corpus aiatū immediate est suba. p^relo est falsa. Item
ois h^{is} q^udditatioⁿe est aial. ois h^{is} q^udditatioⁿe est ronal-
lis. g^o o^m ronale q^udditatioⁿe est aial. p^relo est falsa. Silr
ois h^{is} p^rtinget^r est vñm ois h^{is} p^rtinget^r sit vñm ois.
Silr celū est volubile i 2° mo^d dicendi p^r se: noⁿ t^m seg^r. g^o
volubile est mobile in 2° mo^d: sed in p^m mo^d. ¶ Ex oib^{us}
istis apparet illud q^ud supius dicebatur: q^u 13 forma syl-
logistica teneat in terminis simplicib^{us}: noⁿ t^m tenet: q^u o^m
modo appposito. ¶ Contra. quia si modus variat. po-
test igitur ibi assignari fallacia accis ex alteritate
medij vel alius termini. Dico. q^u ex alia habitu^m

Considera ca-
sic.

K

Regula huius
rū immediato^r

2. articulus.
De syllo ex-
positioⁿe i di-
uis. vide opti-
me q^u sequit^r.
Ennio.

Solo 4° alio
rum.

L

Impugn^o 4°

M

Solo p^rula.

Si p^rponit
vel p^rdicatio-
num in diuinis
quatuor.
Quiddatiue.

Denoiatiue.

Idēice.

N
Essentialis 2°

Si sylloz
i diuinis qua-
tuor.

in p^m huius
2. ar.
O

3. articulus.
De syllo p^r-
iculari i diuinis.

P

2. l.
Negatiue q^ud
dicunt sume-
do.

4. arti.
De syllo v^o i
diuinis.

Q

Modus ad-
duo p^rter q^ud
vñm syls: 13
noⁿ o^m et ois

256.

N
femalis 2^a

in syllo
nimo qua
2.

pn^o hui^o
O

titulus.
sylo pu
ri i dmo.

P

na qd
fuit

ti.
vlt

ad
fig
s:is
ois

Primus

Tertia

I.

3

A

Variano me
dij 2^a.
Fallacia acn
tis qtr 2 qtr
accit. qre sco.
sup porphy
rio: 2 sup lib.
elencporuz:
alibi vt noli
p 2 vbiqz.

ne medij ad pmissas no fit fallacia accitit: ga tuc i oi
mixtione eor fallacia accitit: 2 et i demitandoe eor falla
cia: qz maior extremitas 2 medij ptingunt i 2° modo.
Medij at 2 minor extremitas i p mo. Ex diuersitate
g medij 2 alia rone formale supit fit fallacia accitit:
2 no ex diuersitate bitudis medij ad extrema. C p3
g ad oes istas difficultates d syllo expostorio 2 vlti
particulari. C Ad auctoritatem dico q loquitur de
solitudine nature non p^o. C Sequitur disto. III.

Apostolus naqz 7c.

C Utrum deus sit cognoscibilis a creatura. No I.

Circa distione tertia qrit. vtz deus
sit cognoscibilis a creatura. Et
vi q no. Jo. i. di. deū nemo vidit vnq.
Ois ar itellecualis notitia di vi sylo fm
Aug. d tr. g 2c. C Contra chris loqns de
notitia pns dicit. Et vidistis cu Jo. 4.

Circa ista qone pmissa vna distione Dm. in p snia
ru. I. q de deo cognoscere possum: ga est: 2
no qd est. ro aut pmissiois est p eo q nullus pot
affirmare esse de aliquo nisi pns pceptat illud: 2 ille co
ceptus est: qd est: cu psupponat a: ga est. Et ptermis
sa illa distione qua ponit Dion. de angelica hierar. q d
deo possumus cognoscere qd no est negatiue: 2 no qd
est affirmatiue. 2 ro pmissiois est: qz ois coceptus
negatiue: q attribuit alicui psupponit affirmatiue:
alioq no plus cognoscere de deo p eius infinita
te 2 imobilitate q de nihilo. Iste enim due distiones
itelligunt de pceptu vltimato diuine essentie. Istis ar
pmissis ponunt qnoz distiones modernoz. Pria
est q deo no cognoscit a nobis disticta: sed indistinc
te. 2^a est q cognoscitur a nobis obscure 2 non cla
re. 3^a q cognoscitur a nobis in coceptu coi 2 non p
prio. 4^a q cognoscit a nobis i coceptu attributali
2 no qd dicitur seu spali. C 6^a no valet: ga qcuqz ro for
malis hns pceptu simplr simpliciter nocio si cognoscit di
sticta cognoscit. sed ro deitatis hz pceptum. simplr sim
pliciter. g no p cognoscit disticta: s; si cognoscit disticta co
gnoscit. C P. Coceptu diffinitu e distictu: pceptu dif
finitiois distictu. hem ar p te pceptu diffinitu: ga idu
stictu. g possum hie pceptu diffinitu. pbatio pne. Ois
cognoscens pceptu sub i ppone p se nota p cognosce
re p dicitur: qz hns pceptu pntere formalr aliu: p hie
aliu: s; pceptu diffinitu pntet formalr pceptu diffinitu.
C P. Deo no est diffinitibilis: ga simplr simplex: g non
est sic cognoscibilis. C 2^a et no valz. Nulla eni notitia
scientifica di obscura sed euident: s; de deo hem notia
qua notitia euident hemus de aliqua ppone. 2 sic de
termis: qz termi icoplexi (vt p3) d se no sūt notiores.
C P. Qmquz euident cognoscim aliqd iesse alicui:
no hem d deo solu notitia obscura: s; d deo cognoscim
iesse pfectioes simplr. g d deo no hem paise notitaz
obscura. C 3^a no valz: qz de illo hem pceptu oib^o alijs ab eo re
pugnates: s; multos tales hem de deo: qz qd e ens isti
niti. p^o ca 2 multos tales. g 2c. C 4^a no valz: qz qncuqz
itells attribuit aliqd alicui cognoscit illud cui attribuit:
s; oes pceptu attributales do attribuiunt. g cognoscimus
2 pntelligimus deū. C Et pterea cognoscens passione vt
passio est: cognitione hz aliqua de subo vt subm est.

D

Itae sūt qnoz ondeda. p^o est. Si fit aliqua ro for
malis i deo: ad qua attingere possum: nāl. 2^a e
que sunt illa: q sunt nobis de deo cognoscibilia. 3^a e
que sunt cognoscibilia. 4ª quo deuenimus in notu

21.1.
Qui vlt oib
b^o alijs ab eo
repugnare.

Solo. q. q.
fit in declara
tione qnoz
dubiorum.

tiam diuinoy. Quantu ad p^o dicunt aliqui: q no de
eni a nobis no e cognoscibilis qtu ad aliqd: qd fit for
maliter in eo nāl: s; tñ vt relucet in creaturis. i se at
sic est subm supnale ita no pt cognoscit nisi supnāl tñ.
C Contra istud arguo 4^a. p sic. Quicquz itells cognoscit
ex vno obo aliud necessario cognoscit vtruz: s; ex crea
tura cognoscim deū sic obm ex obo fm re. g cognoscimus
vtruz: g cognoscim aliqd: qd e formalr in deo. 3ª sic.
Deo vt relucet i creatura: vel illa entitas ad qua termi
nat itells nē est creata: vel icreata. Si dicas q e en
titas creata. g tñ creatura cognoscit. Si i creata hz ppo
siti. C Cofirmatur. 2 ondo illud no esse ens creatu
s; icreatu: qz itells hns pceptu: cui attribuit incopos
sibilia enti creato: no hz illu pceptu de ente creato. sed
pceptu: que hem de deo attribuiunt multa repugna
tia toti enti creato: ga infinitate 2 pmitate. g 2c. C
Nulla ppō va pt formari de deo. qd includit incopos
sibilia p dictione: s; si cognitio tñ terminat ad creatu
ra. 2 omnis talis entitas terminas itellm nrm eet for
maliter i creatura. oes ppones in gb^o ponunt p subo
ens p^o: ens ne cū ens infinitu: erunt false 2 p dictiones
includētes. Nā veritas ppōnis psupponit terminos.
termini aut istaru ppōnu hnt iter se repugnatiā. crea
tura eniz ois hz oppositas p ditiones. C Cofirmat eni
pclusionē istaz rōnu Magr. pmo sic. Qmquz sūt
aliqui ordines essentialiter ordinati fm magis nobile
2 minus nobile: ordo nobilior perfectius respicit pri
mū illius ordinis q ordo ignobilior: s; ordo attingen
tie 2 ordo depēdētie sunt taliter ordinati: qz ordo at
tingētie p operationē est nobilior q ordo depēden
tie. p3: ga p attingētiā brificamur: cum ergo ordo mi
nus nobilis terminetur ad illud qd formaliter est in
p. fm deo: 2 ordo magis nobilis. s; attingēti terminabi
tur ad deū imediate: vt ad aliqd: qd est formalr i deo.
4^a sic. Nullū obm pot ee obm fructuosis ordinati ni
si illud sit deus: vel formalr in deo: sed illo eodem qd
itelligim de deo ordinare fruimur. g illū salte forma
liter est in deo. Nā magnū incōueniens vī ee q nos po
namus nihil cognosci nāl in via: qz frui possumus.
C Ex istis apparet euident: q aliqr disto ex nā rei
est inter pfectiones diuinas: 2 hoc ondo sic. Idē no p
ee cognitu p nāz: 2 cognitu p nāz: s; aliqs pfectiones di
uinas p nām cognoscim: 2 stat aut q no oes g aliq disto
ex nā rei est inter eas. 2ª sic. Intellectus ex puris nāl
bus salte gñaliter pt cognoscere depēdētiā creature ad
deū. s; ois cognoscens relone: cognoscit terminū illū relonis.
Tūc arguo. aut depēdētiā illa cognita terminat ad
oia q sūt in deo: 2 sic oia erūt cognita: aut ad nihil: tūc
no depēdebit a deo. aut ad aliquā pfectionē sic: 2 ad
aliquā nō. Tūc sic. Impole ē. q si aliq sūt oib^o modis
idē: vni illoz terminare relone aliquā: 2 reliquz nō.
ergo iter ista est aliq distinctio vel non idēitas.

E
1. artica.
Ob. alioz q.
re lbo. dē.
2 alios.
Impugn^o 4^a

F
21.1. Quarta

21.1. Cofirmo cō
clusionē istaz
qnoz rōnu
dupliciter.

Ordo 2^a.
G

21.1. 3ª sic.

Correlatiōes.

H

Ex dictis p3
ps affirmat
ua p^o arculi

2. articulus.
pm^o modus
dicēdi.
21.1. un.
p dictiones
diuine diuidit
tur 4^a

Dubium.

Solutio.

Circa 2ª qritu est sciēdū q cū diu eētia no pos
sit a nobis cognosci sub rōne ppria 2 qd diti
tiua: cōcipim^o tñ de deo pfectiones fm quadruplicem
diuisione collocatas. p qdē: qz no solu positiuas: sed
et pūtiuas: sicut imortalitātē 2 siliā. 2^a no solum ab
solutas qlis est infinitas: s; et relatiuas qlis est calitas
q quidem no est respectus formalis: s; fundamētalis.
3^a no solu pūarias: qles sunt itells 2 volūtas: sed etiā
scōarias: vt est itelligere 2 velle. 4^a no solu cōes sibi
2 creaturis sicut sapia 2 bonitas: s; et ppas passiones
sicut eternitas 2 nēcitas. C Sed tūc onit disti. qz cum
oia illa itells alicui attribuat: opz illud pntelligere:
cū itells nūqz attribuat aliqd alicui: qn illud pus co
gnoscit. C Idcirco dico. q opz hie pus aliqū conce

I

Exceptio ad
daturam in di
uinitis et crea
turis est 4^a.

Omnia passio
nū in diuinitis
sunt in creatu
ris quor.

K

Nō bñ totus
qā singula sub
aliteris.
Dubium 2^a.

Replica.

Infiniter nō
dimitur: s; spi
ritui ex nālī
lumine attri
butum v; po
tenti. v; co
habet.

Corollarium

L

nōbīl solo. s;
nō s; conge
oia moderan
do pondera.
Quiddita
tium 2^a.
3. articulus.

Opt. aliorum
et est Scoti.

Inuoluta 3^a.
M

Considera so
lutiones Sco
tie. et alibino
caui.

Obō.

ptū gdditatū: cū oia ista attribuant sibi sicut funda
mēto. Ad intelligēdū nī quē pceptū gdditatū de deo
habem⁹, est sciēdū, q in creaturis quor pcept⁹ gddi
tarios hēm⁹ de re. p⁹im⁹ ē trāscēdētis: sicut pcept⁹
entis. 2° ē pcept⁹ gūis gūalissimū. 3° ē pceptus gūis
subalterni. 4° ē pcept⁹ spēi spālissimū. Sili mō hēm⁹
de deo quor pceptus gdditatus. p. n. p⁹capim⁹ q ē
ens: et iste pcept⁹ se hz p modū trāscēdētis. 2° p⁹api
m⁹ q est suba: et iste se hz p modū gūis gūalissimū. 3°
q est spūs: et iste se hz ad modū gūis subalterni. spūs
enī est qd infer⁹ ad subam. 4° pceptū q est spēific⁹
hīe nō possumus: qz rō ppia deitatis a nobis nō pōt
attigi. si enī spēificas vias creaturaz nō possum⁹ co
gnoscerē: multo mīntis rōnē ppia deitatis. Intelligē
dū tū vltēius, q f; istos quor pceptus gdditatus
hītos de deo demāramus de deo quor gūa passionis.
Per ens q sit bonus: p subaz q sit subfistēs, vel p⁹p
spūi, q sit incorpore⁹: p 4° aut nullā possum⁹ demā
re, cū sit ignot⁹. ¶ S; tūc occurrūt duo dubia. p⁹m⁹ est
q infinitas et nēctas sunt passiones pītes istū 4° cō
ceptū. s; spēificū: quō de deo possum⁹ cognoscere ipas
cū istū pceptū nō possum⁹ hīe. Dico, q hī passioēs nō
sunt nore pp qd sed qz ita pōt cognosci, q nāle subz
subyici: qz talis passio pōt cat. ¶ S; tūc stat dubiū:
qz diuina eēntia fm ppam rōnē est subz eaz: et p pīs
attribuēs illas sibi cognoscit illō: cui attribuit. Posset
dici ad B, q intelligi nō intelligit ista subo inesse p mo
dū passionis: s; aduenire alicui cōi p modū dītarū, sic
si cognoscere mus aīal et nō rōnāle: cognoscēdo nībī
le nō cognoscere mus, nisi sicut quoddā determinans
aīal. Eodē mō nībī p cognoscim⁹ si intat: qd sit eius
subm, nisi arguitur de q mō nō loquor: s; tūmō cog
scimus ipam infinitatem addi spūi: et sic sit vniū: cui
cetera attribuitur. ¶ Ex istis oībus pī euidenter pate
re: quē pceptū hēm⁹ de deo: et qz est pfectio pceptus:
qz spūs infīr⁹, vel ens infīr⁹ sic. s; dicit⁹ ē. ¶ 2° est qd
dictū est nūc, q istos pcept⁹ gdditatus hēm⁹ de deo.
dictū ē fuit. q nībī gdditatus cognoscere mus de diu
eēnt. ¶ Dico sic sepe oīa est: q accipio hī gdditatus
nō ppe: s; reductiue eo mō q dicim⁹, q genus gddita
tūm pōt cat de oīa nō ppe: s; p reductionē. Eo mō di
cim⁹ q pōt cat ens et suba: spūs: et oia supiora: et si alī.
Circa 3° appetū sūt nobis icogscibilia. hīo deita
tis ppa et ei⁹ passiones vī sunt ei⁹ a poste
rior: et qz eas cogscim⁹ saltē aliq⁹. ¶ S; est sciēdū, q
aliq dīcere voluerim⁹, q de deo possum⁹ hīe pceptus
gdditatus pprie dictū. Nā cōceptus gdditatus est
pōr aliq⁹ pcept⁹ aut posteriores pīsupponunt pōres:
multos ēr posteriores habem⁹. s; et pōr. s; gdditatus.
¶ S; hoc arguit⁹ 3° p sic. De nullo simplr simplici
pōt hēri nisi pceptus pprius et adeq⁹us. s; supius ostē
sum est q diuina eēntia est simplr simplex: ergo nō
pōt hī nisi cōceptus pprius: iste nō habetur ergo rē.
¶ 2° sic, De nullo p quēro pī hī pcept⁹ q nō sit idē
qd ipsum sed eēntia diuina est p diuersa ab alijs rē.
¶ 3° sic. Qd dī in quid de aliquo est pīus ordinē eēn
tiali illo. nō enī possum⁹ imaginari q aliquid dicatur
in quid de aliquo vel quidditatū: quin sit pars eius
eēntialis. ps aut eēntialis est pōr toto eēntialiter: s; nī
bīl nec aliq rō formalis est pīor deitate. ergo sibi re
pugnat hīe pceptū gdditatus aliū a suo proprio ade
quato ¶ Sed 3° cognoscēs posteriorē conceptus: eēn
tialiter cognoscit pīorem: ex quo cognoscit illum esse
posteriorē: qz posterior vī posterior nō potest cog
nosci sine pīori: sed multos cōceptus posteriores ha
bemus. ergo rē. ¶ Respondeo: dico q cognoscens

posterior in quatuor posterior est: bñ cognoscit pīus: sed
nego, sic intelligēdo minorē. nō enī est notus ordo rōnū
formaliū ad oīa eēntia nālī: nisi indistincte et pfuse.

Circa 4° sciēdū est q Diony. docet quatuor vias
deueniēdi in cognitionē dei. s; p viā cālītatis
effectiue: p viā finis: p viā emīnētīe: et p viā remotiōis.
¶ S; est sciēdū q quor modis deuenim⁹ in cog
nitionē alic⁹: aut imēdiate p seipm, sicut actū itellēdi ex
perimur p seipm nos cognoscere. aut p spēm ppaz sic
gdditates rez sensibīlū, qū spēs ipmūt i aīa. vī do
cer Aug. et d. tri. c. z. aut arguitur p rōnē cogscēdi sic
p spēm accōitū argumētatur subaz. Aut arguitur p
obm cognitū. sic arguit⁹ p actū itellēdi cognitū nō
bis iesse pō⁹ intellectū. p mō a nobis de⁹ p statū istō
nō cognoscit: qz ista vī supra patit⁹ e notitia intuitiua.
Nec 2° mō de cōi lege: qz spēm nullā hēm⁹ nālī nisi
a sensib⁹ cātā. a sensib⁹ ēr nō ipmūt nobis aliq spēs:
q sic posset dei repītare. s; 3° mō qz p actū cogscēdi
arguit⁹ pō⁹. et p pō⁹ arguit⁹ eēntia: et p istā cogno
scimus verā eēntia: et isto mō icipit et pcedit illa via tā
efficiēti qz finis 3° Diony. 4° mō ēr cogscim⁹ qz p
gdditates vel species sensibīles cognoscim⁹ subam
corporālē et p istā spūalē: et sic sumā vel pīā cām. Te
nēt q vīe Dio. p istos duos vītos modos: qz qū aliq
cātū cogscim⁹ qm⁹ de cā efficiēte et finali vīqz ad p
mā i vītoqz gūe. Sili f; viā emīnētīe: qz videm⁹ has
res deficientes: iō arguit⁹ aliqō indeficiēs. ¶ Ex ista
sequitur via remotiōis: qz p⁹ efficiēti et vīltimū fū
nis emīnens est. Jo ab eo remouem⁹ oēs ipfectiones.
¶ Sed quis istozū modoz Diony. est pīor simplr: di
cit doc. q viā efficiētiē. qz enim videm⁹ aliqō mo
ueri et cārī arguit⁹ p⁹. et in isto fundat⁹ viā finis. nūq
enim finis cognoscitur nisi per effectū efficiētiē, et
in istis fundatur viā emīnētīe: qz finis necessāriō nobi
lior est his: que sunt ad finē: et sic arguit⁹ ipīus esse nō
bīlissimū. Et exinde amouem⁹ ab eo oēm imperfe
ctionē. ¶ Sed hī occurrit difficultas: qz p istum mo
dum possum⁹ arguere diuinam essēntiā inferēdo q
oēs conceptus: quos de deo habem⁹ alicui p attribui
mus tāq radicali fundamēto. Potest dici q cognosci
tur sub rōnē pīmi fundamēti pūngendo rationē pī
mitatis cū fundamēto: et per istam circuloquimur di
uinā eēntiā. ¶ S; 3° qz eque argumētatur rōnē fun
damētālitatis et pmitatis iesse alicui: sicut de alijs rō
nibus formalibus attributalibus. Et sic semper attri
buendo et arguitur pcedendo pcedem⁹ in infinitū.
Aut deueniēti ad illud: qd in se est p⁹. et illud est dei
tas. Posset aliquis dicere q rōnē propriā diuine eēn
tie arguitur possum⁹ cognoscere: et etiam cuiuslibet
creature multo magis. ¶ Ad auctoritatem in pīnci
pio dico q loquitur de notitia intuitiua.

Utrum deus sit a nobis pīmo cognitū. Qd II.
de⁹ sit a nobis pīmo cognitū.
¶ Qz sic: qz est illud p qd cetera
cognoscuntur. ergo rē. Aīis p; qz ipse est
lux vā et eterna fm Aug. de vera religione.
¶ Lōtra. Nībī possum⁹ cognoscere nisi
ea: que sensu discernimus.

Circa ista. q. supposito q deus est p⁹ obm intelle
cuis nostrī pmitate pfectionis: cum in ipso
saluet pfectio rō obīna intellectus nīr: sic in sole vel in
aliquo alio pfecto vībīlī rō obiectiua vībīlī. Doc in
quā supposito duo sunt in qōne ista pīncipālī inquirē
da: de qbus est dubiū. pīmū est, qd est pīmū obm
intellectus nīr: ordine gūationis vel executionis. 2°
qd ordine vel pīmitate adaequationis.

N

4. articulus.
De dīnis no
minibus.
Sia cognoscē
di dei 4^a. vīs
Sco. h. 2. 8.
di. 1. q. 2. et ali
bi sepe.
¶ Eodē co
gnoscedi tres
f. itūne ab
fractis argui
tur: h. 2.
¶ Applicatio
deōm i f. 2.
positiōibus.
Aīde Sco. 3.
di. 2. et 14. di
fin 3.

Dubium
Secūda.
Ordo nobīl
cognoscēdi
deum.

P
Dubium

Replica

Q

Suppositus.
pīmitas
obīci 3^a.

Liber

Distinctio

Questio

I aut denotative. ¶ Sed istud instat 4°. p sic. Illud
vz esse obm virtuali adequatueo mo quo theologi po
nunt eentia omnia obm intells sui: qd continet oia for
mal vel virtuali: s ens est h^o. qz qdditativu pmet oia
vel virtuali sicut passionis r oias. r p diversa. 2° sic.
No vz rō qre nō posset dari aliqd: qd qdditativu pmet
cet de oib⁹ intelligibilib⁹ ab intellectu nro: sicut videm⁹
in sensibilibus: qz dat vnu qd qdditativu predicatur:
sive includitur in oibus p se visibilibus. 3° sic. Illud
nō est obm adequatū denotative alicuius potētie: que
pōt attingere aliq⁹ vt pscindit ab illo r distinguitur.
s intellectus pōt intelligere simplr simplicia: r p diver
sa: vt pscindunt ab ente. g rē. 4° sic. Illud non est
obz adequatū denotative: qd nō dē de oib⁹ intelligibili
bus: vel non denotat oia alia intelligibilia. sed ens est
h^o. g rē. Maior pz. Minor pbat. Nam signenta r
prohibita r entia rōnis sunt intelligibilia. g rē. ¶ Ad
ista. Ad p^m dico. qz pcesso qz vez fit de passionibus. qz
pntent virtuali ente: r qm ad illa curreret argumē
tū: tū quātū ad vltimas oias spcz: q sunt simplr sim
plices: nō est vez. Qd pbo. qz intellectus hīs pfectaz
notitiā alicuius qdditativu pōt cognoscere virtuali oia
pctā in ea. cū ergo intells nī habeat pfectā r distinctā
notitiā entis: posset p rōnem entis oēs oias cognosce
re qd ē falsū. Ad 2^m dico. qz nō est file pp nimitā lati
tudine potētie intellectus: r pp hoc nō pōt sibi dari ali
qd obm: qz ita adeq⁹ qz pō nō possit in alia. sensus aut
particularis nō est tante latitudinis. Dico et alr. qz il
lud qd accipit de sensu est falsum. s qz color includat
qdditativu in oibus q visus pōt videre. Et B pbo sic.
Certū est qz in dijs coloris nō includit qdditativu co
lor. sed visus potest in eas. g in aliquid pōt: in quo nō
idudif qdditativu color. Qz aut visus possit in oias
coloris. pbo. Omnis pō⁹ distinguēs inter a. r b. cognos
cit illud in quo differt. a. r b. qz aliter nō distingueret:
sed visus distinguit inter albedinē r nigredinē. g attin
git ad illa qbus distinguit albedo r nigredo. be sunt
oīe diuīsiue coloris. g color nō includit qdditativu
in oibus visibilibus. Ad 3^m dico qz nō pōt simplr sim
plex: nec aliqd aliud ita pscindī ab ente: qn de eo di
catur ens denotative. Et B sufficit ad illa adēq⁹ rē.
Ad 4^m dico qz illa nō sunt p se intelligibilia: ergo rē.
¶ Sed hic est vna vīsi. de intellectu r voluntate: ba
beant diversa oba cū sint diverse pō⁹ distinctaz aut
potētiāz disparatāz sunt bñ distincta oba: s distin
ctaz subordinatāz nō est vez: imo hñt idē obm sub
eadem rōne formali. sub eadē enim rōne qua sensus
sentit obz sui: intellectus intelligere pōt ipm intelligē
do de rōne se tenente ex parte obi. Istō modo se hñt
intellectus r volūtas. pō⁹ enim subordmate sunt r sic
hñt idē obz: r sub eadē rōne formali. qd pbo: qz ad op
positū: tunc sequerē qz voluntas possit hñe actū circa
aliqd sub rōne aliqua formali. sub q intellectus nō in
telligeret: r sic incognita colligeret: qd est ipole. Dico g
qz idē obm habēt. S3 quo distinguunt pō⁹ hñtes idē
obiectus: dico qz distinguunt suis rōnibus formalib⁹.
¶ Ex dictis excluduntur quatuor opinioēs circa ob
iectum adequatum intellectus nostri. Prima est que
dicit qz ratio entis est sic obiectum adequatum qz ni
hil potest cognoscere intellectus noster: nisi prius rōne
entis intellecta que prima impressione impūmūt in
anima nostra: sed istud non potest stare: quia experien
tia docet oppositum. Nam tunc oporteret nos per oia
discurrere: r omnes differentias: que sunt inter ens
r speciem specialissimam cognoscere ante qz eas co

gnosceremus: cuius oppositū experimur. Secūdo ex
cludit illa: que dicit qz verum est obm adequatū intel
lectus nostri: quia sicut bonum ad voluntatē: ita vez
ad intellectū. constat aut qz bonū est obiectū adequa
tum voluntatis. igitur r verū erit obiectum adequa
tum intellectus nostri. Sed illud non potest stare: qz
subiectum semper prius cognoscitur suis passionib⁹:
verum autem r bonum sunt passionis entis: ergo ens
prius cognoscitur. ergo cū in illo pōt nō cognoscatur
verum. verum non erit obiectum adequatū. ¶ Sed
hic est dubiū: quia cōter dicit qz verum est obiectū
adequatū intells nri. dico. qz vez est passio pns. obm
intells nri. s ipsa intelligibilia: que est nālis aptitudo
in obo. vt dicit Aug. de vitare. vbi ponit veritatē eē re
ctitudinē obi ad intellectū. eodē mō de bono respectu
voluntatis. 3° excludit opio: que ponit obz intellect⁹
esse ens in actu: qz obiectū mouet potentiam. nihil aut
potest mouere. nisi sit ens in actu: ergo obz adequatū
intellectus nostri est ens in actu. ¶ Sed illud nō pōt
stare: qz multa in pō⁹ intelligimus. g ens in actu nō est
obm adequatū. Similiter rō eoz nō mouet: qz multa
intelligimus: que nō mouet. s subas separatas. sufficit
enim qz terminent. 4° excludit opio: que dicit qz
quidditas rei mālīs est obiectū adequatū intells nri:
qz ois nra cognitio out a sensibilib⁹ at est pprie sensi
bile. nisi talis qdditas. g ipsa est obz adequatū intells
nri. ¶ Sed istud nō pōt stare: p qz multa arguitur co
gnoscim⁹ ex ipsis sensibilib⁹. q nō pntent sub qd
ditate tali. 2° qz nulla potentia quocunqz supernali
sibi dato: pōt excedere suū obm adequatū. necessario
enī illud in qd fert pō⁹. vel est obz adeq⁹. vel pntet
sub eo. Si enim illa negaret nō video qz rē visus so
nū cognoscere non posset: qz nō continet sub colore.
Intelligēdū tñ pp illas tres opiones vltimate iproba
tis qz magna dīa est iter rōne mouētis: r rōne termi
nātis. Na aliqua se hñt ad potētiā in rōne mouētis
tñ r nō terminātis: sicut spēs intelligibilis: qz quāvis
ipsa moueat intellectū nri ad intelligēdū obiectū ab
stractive: ipsa tñ nō intelligit a nobis. nisi arguitur
post actū ab ea causati. Alia aut sunt qz se hñt ad pō^m
in rōne mouētis r terminātis: sicut in notitia intuitiua
obz pns cat r terminat. Alia sunt qz tñ terminant nec
mouere pnt: sicut entia in pō⁹ obiectiua: r prima. nā.
Alia sunt qz nec mouent nec termināt: sicut entia pbi
bita. Et ita pz. qz cū multa sunt terminātis: que nō pnt
mouere: rō mouētis distinguit a rōne terminātis in q
cūqz sint. ¶ Ad argū^m in p^m dī: qz rō cognoscēdi non
sp pns cognoscitur: sicut pz de spē intelligibili ex dictis.
¶ Urū in creaturis sit vestigiū trinitatis. Qd. III.

Trum in creaturis sit vestigiū tri
nitatis. **R**espondeo. Vestigiū ponitur
trinitatis ponitur enim ab aliquib⁹ in triplici ba
bitudine. s efficientis finalis r exemplaris. S3 si hoc est
verū. oīdo manifeste distinctionē inter perfectiōes
attributales aliquale. ¶ Et hoc sic. Omnis resō distin
guīt ab alia resōne. vel a fundamēto. vel a termino.
vel ab extremis: sed iste tres habitudines nō pnt abin
uicem distingui ex extremis: qz eadem sunt. s. deus r
creatura: nec per fundamēta: qz in quocunqz qd est
in creatura fundat ista triplex dependentia. ergo opz
qz a terminis distinguātur. ¶ Cōfirmat: qz vbi cūqz
est terminus r fundamētum eiusdē rōnis: vt euis
dem sum: mūqz innascitur nisi relatio eiusdē rōnis.
sed fundamētus est eiusdē rōnis. ergo vñ termini di
stinguantur

R Contra conti
nentiam vna
le potētiālem
nota hanc in
stantiam.

Distincti intel
lectus a sensu
in hñdo obz
adequatū.

L Qz visus co
gnoscit oias
color. vñ b.
s3 in cratiab
oia vt nōst.
Considera be
ne vt scis pon
derādo plura
pro r contra.

Easte expone
tāge instātiā
de emb⁹ rō
nis: vt nōst
bñ ponderā⁹
Dubium.
2. de anima.
Potētie due
hñt potētie
distinguitur
per obiecta r
que vide hic.

M Idem r sub
eadē ratiōe
formali ē obz
intells r volū
tatis: r vñ co
gnitio: r sic
appetitiue p
pnt.

Correlarium
notabile.
Sicut.

De obo ade
quato intells
suerunt opti
falsē. 4.

N Egi. qre. d.
r alios.

Dubium.
Qualiter vez
r bonū se ba
bent ad obic
tus intells r
voluntatis.
Seri nō qd?

Den. quere
Est.

Thomas.

P Aligū est tñ
mouētis r ali
qd est tñ ter
minatum: r
aliquid r sic
r sic: aliqd
nec sic nec sic.

Zange. Instātiā
de mā pma.

Q

Quere. Ha. r
alios hic co
pote.

Nota ad pbi
dū distinctiōē
attributorum
inter se r ab
essentiā.

A stinguant: opz qd sunt eiusdem rōnis: sed hoc est falsum. ergo rē. **C** Depēdētia ergo efficiētis ad voluntatem terminat. Exemplaris ad intellm: sed finalis ad essentiam. ergo ista tria ex natura rei distinguuntur.

C Utrum imago trinitatis sit in anima. **Ad. III.**

Vtrum imago trinitatis sit in anima. **Ad. non.** quia quod est proprium verbi non competit creature: sed esse imaginem est proprium verbi. ergo rē.

Hic dicitur.

Cōter qd p tres potentias: que sunt in aia nostra: intelligit imago trinitatis. origo enī est iter ista: pā memoria est intellectus agens cū specie: que simul iuncta pducit vbi: rē. **hēc. s.** memoria appropriat pā. Intelligentia autē que appropriat filio dicit actū intelligēdi in intellu possibilem qd itellm sit pductus: sed itellm vt sub actū: velle aut in voluntate est ab vtroqz sic spūscūs. **C** Notandū autē qd Aug. per quatuor vocabula istas potētiās notat. **Pri**o ga sunt vna cēntia. **Sē**co ga sunt pprietates aie. **Ter**tio ga sunt ileparabiles. **Quarto** ga sunt in meliori qd est in nobis. **Et** istis excluduntur opiones diuerse: que habent de istis potētijs. **Per pmi** enī p qd nō sunt accidētia. nā qd est essentialr suba nō pōt esse accidētia. sed ex pmo dicto habem⁹ qd sunt cēntia. **C** **Per scō** p qd nō sunt idēz oibus modis cū essentia: ga qd dicit de essentia in scōo modo dicēdi p se nō est qd dicitur idē cū essentia: sed potētie sunt bō ga fm Aug. sunt p prietates. **C** **Per 3^m** p qd nō sunt realr distincte: quia que realiter distinguunt vident possē separari: sed potētie nō pnt separari ab intellu fm Aug. **C** **Per 4^m** apparet qd sunt idem cum essentia: ga omni co: qd est in aia distinctū ab ea est aliqd in aia melius: sed potētijs nihil est in aia melius fm Aug. **C** **Sed** sunt ne idem cū essentia oino: **Dico** q non: ga per eadē argumēta: per que probat distinctio itellm a voluntate in diuinis. s. per addiciones: sicut patet dī. **S** pōt pbari distinctio itellm in aia a voluntate: r per pns vtriusqz ab essentia. **C** **Sed** dices: sufficit qd dicat respectus diuersos. **Cōtra** ga maiorē entitatē requirit p^m actio nis qd terminus: sed p^m entitatē modicā respectu: negat ab eis qd pnt terminare actionē. ergo nec poterūt pncipiare. **Nec** valet saluare contradictiones r oia talia per conotationes: cū per istū modū nihil posset probari. dicerē enī qd essentia lactis vt pnotat dīgregare est albedo: r sic de alijs. **C** **Ex** dictis autēz pōt accipi vna ratio qd non sunt accētia: nec esse pnt: ga qd cūqz sunt alique due imitationes essentialr ordinate fm magis r minus nobile. si illa: que est minus nobilis est imitatio fm subaz: r nobilior erit fm subaz: sed imitatio fm imaginē est nobilior: qd imitatio fm vestigiū. imitatio aut fm vestigiū est fm subam. fm Aug. qui dicit sup Bēn. qd vestigiū est suba. ergo r imago erit in suba. cōstat autem qd est in potētijs. ergo potētie sunt sube. **C** **Potest** etiam ex dictis pbari euidenter aliquālis distinctio inter perfectiones attributales. supposito qd in quolibet ente creato fm Aug. sit ratio vestigiū: tunc accipio rationē vestigiū: que fundat in illo eodē in quo imago. **Et** quero. **Aut** terminant iste due imitationes: ad oīno idem in deo. aut nō. si non: tunc in deo aliqua erunt. non idem: quozum vnum terminat relationem vestigiū: r aliud relationem imaginis. quod est proprium. **Si** autem dicatur qd ad oīno idem: tunc nulla differentia est inter vestigiū r imaginē: nec vna est perfectior alia. consequentia patet: quia fundamentum idem r terminus idem.

Partes ima-
ginis rescri-
bus personis
correspondentes
eius appro-
prietatē.

B De potētijs
aie r carū nō
immutabilis.

Cōtra Tho.
Quere Sco.
l. 2. dī. 16. vbi
has opiones
videtis.

Dubium.

C

Euasio.
Hō optime.

Cōtra nomi-
nates.

Cōtra Tho.

D

Distinctio at-
tributorū iterū
probat.

C Utrum lux eterna sit intellectui nostro ratio cognoscendi.

Vtrum lux eterna sit intellectui nro rō cognoscēdi. **De** sic. ga Aug. adducit ad B illud Joā. p. **Erat** lux vera: q illuminat rē. **Cōtra** Aug. dicit qd tenebre. i. infideles eā non cōprehenderunt.

Hic introducunt

quatuor rōnes Aug. qd idē Aug. adducit ad 3. nē affirmatiua: ex quib⁹ opinati sunt aliqui qd opinio esset Aug. **C** **Pri**ma ratio est ista. **Imp**ole est qd aliq vntus vntute ppria attingat ad nām vel vntutē pñtationē se: sed si attingat: hoc est in vntute pñtationis se: s. itellm nō attingit ad aliq pñtationē se: ga ad eternas regulas. **g** hoc erit in vntute alicuius pñtationis se. **C** **2^a** rō est ista. **Omne** iudicās de aliquo pñt illi: de quo iudicat: sed itellm nō iudicat de supnalib⁹ r incommutabilib⁹. **g** eis pñder. nō a se. **g** a luce increata. **De** Aug. de vera religione. **C** **3^a** sic. **Imp**ole est qd i luce cōmutabili in dicit qd vere de re cōmutabili: sed itellm nō iudicat de re cōmutabili. **g** cōmutabili luce: r pñs eterna. **C** **4^a** sic. **Imp**ole est qd idē nūo reperiat in plib⁹ sine aliq cōi repro i illis: s. pñs itellm vntutē eadē itelligit: r pñs eadē veritas i plib⁹ est. **g** p aliqd cōe. **h** est lux. **C** **I**stud cōter nō tenet: maxime pp regulam Aug. **Sic** deus res: qd pñdit: administrat. vt eas agere pro prios moris finat. cū **g** de⁹ dederit intellectui: sic alijs entib⁹ iseriorib⁹ sufficiētia pñ respectu opationis sue: v. qd itellm pōt in pñtā opationē sine tali luce. **I**ntro- ducunt tñ aliq dicta antiquoz doctoz: ad que dicēda moti sunt pp vba Aug. **C** **Pri**mu est qd Aug. ponit istā lucē eternā intellm agenti. **I**ntellm enīz agens est quedā lux: in qua pñticipm⁹ veritates cognoscibiles in nobis. **C** **Sē**co dicitur est qd in luce creata itellm nō possumus cernere qd verū est: sed nō ipas veritatem: ga fm se est cōmutabilis. **C** **3^m** est qd i nobis luce creata possum⁹ pñpe terminos regulari. cōmutabi- lū: vt totū r ptes: que sunt mutabiles: nō tñ illoz habi tudinē: ga illa est cōmutabilis. **C** **4^m** dicitur est qd Aug. vt expñse pcedere pñē illaz rōnu. est enī tale qd. s. sine spālū illustratiōe diuina nullū pñm cōmutabile cogno- scere possum⁹: ga nulla pōt cōmutabilis ad talia per se attingit. **C** **Sed** vt mihi appet. ista dicta stare nō pnt. **Pri**mu nō. nō enī verisile est qd tātus doctor veller po- nere vñū intellm agenti in oibus: s. ille faracetus se- cit. posito aut illo dicto. illud sequit. nā Aug. illā lucez vñā numero in oibus ponit. vt videt. idē igitur itellm. **C** **Sē**co nō. ga nulla refo pōt itelligi cōmutabilior suo fundamēto. ipsa aut veritas fundatur in eo qd est vez. **C** **3^m** etiā nō. ga nulla habitudo iter extrema pōt eē notior ipsi extremis. cū ea pñsupponat. **E**t sñr tu di- cis qd est nēcia. **N**ullū aut nēcium aliqd pñtingē pñsup- ponit. **C** **4^m** etiā nō valet: ga tunc oia nra scia esset ex- termis. vt reglis cōmutabilib⁹: qd eē mirabilr dcm. **T**enendo ad arg^m. que vident eē Aug. ad que dicit **S**coms: volēdo saluare opionē Aug. qd Aug. itel- ligit qd de⁹ q est lux cōcurrit vt cā vñs ad causandum actū cognoscēdi in intellu cū intellectu vt causa pñcu- lari. **C** **S**z illud fm meū iudiciū nō sufficit. **N**ā ipse nō videt ponere qd illa irradiatio requirat in visu: s. solū in intellectu: r tñ eque cōcurrit de⁹ vt cā vñs ad actū vidēdi: sicut ad actū intelligēdi. **C** **P**otest ergo dici ad mēre Aug. qd ipse loquit inquitendo: nō autēz determinādo: r tūc opz solū rōnes suas. **C** **A**d pñmaz verū est: loquendo de potētia pductiua: q nulla talis p^m **Franc. 20.**

E Vide i Sco.
dī. pñū. q. 4.
copiose dicta
Aug. r suar:
alioz i bat. q.
vbi ibi nōm.
Opī. Bēnri.
Rōnes Aug.
de luce vera.

F

Impugnatio
Regia Aug.
T. d. 30.

Dicm⁹ qdru
plex antiqz.
Quere hic r
alioz.

G

A. l. talis.

Impug^o 4^a.
Eide Aug. cō.
3^a. l. de aia
vbi digredit
de vntute itel-
lectus 3 cun-
ctos pñpāte
licoz: r ad h
vide et impu-
gnātes. **S. T.**
i opusculo d
vntute itellm
3 **Auerroⁱ**
flas. et. **Ed.**
Alberum in
pñis nūlibus
imbi. in suo q
qz tracta. spe-
cialiter 3 talē
ponē dīsticem
tem.

H

Dī. pñū. q. 4.
Tangit Sco.
Sed dīc dñr vt
scdā pōdēra^o.

Potētia 2^a.

D

Liber

Distinctio

Questio. VI.

I
An sol sit no
bilior po^o vi
sua humanas
cōsidera plu
ra pōderādo.

Dubium.

Modus dōi
4° aliorum.

R.
H. l. necioz.
Elide Dechā
q. lib. 3. q. 5. r.
q. 7. alibi r. ali
os h.
Impug^o 2°.

Cap. 1.

I.
Impug^o 2°.

Impug^o 2°.

M

Scotus.

Impugnatio

Cōsidera bñ
ebiqz h.
altum mod^o
dōi quē seqt.
Elide. j. ol. 42
r. ide ad p.

attingit ad nobilius scilicet operatio potestatem potest in nobi
libus scilicet scilicet possit videre solē: qui forte est nobilior:
tū po^o mea visus nō potest cū pducē. **Ad 2°** de presi
dentia dico q^o maior est vā qm obm iudicij depēdet a
indicatē: s^o qm nō depēdet nō est vera: sic est in pposi
to. Iste enī veritates nō depēdet ab intellectu nro: s^o ma
gis e^o. **Ad 3°** dico q^o evidētia vitantis est ab obo. s^o a
rōnibus formalib^o terminoz effectue r^o ab intellectu.
nō aut a luce: qm lucē regat: r^o non forte, nisi in rōne
cāntis. **Ad 4°** dico q^o si maior beat veritatē opz i
telligi q^o illud cōe sit formalr in plibus: sed intelligen
do obiective nō opz: q^o oēs hoīes in oculis suis possunt
vnicū solē hīc videre. **Sed** hic est vna diffi. de in
cōmutabilitate illaz veritatū r^o de regulis icōmutabi
libus: de quib^o loquit Aug^o qualr earū icōmutabilitas
saluari pōt fm determinationē Aug^o. **Ad** istaz diffi.
soluendā sunt quoz modi dicēdi. **Prim^o** est: ista icō
mutabilitatē hnt iste veritates ex nā terminoz necia:
r^o iō tales regule nō pnt formari, nisi de obro icōmuta
bili. s^o de deoz: iō oīs vitas circa creatā ē nō necia: vñ
dicūt q^o oīs vitas annibilationis: ista esset falsa. Dis
hō est aīa. **Licet** iste modus ex se r^o ex dictis appa
reat incōueniēs. Induco tū arg^o 3° euz. Arguo enī sic.
Supposito dicto mo: sequit^o q^o oīs scia pter theologia
est de iungētib^o: nec aliq^o pter theologia erit scia: hūi
oppositū dicit Aug^o. **Sed** ista est: tūc ipse q^o acci
pere aliq^o p^o necia: q^o verificet in deo r^o in creatu
ra: sed Aug^o est in oppositū. Aug^o enī p^o de tri. dicit q^o b
p^o nulla res seipiaz gignit. verificat necio taz in deo
q^o in creatura. q^o nō solū de deo. q^o r^o. **2°** modus dōi
est q^o iste regule dicūt in creaturis icōmutabiles: q^o
suppositis terminis impole est: qm habitudo cōsurgat
per q^o cūqz po^o. **Iste** modus nō valet: q^o tūc sequē
ret q^o nulla veritas in creaturis esset absolutā: sed oīs
esset cōditionata: r^o cū ista nō sufficiat ad scie certitudi
nē: sequeret q^o nulla scia eēt de creaturis. Nā destruc
tis terminis ppō scia esset falsa: r^o sic scia eēt de falso.
Sed nullū posterius pōt esse magis neciū q^o p^o prius:
sed habitudo est posterior extremis. extrema aut sunt
cōtingētia. q^o r^o hūdo erit iungēs: r^o sic nō erit illa ha
bitudo icōmutabilis. **3°** modus dicēdi est q^o iste re
gule nō sūt icōmutabiles quātū ad esse q^o hnt res in
se: sed quātū ad esse q^o hnt in intellectu nro obiective r^o
in esse diminuto. Nā de qdditatibus, vt papiant a no
bis formant iste cōplones. **Sed** nec iste modus ita
re pōt. nā accidit qdditatibus, q^o a nobis cōcipiant: r^o
tūc sublaro tali esse non maneret veritas incōmuta
biliū regularū. **Sed** nō magis est incōmutabile ali
q^o ens in esse diminuto, q^o sit illū esse reale r^o simplex:
ad q^o reducit: sed tā cōceptio, siue acc^o cōcipiendi: q^o
enā itell^o sūt cōmutabiles. q^o r^o esse cōceptū termino
rū: ergo r^o. **4°** modus dicēdi est q^o iste regule sunt
icōmutabiles quātū ad esse: q^o hnt in intellectu diuino
tūc: q^o eaz extrema temp sunt icōmutabilia ibi. nullū
aut sunt icōmutabilia pter q^o ibi. **Sed** 3° evidētia
est formalr ex terminis. q^o vbi nō sūt formalr termini
ibi nō pōt esse evidētia formalr siue habitudo: sed ter
mini istius pponit. De totū est maius sua pte: nō sunt
formalr in intellectu diuino. q^o nec hūdo. Videt^o q^o aliquib^o
pdm q^o icōmutabilitas istaz regularū vī pcedere ex
incōmutabilitate terminoz in esse qdditatuū qualr
cūqz ponant. Nā qdditates r^o esse quidditatuū ab oī
eē in aīa r^o reali sunt abstracte: alique enī habitudo
cōueniunt terminis ex rōnibus formalib^o terminoz:
sic hō est aīa: alique aut nō: sicut q^o hō sit albus. pme
autē psequunt esse quidditatuū: scōe aut nō: sed for

te esse reale vñ in aīa. **Sed** 3°. Nā termini adhuc vi
dent esse ptingētes. possunt enī annihilari: vel creari. **N**
Uel illa habitudo cōuenit eis vt sunt in aīa: vel
vt sunt ex aīa: quociūqz dāro/sequit^o q^o sit cōtingens.
Rūdeo ad p^o q^o rōnes forales terminoz abstra
bunt ab istis predicatis. s^o ab esse creari, vñ annihilari.
Et ideo q^o vt sic, abstrahūt: vt sic fm tale esse pōt esse
icōmutabilis habitudo iter terminos. **Ad** aliud di
co q^o evidētia. vel habitudo non cōpetit eis, vt sunt in
aīa: nec vt sunt ex aīa: sed fm esse qdditatuū: q^o ab
strahit ab esse in aīa r^o ex aīa: sicut dicimus q^o equi
tas nō est in aīa nec extra aīa. **Ad** rōne patet.
Utrum lux creata sit intellectui nostro ratio cogno
scendi.

Utrum lux creata sit intellectui nro rō
cognoscendi. **De** non. Aug^o. de
trinitate. cōspicimus veritates in luce icō
mutabili. **Sed** cōtra. idem Aug^o. Per
lucem sui generis cognoscuntur res.

Hic sciendū

q^o eē rōne cognoscēdi pōt itelligi
multiplic. **Prīo** sic p^o actiū dō
vt repntas: q^o cūqz istoz vñ lux r^o rō cognoscēdi. Nā itel
lectus agēs dō rō cognoscēdi r^o lux: q^o actiue pncipiat co
gnitionē itell^o aut pōis: q^o eā recipit. ipse q^o repntat.
hābit^o aut q^o determinat. magis aut itelligit r^o dicit
lux de itellu agēte q^o de aliquo istoz. **Sed** ad vidē
dū q^o lux magis appropriat sibi, opz videre, q^o po
nit in aīa. **Et** circa hoc occurrit 4° modus dicēdi.
Prim^o est q^o necitas ponēdi itellm agentē fuit ppter
qdditatē i phāasia relucētē abstrahendā a pditionib^o
mālib^o: q^o ipediūt ei^o itelligibilitatē. **Uñ** dicit aliq^o
si qdditates eēnt abstracte: sic ponit^o p^olaro: nō fūgere
mus itellu agēte. **2°** modus dicēdi est q^o necitas ponē
di istū itell^o est, vt sequestraret qdditatē a pditionib^o
mālib^o: q^o est cūctā ipediētib^o ei^o itelligibilitatē: r^o b
facit nūbil in phāasmatibus: iprimēdo: sed solū seque
strādo hoc ab hoc. pp enī imersionē cū mā monē non
pnt itell^o itell^o aut agēs sequestrat eā a pditione mā
li. **3°** modus q^o ponit talis itell^o ad vigorādū phāas
mata. ipsa enī nō sūt sufficiētia sua vtute ad mouēdū
itellm pōlez, nisi vtute itell^o agētis. **4°** modus est q^o
ponit ad assistendū ipsi phāasmatib^o: r^o p solā ei^o assi
stentia mouet itellm pōlez: sic color ad assistētiā lucis
mouet visū. **Isti** modi nō apparēt mibi sufficien
tes. **3°** arguo 3° eos. **Et** p 3° p^o. Nā oīs qdditas est suffi
cienter abstracta a pditionib^o mālib^o siue vltiori ab
stractione. nā qūqz qdditas pscindit ab beccitate: r^o
est pōr nāltier illa. p illo q^o pōi pro quo nāl^o pcedit
ipsam beccitatē pōt mouere itellm. **Cōfirmat** in
exēplo. nā nō magis regit abstractio ad mouēdū
itellm q^o in actione alia: que ita attribuit qdditari q^o
nō pditioni idiuidualit^o pp pcessionē nāe r^o pprie
tatis dicim^o q^o nā caliditatis i igne cāt aliā caliditatē:
r^o nō beccitas. q^o r^o. **Cōfirmat** scōo: q^o p te. pbi nō
posuissent itell^o agēte si iuenissent qdditates sufficien
tē abstractas ex se. cū g ita sit nō erit neciū ponē itellm
agēte. **Cōtra** 2° arguo sic. Nullū nō agens nāle pōt
aliq^o actione iducē aliquā puationē nisi introducat ali
quā formā posituā. Istaz de se nō. nā actio realis re
quirit terminū reale. puation aut nō est qd reale. **2°** p^o
q^o agēs corripit formā p accis. oē at p accis reducit
ad aliq^o p se. q^o si corripit necio aliq^o posituū pducē.
cū g sequestratio sit solū puation cōunctionis: nō solum
erit necē ponē itellm agentē pp b: s^o pp aliq^o aliū po
sitū. **Cōtra** 3°. Dis effectus cātus in phāasmate
est eque

N
Obiectur 2°.

H. l. creati r
annihilati.

Cōsidera in
flammā.

O
2. lib. 9. c. 7. r.
alibi.

Ratio cogno
scēdi 4°.
Lux itellē
alis quāplex
dicūt.

Dubium.
Quare ponit
itell^o agēs in
anima.
Modus dōi
quadruplex.
Aug^o 3. d. aīa
cō. 15. ad finē
P

Impug^o 4°.

Q

Quia p accis
corripit p se
do. gūare. iten
dit agēs talē.
vide 2. lib. 1.
dis. 2. r. alibi
r. alios vi. l.
flāuz dicit ite.
Tāge mādā.

A

est eque malis et corruptibilis: sic phantasma: sed in po-
nis intellm agentē necius pp malitātē phantasmatis:
vt causer in eo illū effectū: quo vigore. g. nō plus erūt
vigorata: qm aū pp malitātē equalē illū effectus cū phā-
tasmate. (Cōtra 4^m. ga 1^a assitētia nō ē nisi re^m: et p
pns nō erit p^m actionis. (Et p^{re}ea ad qd nēcio po-
nit assitētia illi: qd nūqz cāt: sic est itell's agēs: (Jō
aly vidēt: qd nulla itaz cāp est sufficiēs: et maxie: qz
nō vidēt: qd in aia sepata aliqua itaz actionū hiet itel-
lect⁹ agēs: nec d3 poni frustra in aia sepata: dicit qd sic
videm⁹: qd lux corpalis h3 duos effect⁹. s. illustrare obz
oculū: sic itell's agēs illustrat phātasmatā et intellectū
poslem: sed in aia sepata nō h3 effectū p^mis: s. p^{re}ise 2^m.
(Nec ista cā etiā valz. p^{re}io nō pp phātasmatū illu-
strationē: ga itell's agēs est lux spūalis: phātasmatā āt
aliquis spūalis nō sūt capacia. Vel sic. Intell's agens
est lux spūalis: phātasma est qdā corpale. corpale aut
aliquis spūalis nō est capax. Nec ppter intellm pos-
sibile: ga nō est po^a cecaz: est qdā lux in gñe suo.

B

Ideo apparet

mihi dñm: qd ponit ad cōcau-
sandū multa: que cāt in itel-
lectu poli. (Ideo sciendū qd intell's agēs p^{re}it in se
quatuor effectus essential⁹ ordinatos. p^{re}nti concusat
cū phātasmatē spēm itelligibile in itellu poli: quā non
pōt phātasma solū cāre: ga oīs cā equoca totalis ē no-
bilior suo effectū: s. p^{re}staz: qd phātasma re^m spēi est aliq
cā equinoca. g. si esset totalis cā: eēt nobilior: qd falsum
est. Lōcurrit igit itell's agens: sicut cā v^{re}is. 2° effectus
est ipse actus itelligēdi: quē cāt cū spē itelligibili: spe-
cies enī itelligibilis nō pōt eē cā totalis: ga est equoca:
et sic eēt nobilior: qd est falsum. Lōcurrit g. intellectus
agens sic cā v^{re}is: spēs vō sic p^{re}icularis. a 3° effect⁹ est
dispo⁹ ad hūm: quā cōcāt: nō tñ enī actū: ga actus ima-
nentes sūt fines: iō nō sūt pductiui. p^{re}at aut cū specie
que nō pōt eē cā totalis pp rōnē iā sepe dictā. 4° effe-
ctus est habit⁹: quē etiā cāt cū spē pp idē qd p^{re}is: sic di-
ctū est de itellu agēte in cālitate effectiua: eodē mō de
intellectu poli in cālitate receptiua: ga eodē ordine reci-
pit p^{re}dicta oīa: sic cā totalis in suo ordine. (Sed 3° B
4°. p^{re} sic. Dē agēs est p^{re}stantius patiēte: sed po^a qd itel-
ligit est p^{re}stantissimā. g. ipsa est actiua. 2° sic. Actio ima-
nēs est in agēte: sed intellectio est actio imanes: et est in
itellu poli. g. erit actiua. 3° sic. Actio vitalis nō vidēt
esse nisi ab agente vitali: sed intellectio est actio vita-
lis. ergo nō pōt esse a specie: ga nō est agens vitale. 4°
sic. Actus voluntatis est act⁹ elicivus: et est formal⁹ in vo-
luntate: s. act⁹ itelligēdi formal⁹ est in intellectu poli. g.
est effectiue ab intellectu poli. (Ad p^{re}m dicit doctor.
qd oē agēs fm qd tale bñ est nobilius passio: sed simplr
nō vī ita pp v^{re}l eē vā itelligēdo de termino pductor:
nec etiā de passiuo: ga sol est cā hoīs et agēs re^m hoīs: et
tñ bō est simplr nobilior. dicit g. qd agēs fm rōnēs for-
malē pductiua est nobilius termino formali pducto.
(Sed tunc stat difficultas. si itell's polis est potētia
passiua: tunc sequit⁹ qd oīs po^a actiua est nobilior potē-
tia intellectiua. Et B pbo sic. Quicūqz aliqd cōe diuidit⁹
p oīas pp oīas: qd cadit sub vno mēbro nobilio-
ri est nobili⁹ quocūqz cadēte sub ignobiliori: sed cā di-
uidit⁹ p actiua et passiuam. g. oē qd cadit sub actiua est
nobilius quocūqz cadēte sub passiuo: cū g. itell's polis
cadat sub passiuo nēcio erit ignobilior quocūqz cadē-
te sub actiua. (Dico qd si diuisio pncipy per actiua et
passiua esset quidditatiua nēcirē bene saluare quā
oē actiuum esset nobilius po^a intellectiua. (Sed dico
qd nō est diuisio qd dicitur: sunt enī multe po^a passiue
nobiliores potētis actiuis multis. Sorte enī nobilius

est intellectio nē recipere: qd cāre calore: et multa alia. nō
ergo est diuisio qd dicitur. (Ad 2^m dico qd intellectio
dicitur actio imanes: ga nō terminat ad terminū pductū
per eā in eē simplr: s. in esse fm qd nō dicitur imanes:
ga sit in agēte: ga oīs actio est in agēte. (Ad 3^m dico/
qd b actio vitalis suffic⁹ qd sit a p^{re}m vitali p^{re}m v^{re}l total⁹
quācūqz aliud pcurrit tanqz minus pncipale: ita est
hic: ga itell's agēs: qd est p^{re}m vitale p^{re}m cōcurrit aliud
aut nō. s. spēs. (Ad 4^m dico qd intelligere est elicivus
ab itellu poli: s. elicere puenit taz actiua: qd passiuo.
actiue aut elicet ab agente: s. passiuē a poli elicet: et iō
soluz est vis in vocabulo. (Sed hic est diffi. qd. s. sit
intelligere. Et dicitur aliq qd itelligē est agere. (Sed 3°
si intelligere sit agere intellectio nē obm itelligeret:
quod est falsum: ga aliqū est lapis. (Alij dicunt qd i-
telligere est pati: sed illud nō pōt esse v^{re}z: ga formal⁹
intelligere est in deo et vere: et tñ in deo nō est pati: nec
vere nec formal⁹. (Dico igit qd itelligere nō est aliū
nisi in se hie formal⁹ actū itelligēdi: et illud cōe est deo
et creature: et abstrahit ab actiua et passiuo. (Dico g.
resumēdo qd itell's agens est rō itelligēdi intellectū
nro: sicut p^{re}m actiua. et est lux et ponit pp phātasmatā. s.
ad cōcausandū cum eis spēs itelligibiles: phātasmatā
autē nō sufficiunt p se ad causandū aliqd in itellu
poli: requirit etiā pp itellm poslem ad mouēdū ipm
eo qd ipse nō sit natus moueri a re corpali total⁹: sicut
deducit Aug. sup Gen. ad 14. (Ad auctoritatē dico/
qd itelligit qd lux requirit in rōne regulantis.

Utrum actus cognoscendi causetur total⁹ a potētia
intellectiua. **Questio VII.**
Utrum actus cognoscendi causetur total⁹
a po^a intellectiua. Et v^{re} qd sic.
Memoria secūda est parēs notie genite
fm Aug. s. memoria secūda p^{re}ise est po^a
intellectiua. g. rē. (Sed 3° ga idē Aug. 4° de
tri. dicit qd ex cog⁹ oscere et cognito parit notia.

Hic introducunt qd actus agēs. P^{re}ia est qd
po^a intellectiua nō est to-
talis cā act⁹ itelligēdi. (Et hāc pbo 4°. p^{re} sic. Posito
sufficiēti actiua et passiuo debite approximatis et non
ipeditis: pōt leg effect⁹ et nēcio seqt⁹ si sint agētia nālia
quocūqz alio circūscripto: ga ab alio nō v^{re} effect⁹ depe-
dere: s. itell's p re^m totale p^{re}m actiua. p^{re}at at qd ē suffi-
ciens passiuū: et sunt debite approximata et nō ipedita.
g. obto nō pōt nec in se nec in specie posset actus itel-
ligēdi sufficiēter cāri: cuius opp⁹ expimur. (2° sic.
Nulla cā finita p^{re}nter infinitos effectus et specie distin-
ctos total⁹. nā cū p^{re}ntere plures sit maioris pfectionis
qz p^{re}ntere pauciores: p^{re}ntere infinitos effectus esset ifi-
nite pfectionis. vbi enī plūtas arguit maiorē pfectionē
et infinitas infinitam. intellectus aut posset itelligere
obta ifinita specie distincta si essent. g. esset v^{re}ntis ifini-
te. (Sed ista rō ita cōcludit de p^{re}iali cā: sicut de to-
talit⁹ isti argumēto nō inuoz. (3° sic. Quicūqz est ali-
qd mediū sufficiēs ad phādū aliquā veritatē vbi cūqz
inuenit illud mediū poterit eadē veritas probari: sed
mediū sufficiēs ad probandū qd aliqd sit cā est: qd ipō
pōt sit effectus: et eo nō pōt nō sit. g. sic in pposito. cū
presente obo fiat actus itelligēdi et eo nō pōt nō sit:
sequit⁹ qd nēcio obm se hēat in aliquo gñe cāe respectu
act⁹ in intellectu: et nō nisi in gñe cāe efficiētis. pbo aut
minoz: ga maior est nota: quo possum probare qd sol
sit cā radij vel ignis cā calor: cū nō videam cālitates
eorū: nisi qd eis positis ponunt tales effectus: et eis non
positis, nō. ergo rē. (Sed ga forte ad istas rationes
posset dici qd licz obm non sit causa effectiua: tñ nēcio
p^{re}m granē. m. d z

E

Quare dicitur intel-
lectio actio i-
manens. Actio imma-
nēs s. hie et irā-
sionē pōt cōi-
derari et dicit
talē dupl⁹.
b. Act⁹ vital⁹ a
po^a vitali ori-
tur et in ea re-
cipitur qñ ab
ipsa diffundit⁹.
Eccē qd gñis
Elicere 2°.
Dubium.
Op. alior⁹ 2°.
Intelligē qd
F
Vide Sco in
qñ. q. 13. r. 15
et p^{re} repozita.
di. 35. et p^{re} ga
lico. di. 3. q. 2
et vbi ibi nōnt
Op. p^{re}propia.
Scotizat.
Refol. q. no-
tabilis.

Libro. 12.

G
et. 1. 1. 1. 1. 1. 1.
baur idem.

Ecclia 4°.
Nec itelle⁹
nec obmised
v^{re}itūz hie cāt
actū vt cā to-
talis hie dicit i
trib⁹ p^{re}loni.
9. mēta. r. c. 10
et inde.

Regla teorica

H

Maxima.

Edas.

5° mod⁹ vbi
alior⁹ qñs et
nō acceptat.

Impugnatio

Op. p^{re}propia.
Vide. 1. di. 36
Intelle agēs
p^{re}nter se esse
taz quadru-
plicem.
Spēs actus:
bipos: et hūm
cānta dupli-
ci cā partiali
v^{re}is in ita.
Dia cālitas a-
ctiua cōuenit
intellectui. agēs
tñ cāt et passi-
ua itellu poli
fm hāc opio
nēis oīa cūsti-
gatio vt nōnt
vide Sco. 15.
q. quolibet. et
vbi ibi nōnt.

a De hac dis-
pone ponde-
ra plura.
Cōsidera. bñ
instātia pōt
rādo hic.
Obijciat 4°

Agēs ē phā-
tasma passio v^{re}l
p^{re}nter hic qd
licet p^{re}cedit.
Nō bñ bonā
soloz Sco.
vide enī dis.
p^{re}ia. q. 7. r. 3.
di. 2. q. 10. et
vbi ibi nōnt.
Replica.

Maxima.

hō bene qd
querit.

Diuisio 2°.

Questio. VII.

K

**Cōsidera in
fratrem.**

Maxima.
Preferit intellect^o obiecto
creato saltem
in causando
actum.

M

Maxima.

Maxima l
mitatur. j. ac
finēhui⁹.q.

Obūcitur 4°

[illegible]

RE N

Riņo duplex

Scotts
O
Replica

**H.I. suplex
Solo duplex**

Mobiles foto

Quare solus
ignis ignem:
nō autē solus
intellect^{us} actū
Signit,
Dubium

P

**Solo aliorum
per plura ex
plaz infima.**

Q Solo singu-
laris ppa vbi
plura adde. **P**
7 CONTRA.

Obiective

**Ecce qđ qris
de peminētia
sol ad hoīem
in gnōne ho-
minis.
70, septuplex**

A pportionē de q̄ dictū est superi^o dicit^r q̄ id sit ibi pa-
tuit dato q̄ tales itenderent in istū adhuc illō p̄tēs
nō ēēt p̄fectionis infinite. Sicut q̄ vna nā specifica ex
rōne sua formali aliā excedit si illa aliā cresceret i istū
dūmō sp̄ itaret ita rōne sue sp̄: semp̄ aliā eā excede-
ret: itans ē finita: sic est in p̄pō^o. ¶ 2° dicit^r est de affir-
matione & negatione: quō obm̄ ista pōt cāre. Dico q̄
obm̄ p̄tinet ista duo vtuāl^r. vtz est tū q̄ ita quātū est
ex se determinat ad vnu. s. ad illō qd̄ verū est q̄ nūq̄
nisi ab alio moueret: cāret nisi illud qd̄ aut est q̄ dat
obo vt causet actū q̄ est falsus. Dico q̄ illud est pō^o vo-
lūta: ga vel mouet obm̄ vlt̄ salte cā in itellū possibili
dispōnē ad B. ¶ 3° dicit^r est qualr lapis posset affirma-
re & negare & syllogizare. Dico q̄ nullū istoz fac obm̄:
nec negare: nec affirmare: nec syllogizare: ga oia ista sunt
qd̄a opōnes itellū: obz aut nō itelligit. ḡ rē. ¶ Sed
qd̄a Dico q̄ obz bñ cā istos act^o: s. cāre affirmationē
nō est affirmare: s. recipe actū affirmādi est pō^o affir-
mare. ¶ 4° dicit^r quō obm̄ pōt cāre actū itelligēdi: ga
act^o itelligēdi causat p̄ dicē. obo aut nō puenit dicere.
Dico q̄ aliq̄ obm̄ z itells sūt distincta real^r. Et tunc
dico q̄ relōnes distinctas real^r fundant. ¶ Sed tunc
act^o itelligēdi p̄tē nō dicit^r etiā gñat. dicit^r aut a pō^o: ga
dicē nō est nisi nāe itellectū: s. gñat ab obto eo mō
quō aliq̄ aliud accūs dicit^r a cā sua gñari: & eodē mō in
actu itelligēdi sunt due relōnes fundate re^o terminoz
diuerzoz a q̄b cā. vna dicit^r dictio re^o pō^o dicētis. Alia
dicit^r gñatio re^o obri gñētis. Et sic p̄ ad illō. ¶ S. tūc
remanet alia diffi. de obri nō actūis sic de gñate &
relone & p̄tate idūidūalq̄ nō vñr for^o actūis. Sicut
de mā a q̄ vñ moueri ois actūitas. ¶ Dicit^r aliq̄ q̄ ab
istis nō negat actūitas talis. s. imutadi itell^r. s. cālitās
obriū: s. actūitas realis q̄ aliq̄d real^r alterat & real^r
abyct^r: talis cālitās bñ remouet a talib^o. ¶ S. 3. ga
illō dicit^r magi dicit^r actūū re^o alteri: qd̄ ē pductiū nobi-
liozis for^o & p̄fectionis: s. calor dicit^r actūū: ga cā calorēz
qui est ip̄fectior ip̄so itelligē. ḡ m̄tro magis dicent
actūū q̄ cānt itellectionez. ¶ Pōt ḡ dicit^r de relone q̄
eius cognitio cā ab extremis. cognitio aut idūidūa-
lis p̄prietatis a nā: & quātūtatē a suba & mae a forma:
s. ga ista duo p̄t a p̄dictis separi: bñc est q̄ remanet
difficiltas de gñitate separata z mā: s. de B. a. s. ¶ Sed
adhuc remanet difficiltas magna: de volūtate vñr sit
pductiua itellectionis p̄ modū obri nālis. Si dicat^r q̄
bz duplicē vim pductiua. vna p̄ modū obri: illa est
nālis. aliā p̄ modū pō^o & illa est libera. Tunc remanet
diffi. ga si ois pductio obriua nō est libera s. nālis: tūc
productio ip̄s sci/que est obriua erit nālis. ¶ Dico ḡ
altero duoz modoz: vel q̄ itellectio volūtatis nō cā
a volūtate: s. a nā aie in q̄ ē volūtās. Vel dicere q̄ vo-
lūtās cā libe vñr sūt: & hoc nō est icōueniēs: ga actus
imperat^r est vñr: tū liberū est: ga a pō^o liba ipatū.
¶ Alia diffi. est de suba angeli: ga fm̄ Aug. nullā for^o
absolutā pōt pducē. ḡ nec itellectionē. ¶ Dico q̄ in p̄-
ductionib^o obriūis nō negat Aug. vim pductiua esse
sube angeli: s. sic eēntia angeli pōt aliquā formā abso-
lutā pducē. s. obriū: sed in alijs pductionib^o & formis
negat. ¶ S. 3. p̄ re. q̄le ordinē bñt aliqua in eēndo ta-
le bñt in cādo: s. eēntia aie est nobilior pō^o. ḡ p̄ncipa-
lior cā erit eēntia q̄ cā p̄ modū obri q̄ pō^o. ¶ Dico ḡ
q̄ nō sp̄ est vñ p̄pō assumpta. s. maior. ¶ Ad autem
in p̄^o dico q̄ memoria secūda icludit pō^o itellectiua
cū obto apud ip̄as: sic fm̄ Aug. itelligētia icludit ip̄as
potentiā itellectiua eandem cū actu itelligendi.
¶ Utrū ois actus itelligendi causat ab istis duobus. s.
potentiā & obiecto. **Questio. VIII.**

Vtrum ois act^o itelligendi causat ab
istis duob^o. s. pō^o & obo. Et sic.
Quia cāe essential^r ordinate oēs necio re/
quirunt ad effectum cōmūne: sed iste sunt
essentialiter ordinate. ergo rē.

Contra

ga itells q̄ itelligit scipm̄ nō regit ibi
sp̄es. igit^r rē. ¶ Dico dico bzeniter q̄ ali-
q̄ nō regit nisi vna cā: sic q̄ itells itelligit scipm̄. ali-
q̄ due sic q̄ itells nudus itelligit alia. aliq̄ tres: sic
q̄ itells est bituar^o. bñus enī tūc pcurrit cū obto & pō.
Aliq̄ 4°. s. q̄ pō^o volūtūa pcurrit imperādū. mouet
enī tūc pō^o itellectiua: qd̄ nō posset fieri sine ip̄essioe
alicuius. Istud aut impessūz nō vñ aliud esse nisi act^o
itelligēdi: & isto mō verificat^r vñ Aug. qd̄ dicit^r de vñ
impato q̄ volūtās pcurrit ad imperādū sine pducēdū
vñ qd̄ ex amore pcedit. ¶ Sed tūc est dicit^r q̄ idē in
itelligit se: vñ enī tūc idē referri ad se relone reali dicit^r
perātie. s. mouētis ad motū. ¶ Dicit^r aliq̄ q̄ itelli-
gens & itellm̄ sunt idē nō est mouēs & motus. ¶ Sed
adhuc isto posito vñ itelligētis ad itellm̄ re^o realis eē:
ga itelligēs dicit^r alicui^o itellecti. Nec pōt dici q̄ B nō re-
pugnat pp̄ actū nouū q̄ ibi est: ga obz itelligibile refer-
tur ad p̄^o itellectiū anq̄ itelligat nō mediante actu
itelligēdi. Pōt dici q̄ nō est relo formalis: s. funda-
mental^r: vel si ponat^r respect^o foialis & realis pōt dici
q̄ B nō est icōueniēs pp̄ diuerzas rōnes reales inētas
que sunt itellectualitas & itelligibilitas: vel sunt passio-
nes vel rationes formales in itellectū.
¶ Utrum in via per itellm̄ possumus cognoscere ali-
quod singulare. **Questio. IX.**

Vtrum in via p̄ itell^r possum^o cogno-
scere aliq̄d singulare. Et non
Aug. de ci. 10. sensibilia p̄ sensus. itelligibi-
lia p̄ itellm̄. nō itelligibilia p̄ sensum nec
sensibilia p̄ itellm̄: s. singulare est sensibi-
le. ḡ nō itelligibile. ¶ Contra. Itells negociatur circa
eterna p̄ portionē supiorē fm̄ Aug. 12. de tri. Circa aut
tēporalia p̄ portionē inferiorē. ḡ opz q̄ ista distincte co-
gnoscant^r sic cū eterna sint singularia. ergo rē.

hic dicit

alig q̄ solū singularia itelligim^o: ga il-
la p̄tē itelligim^o q̄ mouēt ad itelle-
ctionē sui: s. p̄tē singlaria mouēt ad itellectionē sui:
ga actiōes sūt singlariū. ḡ rē. ¶ Contra istō arguo 4°.
p̄ sic. Itelligēs qd̄ dicit^r p̄tē dem̄are passionē d̄ subo.
ḡ itelligēs singulare poterit aliquā passionē de ip̄so
dem̄are: & tūc erit scia de singularibus: qd̄ est falsum.
¶ Cōfirmat^r. ga itelligēs singulare vt singulare est: pōt
cognoscere & dem̄are de eo id qd̄ puenit sibi vt singu-
lare est: s. distinctio sui ab alio idūiduo competit sibi
iquātū singulare est: ḡ talis distinctio poterit de eo de-
mōstrari. ¶ 2° sic. Itelligēs p̄ rep̄tatiū qd̄ idifferē-
ter rep̄tat & vniformiter siue res existat siue nō: nō l̄
itelligit rē ex̄tē eē: s. itelligēs rē eē singulare: itelligit
eā ex̄tē. Probo minozē. naz ḡ itelligit rē in vltimata
eī^o actualitate itelligit rē ex̄tē: ga si nō adhuc: nō ēēt
in vltimata actualitate: sed itelligēs rē eē singulare in-
itelligit eā in vltimata eī^o actualitate. ḡ itelligit eā ex̄tē.
Tūc vlt^r: s. itells n̄ p̄tē p̄ statu isto itellit p̄ tale
rep̄tā^o. ḡ itells n̄ nō poterit itelligē singulare. vt sin-
gulare ē. ¶ 3° sic. Illō qd̄ itellit p̄ rep̄tā^o vniformit
rep̄tās nō itellit aliq̄d de his q̄ sūt sibi p̄ accūs: s. p̄
p̄tates idūiduales isur p̄ accūs ei qd̄ rep̄tat p̄ re-
p̄tatiū. ḡ p̄ rep̄tā^o p̄ qd̄ itelligim^o eas nō cognoscim^o.
¶ 4° sic. De qd̄ itellit aliq̄ difficta vt difficta nō deci-
pit circa distōnē eoz: s. itells decipit circa distōnē sin-
gulariū. ergo itells n̄ nō cognoscit ea vt distincta.
p̄^o Franc. AD. **D 3**

B

Solo nō dicit^r.
Et itelligē
di cā aliq̄ a
duplici aliq̄
triplici aliq̄
qd̄ dupli cā.

F

2. singulare.
Et cū dicit^r ad
se sit relo real
Solutio 3^a.
Replica.

Excludit in

stantiam.
Relo dupl^r.
Quē in Sco.
copiose h.
Ecce qd̄ gñis
B. l. que sunt
portiones.
Et. i. di. 4. q
5. talib^o f. p̄c

G

Lab. 13. r. 15
sed q̄re alibi.

Pomo 2^a.

Lab. 4.

Sp. alioz.

In p̄b. mar.

Impus^o 4^a.

H

Liber

Distinctio

Questio. X.

Ideo dico

Ideolo ppa. deo rntua. Vide Seco. in q. 7. meta. 2. li. deo de aia. 2. li. 2. 3. 9. disti. 2. 2. vbi ibi no rntu. Obijciat 4.

q in via nō possum cognoscere sin-
gularitas vt eū beccitas. s. oia idiuidualis q nā sit
hec. Sed hoc arg. sic. Quicūqz cognoscit relōne
vt relō est cognoscit terminū. s. itell. nō cognoscit vte vt
vte. qd vī relatiue ad pūclare. q cognoscit pūclare. ga
correlatiua sunt. q sit cognoscunt. 2. sic. Illud qd ab-
strahit aliqd ab aliquo nēcio cognoscit illud. ga abstra-
ctio fieri nō pōt ab ignoro. s. itell. nō abstrahit vīa a
pūclariū. q nēcio cognoscit pūclaria. alr enī nō abstra-
beret. 3. sic. De itelligēs aliqd exīis iquātū. exīstēs
cognoscit pūclare 7 singulare. ga nō pōt exīstere nisi
singulare. s. itell. nō aliq sic cognoscit. pbo. Nā de p. ente
pbat demōstratiue exīstia. 4. sic. De cognōcēs cōtingē-
tia inquātū ptingētia sūt nēcio cognoscit singulāria. ga
nullū nō singulare est ptingēs. sed intellectus nō cogno-
scit ptingētia. ga distinguit ea a nēcijs. q. 2. Ad p.
dico q opz nēcio pp arg. dīcē q rōnēs pūclariis co-
gnoscimus salē in gñali. 7 talis cognitio pūclariis suf-
ficat ad cognē vīis vt vte est pp relōne. Ad 2. dico
q abstractio oīz sic intelligi q singulare mouet nō per
rōnē singulāris. s. nā. 7 sic itell. intelligit nām que est
in singulāri. nō vt in singulāri. sed vt nā. 7 ista ē abstra-
ctio vīis. Ad 3. dico. q eo mō quo cognoscit aliqd
vt exīis pōt dīcī q cognoscit vt singulare. s. nō cogno-
sco pūm vt exīis est nisi in gñali. pūclēdo. exīstia. 7 isto
mō itelligo singulare. s. in gñali. Ad 4. dico eodēs
mō q iste cognoscit singulare sicut ptingēs. sed nō co-
gnoscit nisi in gñali. ptingētia aliau. 7 sic nec eius sin-
gularitātē. Nō enī itell. pōt indicare de quolibet ptingē-
tiā in pūclari. Sed adhuc remanēt dīcī dīstī. fa-
tis magne. pūa est de actu cognoscēdi. arguo enī sic.
qd ītūtīne cognoscit. cognoscit vt exīis. 7 sic vt singulare.
sed actus intelligendi ītūtīne cognoscit. q. 2. Dico ad
h. q cognitio ītūtīna pōt esse etiā quodā mō cōfusari
pōt terminari ad aliqd qd est exīis. 7 tñ nō ad beccē-
tātē. ga si oppo. esset. tūc possem cognoscē oīam 7 di-
stīctīōnē actū. 2. dīstī. est de sensu vīz ferat super
singulare. Et dī. cōter q sic. Sed hoc arguo. Qui-
cūqz cognoscit pū. dīstīctīna cognoscit eoz dīstīctīōnēs.
sed sensus nō cognoscit dīstīctīōnē singulāriū. Nā po-
sitis dīob. singulārib. cū oībus accitib. suis vīzfor-
mib. 7 eīndē spēs sensus nō dīstīctīneret īter ea. v. g. de
duob. oīs sīlib. qntū ad oīa. 7 tñ dīstīctīnunt nūmera-
līter. Unī bñ pcedo q semp sensus cognoscit singulare.
sed tñ nō vt singulare. nec fert sup rōnē singulāritātis.
ga sic semp dīstīctīneret īter qūqz singulāria. qd falsūz
est. Sed tūc remanēt vīa dīstī. quo. i. poterim dī-
scernere īter duo īdiuidua eīndē spēs. ex quo eoz pū.
dīstīctīna nō cognoscimus. nec ea dīstīctīna cognosce-
mus. Dico q nūqz hoc possemus nisi p dīstīctīōnē
specīficā in accitībus. sicut de duab. stellis pp sītū dī-
uersūz vel qūtātē vel figurā. 7 pp h. sī eēnt oīa sītū nō
dīstīctīnerem. Ad rōnē in opp. dico q Aug. nō in-
telligit quīn sensibilia 7 singulāria itelligant. s. quīd-
dīctates eoz ab intellectu. sed tamē vult q non itelli-
gantur fm beccēitates pūprias.

K

Vid signanter
de cognitione
singula vt ta-
lia. Tange hic de
multiplici ab-
stractione bñ
pōderando.

Exīstia sicut
singulare co-
tingit cogno-
scere dupli.

Considera in-
stantia vt scis

D. triplex.

L

Solo singula
q notitia in
mīnīa pōt ēē
vīa vbi ad-
de plura.
Solo alioz.
Impugnatio

Solo pūa.

M

Adūbīlī solo

Quātr dīstī-
cta singulāria
cognoscim.

Utrum ad actum intelligendi requiratur species itelli-
gibilis.

Trum ad actum intelligendi requi-
rat species intelligibilis. Qz
sic. Aug. xi. de tri. quatuor sunt spēs in aīa
altera ex altera nata. ex specie in sensu na-
ta est species in phantasmate. ex ipa est
nata spēs que est in memoria. et ex illa que est in me-
moria actus intelligendi. Cōtra. ipse vocat speciem

La. 2. 7 inde.

Spēs 4.

Vbi supra 2
alibi quere.

actum intelligendi in eodem. xi. scilz de trinitate.

Hic dicitur

q nō regit spēs sed sufficit ppha-
tasmata. qd pbat sic. De pfectibi-
le respiciēs pfectionē suā īmediatā p pfectū illa. s. itel-
lectus respicit actū itelligēdi vt pma pfectionē. g. īme-
diatē recipit in eo. Cōtra rōnē istī. optōnis arguo
p. Nā mā respicit formā subalē vt pfectionē pūam.
sua. 7 tñ pūor est alteratio p quā ītroducūt forma acci-
denalis. C. P. Cālefactibile p est in po. ad calorē. 7 tñ
pūo reducit ad vīuz respectū extrīnsecus aduenien-
tem. ga pūus in eo recipit respectus approximationis
agētis ad passūz. vel ecōuerso q recipiat calorē. C. P.
Sensus p est in po. ad vīōnē. 7 tñ pūus fm cōiter lo-
quētes recipit spēs. Eodē mō īmaginatio pūus est ī po.
ad actū q ad spēs. 7 tñ pūus recipit spēm q actus. g. 2.
C. Alij dīcūt q nō est ponēda spēs eo q nō appet eū-
dēs nēctas. pūalītas aut est ī vīāda vbi eīdēs nēcti-
tas nō appet. Cōtra istā optōnē opz ostēdere nēcti-
tātē. qdā enī dīcūt q nēcio regit spēs pp cātīōnē actus
itelligēdi. ga nullū corpale sufficit ad cāndū actū itel-
ligēdi. pbatasma aut corpale est. g. nō sufficit opz ergo
ponere spēs in itellū q causat. C. Alij enī ponūt pp p-
portīōnē mouētis 7 moti. pbatasma at nō est pportio-
nātū motūū itell. nīz. 7 pp mālitātē. 7 pp singlītātē.
7 pp h. regit spēs nēcio. Sed mibi vīz q īte rōnēs
nō cogūt. pūa nō. s. q nullū corpale sufficit ad agēdū
in spm. ga p te. pbatasma cāt spēs in itellū pōt ergo
videt q sibi non repugnat causare actū itelligēdi.
Cōtra nō videt valere. ga nō videt mīno. pportio-
pbatasmatīs ad actū itelligēdi q obī mālīs. sed in
intellectu sepato māle obī. 7 sensibile pōt agere 7 cau-
sare. ergo eodē modo pbatasma. Nec valet dicere q
hoc fāt pp mālitātē. ga mālia itellm separatū possunt
mouere. nec singulāritas pōt īmpedire. ga īpsamet spe-
cies quā tu ponis singulāris est sicut pbatasma.

Dico ergo

q sequēdo nālem rōnē nulla appa-
ret necessitas. sed sunt due rōnēs q
mouent mētī. pcedunt ex creditis. vīa eaz est sepa-
tio itell. qnī enī aliqua sunt eīndē rōnis formalis. illis
qd puenit vni pōt alteri puenire. s. itell. separatus 7
cōiūctus sunt eīndē rōnis. īmo ptingit q sunt idē nū-
mero aliq. g. 2. Cōstāt aut q itell. separāt recipit spe-
cies. g. 7 itell. pūncr. pōt recipere. Qz aut itell. separāt
recipiat spēs pbo p. de notitia vespīna angeloz. sicut
runt enī eis īfufe scīe rez. nō nouerūt aut ītūtīne. quia
res eis pūtes nō fuerunt. g. abstractio. 7 per pūis spēs
habuerūt. C. 2. B. idē p. de aīa cōiūctū nouit mīta qū
pūtiā nō hēbat. Et nō solū in vbo. sed etiā in gñe. ppo.
Sīlī pū. hō nouit multa. g. hēbat spēs. Cōtra nēci-
tas est. ga aīa separatā de his que vidit hic recordari.
s. nō p pbatasmatā. g. p replentatū. 7 p oīs species.
C. Sīlī. paulus recordabāt de aliqbus q viderat in
rapm. nō p pbatasmatā. qz talia nō erāt pbatasmatā.
Eodē mō de beato Joāne. 7 de dīuīte. 7 de mītris alijs.
C. Dīc. oī q hoc est p bītus. nāz p bītus ad generatos
pōt qz recordari. Cōtra. ga repūtatīū obī in cau-
sando nō se tenet a pte pō. s. ex pte obī. bītus fāt ex
pte pō. C. 2. dīcūt istī q sī poneret spēs frustra fieret
recurrus ad pbatasmatā. Eodē mō sī ponant bītus
representatīū frustra fieret recurrus ad pbatasmatā.
qd est dīrecte cōtra eos. C. Tērtio sic. Nō ex quolibz
actū generat bītus. sed de omni actū quē habemus
possum recordari. cū g. hīr. illi. vīz actus nō sūt opz.
tebit ēē aliqd repūtatīū. 7 hoc nō pōt ēē nisi species.
C. 4. sic. Oīs act. itell. pōt esse obī recordatōnis. g.
oportebit ponere tot bītus quot recordabilia cum sūt
fm te

N
Bodfredus.
Op. alioz.

2. l. recipit
2. l. recipit.
Impugn. 4.
2. l. recipit.

O
p. 2. 8. p. 7.
Impugnatio
alioz duplex.

Impugnatio
pugnatio
duplex.

Excludit Ma-
tiam.
P

Cōlo gñalia
quam līmita
notanter.
Pūm. art.
Vide hic nēci-
tatem ponēdi
spēm itelligi-
bilem sicut in
itellū sepato
sicut pūncr.
Vbi bñ q nō
tūa vespīna
angeloz a pū
cīpō erat per
spēs. vide. 3.
dī. 2. 7 alibi.

Q
Vid. 1. 4. dī. 3.
Vide. 1. 2. vbi
notū.
Vide. 4. 5. dī.
4. 7 alibi.
1. cor. 13.

3. 13. 7 sp.
call. 2. luc. 16.
Euāgio.
Impugn. 4.

Ad h. alio
ego.

A

Seco articulo.

Excludit 4^{or} op. fallas alio rom.

B

Opio ppia.

Uide Seco. q. 7. h. di. 2. 12. diffi. 4. q. 3. 7. ubi ibi notat. In specie sit duo.

C

Solo alioz qua sequitur. Impug^o 2^a.

Solo alioz qua sequitur. Ubi dicit. Considera hic plura.

Non caute totum pla. addit. Non dicit de intellectu agere. et post. q. ubi dicitur in doctrina p. 7. Seco. 2. vis. si illa idem tunc realitas stare possit in malitiam va. ritas.

D

Solo obiectionis 3. solutionem illas qua seget. Solo dupli. 3. pma defen. di potest. et de mente Scoti. 2. l. phantasma variatur. Ecce q. q. 3. 5. plura adde. Non opte de ordine opm. potest. et ca. ipius pro sta. u. isto.

fm te correlatiua. ¶ Si ponas habitum repitare non video diu. nisi id qd voco spem tu vocas binz. ¶ Sed viso q. regit spem in intellectu separatim videtur est qre regit p. statum istum. s. iuncto. No pot dici q. vt totali causetga pbatu est supra q. itells neio co. currit. Nec pot dici q. est ca sine qua no: ga oem cam sine qua no opz resouit i positiua aliqua. ¶ Nulla ca sine qua no specificat actu: s. a spe specificat act: sic ab obto: ga spes tenet vice obto. g non erit ca sine q. no. Nec valz dicit q. mouet sic in istm obto: ga nullum in istm agit vel agere pot destructo pncipali agere: sed obto destructo spes adhuc pot care actu. g no regitur vt in istm. Nec valz dicit q. regit vt p. elicitiu totale quo hito po. pot elicet actu. ¶ Contra. Quia totale p. elicitiu p. rinet vt vna vt foialr pncipatu: sed spes no p. rinet foialr vt vna vt actu itelligedi. g no est totale p. re. illi. ¶ P. Quidam aliqd foialr est p. alio. elitiu in subto si eet sepati eliceret: maxie si eet totali ca: s. spes sepati no pot elicet. g. ¶ Jo dico q. regit p. rinet candu cu itellu agere determinatiue: sic ca p. rinetis di dierminare vlez. accidit aut sibi ibe rere: q. si eet sepati adhuc possz moue ad itellectione. sunt octo dub. ¶ Primu est quo cu spes sit singularis possit repitare qdditate vlez: et moue ad pceptu eius. ¶ Dic dico q. in spe sunt duo p. siderare: sic in hie. s. na. 2. beccetas: qua vna spes ab alia distinguit. Dico g. q. ro agedi est qdditas spem: sed beccetas est p. dicit illi. si eni beccetas 2 singularitas eet ro agedi igni. g. eide calorez caret in aq. 2 in ligno: mouet igit rone qdditatis: no rone p. rinetis seu beccetas: eode mo: sic supra fuit dictu de sensu q. singulare mouet: t. mouet p. nam: no p. rone singularitatis. ¶ 2^a du. ¶ 3^a du. ¶ 4^a du. ¶ 5^a du. ¶ 6^a du. ¶ 7^a du. ¶ 8^a du. ¶ 9^a du. ¶ 10^a du. ¶ 11^a du. ¶ 12^a du. ¶ 13^a du. ¶ 14^a du. ¶ 15^a du. ¶ 16^a du. ¶ 17^a du. ¶ 18^a du. ¶ 19^a du. ¶ 20^a du. ¶ 21^a du. ¶ 22^a du. ¶ 23^a du. ¶ 24^a du. ¶ 25^a du. ¶ 26^a du. ¶ 27^a du. ¶ 28^a du. ¶ 29^a du. ¶ 30^a du. ¶ 31^a du. ¶ 32^a du. ¶ 33^a du. ¶ 34^a du. ¶ 35^a du. ¶ 36^a du. ¶ 37^a du. ¶ 38^a du. ¶ 39^a du. ¶ 40^a du. ¶ 41^a du. ¶ 42^a du. ¶ 43^a du. ¶ 44^a du. ¶ 45^a du. ¶ 46^a du. ¶ 47^a du. ¶ 48^a du. ¶ 49^a du. ¶ 50^a du. ¶ 51^a du. ¶ 52^a du. ¶ 53^a du. ¶ 54^a du. ¶ 55^a du. ¶ 56^a du. ¶ 57^a du. ¶ 58^a du. ¶ 59^a du. ¶ 60^a du. ¶ 61^a du. ¶ 62^a du. ¶ 63^a du. ¶ 64^a du. ¶ 65^a du. ¶ 66^a du. ¶ 67^a du. ¶ 68^a du. ¶ 69^a du. ¶ 70^a du. ¶ 71^a du. ¶ 72^a du. ¶ 73^a du. ¶ 74^a du. ¶ 75^a du. ¶ 76^a du. ¶ 77^a du. ¶ 78^a du. ¶ 79^a du. ¶ 80^a du. ¶ 81^a du. ¶ 82^a du. ¶ 83^a du. ¶ 84^a du. ¶ 85^a du. ¶ 86^a du. ¶ 87^a du. ¶ 88^a du. ¶ 89^a du. ¶ 90^a du. ¶ 91^a du. ¶ 92^a du. ¶ 93^a du. ¶ 94^a du. ¶ 95^a du. ¶ 96^a du. ¶ 97^a du. ¶ 98^a du. ¶ 99^a du. ¶ 100^a du.

Sed hic

¶ 1^a du. ¶ 2^a du. ¶ 3^a du. ¶ 4^a du. ¶ 5^a du. ¶ 6^a du. ¶ 7^a du. ¶ 8^a du. ¶ 9^a du. ¶ 10^a du. ¶ 11^a du. ¶ 12^a du. ¶ 13^a du. ¶ 14^a du. ¶ 15^a du. ¶ 16^a du. ¶ 17^a du. ¶ 18^a du. ¶ 19^a du. ¶ 20^a du. ¶ 21^a du. ¶ 22^a du. ¶ 23^a du. ¶ 24^a du. ¶ 25^a du. ¶ 26^a du. ¶ 27^a du. ¶ 28^a du. ¶ 29^a du. ¶ 30^a du. ¶ 31^a du. ¶ 32^a du. ¶ 33^a du. ¶ 34^a du. ¶ 35^a du. ¶ 36^a du. ¶ 37^a du. ¶ 38^a du. ¶ 39^a du. ¶ 40^a du. ¶ 41^a du. ¶ 42^a du. ¶ 43^a du. ¶ 44^a du. ¶ 45^a du. ¶ 46^a du. ¶ 47^a du. ¶ 48^a du. ¶ 49^a du. ¶ 50^a du. ¶ 51^a du. ¶ 52^a du. ¶ 53^a du. ¶ 54^a du. ¶ 55^a du. ¶ 56^a du. ¶ 57^a du. ¶ 58^a du. ¶ 59^a du. ¶ 60^a du. ¶ 61^a du. ¶ 62^a du. ¶ 63^a du. ¶ 64^a du. ¶ 65^a du. ¶ 66^a du. ¶ 67^a du. ¶ 68^a du. ¶ 69^a du. ¶ 70^a du. ¶ 71^a du. ¶ 72^a du. ¶ 73^a du. ¶ 74^a du. ¶ 75^a du. ¶ 76^a du. ¶ 77^a du. ¶ 78^a du. ¶ 79^a du. ¶ 80^a du. ¶ 81^a du. ¶ 82^a du. ¶ 83^a du. ¶ 84^a du. ¶ 85^a du. ¶ 86^a du. ¶ 87^a du. ¶ 88^a du. ¶ 89^a du. ¶ 90^a du. ¶ 91^a du. ¶ 92^a du. ¶ 93^a du. ¶ 94^a du. ¶ 95^a du. ¶ 96^a du. ¶ 97^a du. ¶ 98^a du. ¶ 99^a du. ¶ 100^a du.

¶ 1^a du. ¶ 2^a du. ¶ 3^a du. ¶ 4^a du. ¶ 5^a du. ¶ 6^a du. ¶ 7^a du. ¶ 8^a du. ¶ 9^a du. ¶ 10^a du. ¶ 11^a du. ¶ 12^a du. ¶ 13^a du. ¶ 14^a du. ¶ 15^a du. ¶ 16^a du. ¶ 17^a du. ¶ 18^a du. ¶ 19^a du. ¶ 20^a du. ¶ 21^a du. ¶ 22^a du. ¶ 23^a du. ¶ 24^a du. ¶ 25^a du. ¶ 26^a du. ¶ 27^a du. ¶ 28^a du. ¶ 29^a du. ¶ 30^a du. ¶ 31^a du. ¶ 32^a du. ¶ 33^a du. ¶ 34^a du. ¶ 35^a du. ¶ 36^a du. ¶ 37^a du. ¶ 38^a du. ¶ 39^a du. ¶ 40^a du. ¶ 41^a du. ¶ 42^a du. ¶ 43^a du. ¶ 44^a du. ¶ 45^a du. ¶ 46^a du. ¶ 47^a du. ¶ 48^a du. ¶ 49^a du. ¶ 50^a du. ¶ 51^a du. ¶ 52^a du. ¶ 53^a du. ¶ 54^a du. ¶ 55^a du. ¶ 56^a du. ¶ 57^a du. ¶ 58^a du. ¶ 59^a du. ¶ 60^a du. ¶ 61^a du. ¶ 62^a du. ¶ 63^a du. ¶ 64^a du. ¶ 65^a du. ¶ 66^a du. ¶ 67^a du. ¶ 68^a du. ¶ 69^a du. ¶ 70^a du. ¶ 71^a du. ¶ 72^a du. ¶ 73^a du. ¶ 74^a du. ¶ 75^a du. ¶ 76^a du. ¶ 77^a du. ¶ 78^a du. ¶ 79^a du. ¶ 80^a du. ¶ 81^a du. ¶ 82^a du. ¶ 83^a du. ¶ 84^a du. ¶ 85^a du. ¶ 86^a du. ¶ 87^a du. ¶ 88^a du. ¶ 89^a du. ¶ 90^a du. ¶ 91^a du. ¶ 92^a du. ¶ 93^a du. ¶ 94^a du. ¶ 95^a du. ¶ 96^a du. ¶ 97^a du. ¶ 98^a du. ¶ 99^a du. ¶ 100^a du.

est pro statu isto: q. itells no pot exire in actu suum si phantasia simul no sit in actu suo. Sed vnde est talis ordo: cu no sit in bntis nec in intellectu separatim: Dico q. Aug^o dicit: q. hoc est in penas p. rinet: nec apper bnti no nalis ad hoc: t. de B certi sumus salt p experientiaz. ¶ 4^a diffi. est. Si spes terminat actu itelligedi. ¶ Dico q. aliq q. ac^o itelligedi terminat ad obm vt relucet in specie. ¶ Sed hoc no intelligo: ga aut obm relucet in specie est aliqd aliud ab ea: aut no. si sic: erit ei^o pas: sio: t. tunc neio spes itelligi. si aut est oino idem: tunc cer: tui est q. spes itelligeret: similr si esset aliud a specie: cum no sit obm ex: ga illud no est in reru na: sequit q. obm ex no itelligeret. ¶ Dico g. q. ac^o itelligedi terminat ad qdditate vt p. rinet ab ee^o et ab esse itra: ab oi loco: t. ab oibus q. sibi no p. rinet: ex rone sua foialr: vel in p. mo vel salt in p. 2. in 2^a. ¶ Sed nungd spes itelligi a nobis. ¶ Dico q. no iturine: ga no ex: perimur. nec abstractiue: ga tunc eet p. alia spes: t. sic p. cessus in ifinitu. Logici g. arguunt: ex quo de re ab: sente iudicam^o B est p. spem. ¶ 5^a diffi. est. Si spes p. manetes sut. ¶ Dico q. aliq q. non nisi manete actu. ¶ Sed illud no placet. Na apper mibi q. cessaret ca poriffima pp qua ponit spes. Jo dico q. est pmanens trafeunte actu: sic bnt. ¶ 6^a diffi. est. Posito q. sit p. manes vtz possit corripit et destrui. Et vt q. sic p. obliuione enim vt deleri. ¶ Dico t. q. mibi apper q. non possit corripit. Ro est ista: ga q. subz est nali po^a ad aliqd for^a pmanete: illa for^a no vt posse corripit nisi p. 2. vtz p. ager potes iduce 2. vtz: s. spes nllz 2. vtz hz: nec aliqd qd sit sibi icopole. Na oes spes q. rucuz: s. huc copoliu: s. huc icopoliu sut copoles: io nillz hz icopole: imo cu oib^o stare pot: bntis autz hz sit forma pmanens 2. subm sit in po^a nali ad ipz: t. bnti vt q. possit corripit ga hz aliq mo 2. vtz: no dico de oib^o bntib^o: de B erit ser mo iteri. ¶ 7^a diffi. est. Si tunc opz rindere quo fit obliuio. Dico q. tota obliuio 2. referri ad sensuz 2. no ad itelluz: spes eni in sensu bnti p. deleri pp alteratione organz: sic fit obliuio. ¶ 8^a diffi. est. Si spes pot augeri. ¶ Dico q. sic. pp frequentatione actu phantasia aliqd gnat vel aliquid causat: mo aut semp alterius 2. alterius ronis. g. eundem ronis. 2. no causat alia nuerat: g. pot itedi: sic ignis in aq. cala sp aliqd causat: mo t. nouu calorez sed pot itedit. ¶ 9^a diffi. est. Si sint alique spes icopoles vt 2. que no pnt sit ee. ¶ Dico q. no: ga oes spes q. rucuz: s. huc obtoz icopoliu sunt copos: s. biles. ¶ Sed qre 2. vtz no sut 2. vtz: ¶ Dico q. sili: tudines obiectoz sunt alterius ronis ab eis aliquado. Ideo si sint corarie: no opz hec sili esse p. raria. ¶ Utrum plures actus intelligendi sint compossibiles in eade potentia. ¶ Questio. XI.

Trum ples act^o itelligedi sint copos s. biles in eadem po^a. ¶ Jo no. Aug. xi. de tri. volutas q. puerit itellecni ad vnu obm eu auerit ab alio. ¶ Contra Aug. sup. Lu. dicit. Circa multa pot itells occupari. ¶ Dic dixerit aliqui q. ples act^o itelligedi no sut copoles in eade po^a: ga po^a nalis fm totu suum conatu ager 2. pducet vnu no vt q. aliq possit pducet: ga vt terminu adeqti bnt. Na ex quo aliq pducit vel possit pducet: ia pus no eet adeqti. ¶ Sed 3. hoc ar: guit vnus ali^o doctor sic. Alius est act^o quo apprehendunt simplices qdditates 2. act^o coponedi eas: ga p. mus a scdo sepat: s. isti duo sunt simul. ipole est eni coponere simplices qdditates 2. copone itelligere sine itellectione simplici terminoz: g. simul stant. ¶ 2^a diffi. est. Actus cognis pncipz est alius ab itellu 2. nris: sed itel p^o Fran. M. D. 4

E

15. 5. tri. c. vlt.

Solo alioz.

Impugnatio

Singlis solo auctoz.

F

Singlis qd de ipse itellu: g. biles cognitiue 2. a^o lo luto. Considera in stana pde. Cognitiue 3^a.

Spes itelle ctualis e. icor rnpubliat: q. ms bntis cor rumpi possit.

G

Nota. 2. vide Seco. l. 4. dif. 45. ad ppo^o.

Spes itelle ctualis e. icor rnpubliat: q. ms bntis cor rumpi possit.

Spes e. hie ru sit: poles

H

Quere occp^o 2. alia. 2. 2. 2. 2.

19.

Op. alioz.

Impugnatio alioz 4^a. Uide p. rinet sup p^o p. rinet. 2. alibi.

Questio. XII.

K

Ennio
Maxima.
Quia dispari
tas omnis non
variet nāz. f3
Ambrosiūz.
Quidē notan
ter cōpositatē
plurim actūā.

Floritia expe-
rimentalis est
inimica. id est
videt de mēte
Socri.

M
Dobium
Soluno.
Quē Decba
q. 2. q. 12. ac
b. 2 in senten
tijs vi scis.
Pro pte as
firmatua ar
guit nobis 3.
Suppō 2.
De acc^o rect^o
et reflex^o sint
idē arguit nō
tenet.

tur. Quia si diuerso qd isti sim acti⁹ absoluti & reali
 stincti tunc vn⁹ ab alio poterit separari: sic aligs itell
 rer p⁹ies filii nō intelligēdo qd est ipole. ¶ Ad 4.^m
 co qd si tria capiunt sine bitudine diueritas tunc vn
 obm pōt intelligi sine alior⁹ diuersis actib⁹ & nō sim
 sed si cū habitudinē tunc dico qd eodē actu oīno capi
 unt. ¶ Probo aut qd plures acti⁹ intelligēdi possint esse
 simul alijs rōnibus. p sic. Accus beneficus & nō bti
 cus nō pōt esse vnus acti⁹: s; cognitio matutina est b
 fica & vespertina nō. cōstat aut qd fuerūt simul i angelis
 ergo duo acti⁹ fuerūt fil. ¶ Sed dices nō valz: ga vn
 est nālis & alia supnālis. ¶ Lōra. Quicūq; ē repugna
 tia simulatis vel ex subto vel ex formis ē qdūq; agi
 te cānt semp sunt incōpōles. Ita enī odiū est triu cō
 ritari: sicut amicitia nālis. si ergo ista simul stāt nec eri
 repugnātia ex subto nec ex actib⁹. ¶ P. 2.º arguo sic
 Stante actu visionis diuine in angelico intellectu. sū
 Gabriele: Michael p⁹ se sibi aliqd reuelare & eū illumi
 nare & sibi loqui: cū ergo hoc nō sit nisi nouas cognen
 causas: stante pma ista causabit⁹ & sic duas habebit. s.
 illā oīne cēnter & alias illius rei: de qua Michael sibi
 loquit⁹. ¶ P. 3.º arguo sic. Vna & cadē notitia non pōt
 esse inuitia & abstractiua: s; sū bēm⁹ vtrūq; g sū habe
 mus diuersos acti⁹ intelligēdi t⁹ ples. Maior v⁹ manife
 sta. Minor pbat⁹ intelligim⁹. n. rosas nō experimētali
 ga est p⁹is: r nī expimur intellectiōē rose nōs bīe. p⁹
 enī. s. intellectio rose est abstractiua: ga p spēs. 2.º sepe
 rientia intellectiōis inuitia: ga p seips. ¶ P. 4.º arguo
 tūc & arguitor nō pōt esse idē s; ex actu quoz experior
 argumētor habitū. g vtrūq; sit cōsūo. vñ. s. actū. i. iui
 tiue. alii. s. bīū. argutiue. g duos actus sū habeo.

Sed hic est diffi. de actu recto ⁊ reflexo. vtrū sint
idē act⁹. Dicūt illi de p^a opione. qd sic. Et
pbāt efficaciter. p sic. Certū est qd bñ habet certitudi
nē de visione suā. ⁊ ita simul cognoscit directe deus ⁊
reflexiue actū suū. Alias rōnes adduco fortiores. sup
ponēdo qd nos possumus recordari de oī actū nro quē
ante habuim⁹. Hoc supposito. suppono etiā aliud tāq
verū qd de nullo possumus recordari qd ante nō itelle
ximus. Jstis presuppositis format sic rō. Null⁹ posu
mus recordari qd nō presuit in intellu. sed nos possu
mus recordari de omni actū. quē ante habuim⁹. q oīs
quē ante habuim⁹ p̄sunt itell⁹. Tūc arguo sic. Aut ergo
oēs seipsis fuerūt itellecti aut alijs ⁊ alijs actib⁹. Si
seipsis. tūc idē act⁹ erit intelligēs ⁊ itell⁹. ⁊ per oīs idē
erit rectus ⁊ reflexus. si alijs ⁊ alijs actib⁹ vel dabis mibi
exemplū. ⁊ tūc illo nō erit itell⁹. vel nō dabis mibi vti
mū. ⁊ tūc multiplicat in infinitū. qd apparet satis tēo
uētiēs. Ita ratio declarat in exemplo. qd itelligimus

solē: certū est q̄ nos intelligimus nos intelligere: sic
actus quo intelligo solem est intellectus. Quero ergo de
illo quo intelligo illū actū: aut idē est cū p̄: sic h̄ p̄po
sitū: aut aliū: et tūc per suppositū. cū oīs actus quē ba
bui⁹ possimus recordari. igit̄ istius possumus recoz
dari: sed nullius possumus recordari qui nō p̄sint intel
lectus. ḡ ille actus scōs fuit itell⁹. Tūc ultra: aut seipso
aut aliō: si seipso habeo p̄positū: q̄ idē erit actus recoz
r reflexus. Si aliō: tūc erit p̄cessus in infinitū / semp̄ vni
formiter arguēdo. (¶ 2° sic. Actus quo intelligo rosam
nō exīre: nō est experimentālis. Actus aut quo intelligo
ip̄m actū est experimentālis: q̄a dū intelligo rosā expe
rior me intelligē rosā: aut ḡ sunt idē act⁹: sic h̄ p̄po
sitū: aut aliū: et tūc argūo: et firmādo totū p̄po^m.
sic. Actus quo experior actū: est eque p̄fect⁹ sic p̄m⁹: et
forte p̄fectior. cū ergo ille p̄mus intelligat: a potētia in
qua est: igit̄ et scōs: et sic de 3° et 4°. et sic in infinitū. erunt ḡ
vel infinite experientie sic: forte diverse: quāz vna est
perfectior: alia: r oēs causate ab vna potētia: ex quib⁹
inconueniētia multa sequunt̄: vel erit deuenire ad vñā
que erit recta et reflexa. (¶ Aliq̄ aut arguunt ad opposi
tū. sic p̄. Quia obm nō est idē actus: sed obm actus re
flex⁹ est actus recoz: ergo nō sunt idē. (¶ 2° sic. Cū de
ad se nō est ordo essentialis: sed actus rectus est p̄ior
essentiali actu reflexo. (¶ 3° sic. Aug. videt̄ ponē possi
bilitatē p̄cessus in infinitū in actibus reflexis: qd̄ nihil
esset dicit̄ sic actus recoz et reflexus eēnt idē. (¶ 4°. Qd̄
magis mouet est: q̄a act⁹ experimentālis et nō experimentā
l nō p̄nt eē idē actū aut rectū p̄tingit eē nō experimentāle.
reflexus aut est experimentālis. ergo nō sunt idē act⁹:
q̄a vnus est intuiti⁹ et ali⁹ abstracti⁹. (¶ Sed di
biūm est que causa reflexionis. dicunt aliqui q̄ imāli
tas. (¶ Sed 3°. tūc enī oīs imālis potētia eēt sup̄ se cō
uersiua: sed hoc est falsūm. Nā potētia dei productiua
et motiua angelī sunt imāles: et nō quiescūt vel reflexi
tūc. ḡ r̄. Dico ḡ q̄ cā reflexionis est q̄ i actu recto iue
nit ratio sui p̄p̄y obiecti adequati. Et dico adequati
nō solū in mouendo: sed etiā in terminādo. Ideo p̄o
moueri ab actu recto: et terminare aliūm actū eius. Et
sic ad questionē patet. (¶ Ad rationē respondeo q̄ ve
rum est: quando actus est sub imperio voluntatis.

Utrum in acibus intelligendi sit p/cessus in infinitum.

Vico breuiter ¶ sic. triplr. scz
ascendendo: de
scendendo: et in latus pcedendo. Hoc ostē
do per exēpla manifesta. p in sursum ascendēdo. Acci
pio enī actū quo itelligo albedinē: scōs ac^o h^o p obio
actū istū quo itelligo albedinē: et ita h^o nobilius obm.
Nā itellectio albedinis est nobilius ens q̄ albedo: p
pns vn^o actus est nobilior alio: et sic de 3°: et sic in infinitū
ascendendo semp ad nobilius: semp enī posterius erit
nobilius. ¶ Idē ostendo in descēdendo. Accipio enī
itellectiōne qua itelligim⁹ angelū: itellectiōne istā pos
sumus itelligere: et illa est minus nobilis: q̄a est: igno
bilioris obiecti et imperfectionis: et sic accipia tertias et
quartā: semp vltior erit imperfection: q̄a imperfec
tis obit: et sic descēdēdo erit pcessus in infinitū. ¶ 3°
ostēdo idē in latus pcedēdo. Nā itell⁹ s pōt ifinities i
telligere obm eiusdē rōnis et reflexiōne sup actus quo
itelligit illud obm ifinities: et sic est processū in ifini
tū. verū est q̄ isti erūt eiusdē rōnis: nī alij sunt diuerse
rōnis. ¶ Et occurrūt diffi⁹l q̄o potēns itellectiua pōt
cōtinere virtual⁹ ifinitos actus eiusdē rōnis / et multo
magis diuerse rationis: quod ponit tenendo predicta.

fic N

In tota dispa-
tatione h^o. q.
dic p^rut tenen-
do alterutras
viam.

Q

Adopp™ 4.

25.01.6, 12.

vide Sco. in
q. lib. q. 17. ar.
2. § nō afferit
hūc modū di
cendi

P Quere alios
et considera bñ.
Quare iudice
et voluitas est
peccati reflectina
et non sensus.
Considera qu
curritur rō huius
hoc bñ pōde
rando.

Loco rñma
 Quere occid
 vbi pus h.
 Processus i
 in^m ielligen
 do triplex.
 Q
 Considera in
 natura pur h.

De, sample.

Primus

Quarta

Prima

25

A
Hic dicitur regis.
Hic dicitur q. 7.
huius disti.
et ubi ibi noui

Quo ergo aq
corrupt igne
dic pnter.

Maxima.

B

Et l. ga. coe.

C

Joan. ca. 5.

Primi arti.
Epi. cois fm
pbo.

Impug. 4.

D

S. 1. 6. pby.

Ergo creatio
no e mutatio:
die psequer
bi potradido

Circa qd est aduertendu: qd qd qd sunt due ordina-
tiones in ordine eminencie: et est ordo essentialis inter il-
las: si fiat pcessus in infinitum in inferiori ordine nunq
attinget ad aliqd supioris ordinis: sicut p de ronali z
irrationali: ga eni ronale est ordinis superioris, nunq
si infinita bruta causarent attingeret ad pfectione hois:
ga sunt ordinis inferioris. Similr si infinita aqua cau-
saret, nunq ad pfectione scintille ignis attingeret. Silr
de his que no sunt eiusde spci. Unde ga na ignis exee-
dit in pfectione nam specificā aque: z ideo quātūcūq
multiplicant gradus idiuinduales aque, nunq attinget
ad nam ignis. Hoc qd dictum est pbo necessaria rōne
sic. Quicūq aliqd ex rōnibus formalibus aliquoz: co-
uenit aliqbus: qd addat vl adueniat eis qd no tollit
rōnes formales. eoz: ex qbus cōpetebat illud: semper
illud eis cōueniet: sed q vna sps. signis sit perfectior
alia. l. aqua: hoc eis maior quātitas vtutis vel molis:
quātūcūq adueniat mater rōne formali vtutis qz. g
quātūcūq adueniat mater quātitas vtutis vel molis:
cu talia no variant rōne formale eoz: sed dimittant:
semper vnu erit nobili. alio. l. Ex hoc soluunt difficul-
tates. pzo ad pma de ifinitate eiusde rōnis dico q si
itells cōtineat virtualr z eminet rōne specificā talis
actus, ga na specificā est nobilior oibus gradibus idiu-
indualib: nunq cōtinue crescedo gradus idiuinduales
adequaret nam specificā: z per pns nec itellectūq eā
virtualr pnter. l. Ad aliā dico eodē mō: ga hō vt hō
est: est perfectioris cōditionis qz assinus vel aliud bru-
tum. Vnde est q si multiplicatur bruta in infinitum,
nunq attingent ad perfectionem hois. Eodem modo
dico q intellectus est nobilioris entitatis z pfectioris
q intellectio. Vnde est q si multiplicat in infinitum
intellectiones: etiam specie diuersas nunq attinget ad
perfectionem intellectus. l. Distin. III.

Hic oritur questio 7c.

Utrum in diuinis sit generatio. Questio. I.
Circa distinctionē qrtā qro p. vtrū
ga idē non pōt gignere seipm: sed pz z
filius sunt vnu. Ego inquit, z pī vnu su-
mus. Joā. 10. z bi tres vnu sunt. l. Con-
tra. 31a. 33. Bndem eius qs enarrabit.
Circa istam qōne est videndū pmo
quid est generatio. 2o vtrū sit gñatio in diuinis.

Quantum ad p^m dicunt aliq q gñatio formalr
z per se est mutatio: sic eni alteratio
est mutatio de qlitate i qlitate: ita gñatio est mutatio
de suba in subam: ad minus in creaturis. l. Sz 3 hoc
arguo. 4. p sic. Gñatio est formalr pductio: sz mutatio
no est formalr pductio. Ma. p. 3. Di. pbat. ga si pdu-
ctio: tūc qd mutaret foialr pduceret: gcu ipsa mā
cōtinue mutaret: tūc pntue pduceret: qd est falsum:
ga ipsa est ignabilis z icorruptibilis. l. Cōfirmat: ga
si mutatio eēt formalr pductio: tūc in cuiuscūqz pīate
eēt mutatio, eēt z pductio: sz mutatio māe est in pīate
agēis nālis: g z pductio māe est in pīate agēis nālis:
qd est falsus. l. Scōo sic. Mutari est alr se bīe nūc qz
pns: sz gñatio no est hō: ga illud qd gñat prius no exi-
stebat: z pns aliter se no bebāt: aliter eni se bīe pīp-
ponit eē: qd no cōpetit gñatio. l. 3o sic. In gñone lucis
lux no mutat sz aer: z tū lux gñat z no aer. g. 2c. l. 4o
sic. Illud qd nullā icludit ipfectionē: sz gñatio no icludit iper-
fectionē: ga ipa attribuit eni pfectissimo: mutatio aut
icludit. Nā ipsa repugnat eni pfectissimo: potēntialitā

te enis includit q deo repugnat oino. l. 3o dicunt aliq
q gñatio est actio de gñe actionis: qz ois actio trāsies
z terminata ad aliqd pductū vī actio de gñe actiois.
gñatio ē hō. g. 2c. l. Sz 3 B arguo. 4. p sic. Nūq iue-
nit actio sine passione: qz passio est illatio actionis: euz
igit in diuinis no inueniat passio ad itra: nec p pns erit
actio ad itra. l. 2o sic. Si gñare eēt agē: tūc sol gñans
lucē ageret in eā: qd falsus est: qz gignes lucē no agit in
lucē: sz solū in aerē. l. 3o sic. Si gñare eēt agere: z gñā-
ri eēt pati: tūc aq qn pateret ab igne: gñaret. l. 4o sic.
Ad diuersos terminos nēcio sunt diuersi respect: sed
actiois termin: est passio: gñōnis at est actū vl pductū:
eū gñati sunt diuersi termin: nēcio re^m gñōnis z actiois
erit alr z alr. l. Cōfirmat. qz re^m agēis ad passū: est
respect: trāsmutatis ad trāsmutatū: respectus gñantis
ad genitū: no est respect: trāsmutatis ad trāsmutatū:
qz pōt eē sine trāsmutatione: sicut in diuinis.

Ideo dico

q no solū formalr sed et realr ista
duo. l. gñatio z actio: vbi inueniunt/
distingunt. gñatio eni est respectus ininsecus adue-
niens terminat ad pductū: gñans eni z gñati pducēs
z pductū ab inuice distinguunt. l. Scādū tū ad de-
clarationē ppositū q 4o sunt rōnes foiales icipietes
a gñone ab ipsa abstrahētes: iter qz est infima ipsa ge-
neratio z 3o in ipso ordine. l. 2o est pductio: ois enim
gñatio pductio qdā est: sz no eē. nā multa pducunt q
no gñant. vñ ipuisancto uenit pductio: sz tū sibi re-
pugnat gñatio. Silr creature a deo pducunt: sz tū no
gñant. l. 3o est hō: qz abstrahit a gñone z pductio
ne. Nā oē qd pducit originat: nō tū eē. Nā mā dī q
dāmō originare formā: nō tū pducere. vñ forma ori-
ginat a mā: non tū pducit. Silr passio dī originari a
subo: tū no pducit. Silr cōpositū dī originari a pti-
b: nō tū pducit. l. 4o est q abstrahit a 3o: z illa dicit:
pullulatio: qz oē qd ab aliq originat pullulat: ab eo: vt
pz inductio: nō tū eē. attributa eni z relones dīr pul-
ulare ab eēntia diuina: nō tū originari: nā origo est no-
mē distinctionis realis. Nā Dion. de vnica z discreta
theologia dīc psonas eē pullulationes essentie diuine:
pullulare eni dī qn aliqd est in aliq qn fundamētāl: z
radicalr ab eo. l. 3o itelligēdū qz sūt 4o rōnes for-
males a qb abstrahit gñatio: iter qz ipsa gñatio est su-
pma: infima est dictio a q abstrahit immediate natiuitas:
qz oē qd dī. i. per modū itellects pducit. nascit. non tū
oē qd nascit dī: qz in oib aīalib est natiuitas: sicut pa-
ternitas z mīnitas. Vñ Exod. 33. nō coques bedus in
lacte mīs sue: nō tū aīalia dīr. l. 3o est germinatio: q
no solū aīalib: sed et oib viuētib cōpetit: z ideo sicut
viuū abstrahit ab aīalib: ita germinatio abstrahit a na-
tiuitate. arbores eni dīr germinare: non tū dīr nasci.
l. 4o est gñatio q abstrahit a germinatione: ois enim
germinatio ē gñatio: sic pz inductio: nō tū eē. qz ignis
gñat ab igne. iter q tū no est germinatio. Dē g qd ger-
minat: gñat: nō tū eē. l. Sz dices. quō in diuinis pnt
eē tot supiora z inferiora: cū oia q sunt in deo sint sim-
plr simplicia. l. Dico sicut supius dictū est de ente q
hec se no hnt sic superiora z inferiora: quoz vnu est de
gdditate alteri: qz talia inferiora no sunt simplr sim-
plicia. sed ista cōparant: sicut dīe subalternatim possi-
te: sicut dicim q rōnale est in feris ad sensibile: z il-
lud no ipedit simplicitatē. l. Ex dictis aut eliciuntur
4o nes: ex qb manifestant illationes poles fieri in
istis. l. Prima est. q aliqua repugnant filio inquantū
est verbū: q no repugnāt sibi inquantū est natus: sicut
natiuitas que abstrahit a dictione. l. 2o q aliq repu-
gnāt sibi inquantū est natus: q no repugnāt sibi inquantū

E
Dē. spā alto
rū qre aureo-
lus z alios p
vt nosti.
Impug. 2.
Ancoz. 6.
pncipioz.

F

Dē. ppsa.
Gñatio quid
sit foial: nō
enim mutatio
nec actio sed
productio: sz
cōcomitantē
sit illa cōiter i
creaturis.
3o.
Infinitum.
Gñatio.
Ordo nobil.
Productio.
Mediā.
Originatio.

G

Don pulla
lare vel ebul-
lire q origi-
natio dī pas-
sio a subiecto
pullulatio.
Supremum.
Pullulare
quid?
Infinitum.
Dicio.
Ordo nobil.
Natiuitas.
Mediā.
Germinatio.

H

Gñatio.
Supremum.
Dubium.
Cōsidera istā
nā ex Scoto.

Exclusio 4.

Liber

Distinctio

Questio. II.

I est genitus: sic genatio que abstrahit a naturitate. **C** 3^a q^a aliqua repugnat sibi inquantum est genit^{us}: q^a non repugnat sibi inquantum est productus: sicut productio abstrahit a genione. **C** 4^a q^a aliqui sibi repugnat inquantum est productus: quoniam non repugnat sibi inquantum est originatus. Ista oia patent ex vna regula. s. q^a oia inferiora repugnat aliquid q^o non superiori: et hoc est ratione additi: quod inferiorius addit ad superius. Ex istis potest investigari distinctio formalis verbi nati/ geniti/ et producti.

Regia nobis

Seco arden.
Epio alioru.

Impug^o 4^a.

K q^a genatio sic
causet ronis
i dno et crea-
tura ostendit.
de q^a amplius
q^a sequente.
Epi. p^ana.
Eodem huius
partis et e^a p^a
cipalis ad q^a
tum.

Obijciat 4^a

L Malitia etc.

et q^a vbi illud
Anuoca ne-
cessitas cendi
est in dno.

Idem se de
sc. dno. i. d.
2. q. 2. i. d.
ad p.

M Potest duplici

Et l. omne/
ductibile.

Quorū depe-
dena dupli-
diti. duplex.
Dubium.

Circa scdm p^a q^onis dicitur alig q^a in diuinis nō est genatio eiusdē rōnis: q^a in creaturis: et ali- qua genatio ibi fide teneat: q^a ois genatio multas iper- fectiones includit in creato. **C** Sed 3^a illud arguo: q^a sic genatio in creaturis est productio diffinitive: sic in diuinis. **C** Itē 2^a. Quicqd cōpēit gnōni diuine inquantū genatio est: puenit gnōni create inquantū genatio est: et e^a sic sicut dico de pueniētia: ita dico de repugnantia. Si autē dēc aliqd puenire vni q^o nō alteri hoc fm oēs: erit nō in- quantū genatio in cōi. sed inquantū bec vel talis genatio. **C** Ideo dico q^a vera est genatio i diuinis: q^o pbo aucto- ritate et rōne: aucte sic. in ps. 109. Teci pncipiū. et post. ante luciferū genuit. **C** Rōne sic. Vbi est po^a eiusdē rōnis pōt esse act^{us} eiusdē rōnis: sed memoria fecunda: cū dicat pfectionē simplr est ibi eiusdē rōnis: sed ipsa fm Aug^m est po^a vbi genatio. xi. de tri. q^a vbi cū ibi non sit po^a sine actu: q^a ibi genatio erit. **C** Sed 3^a p^adicta in- stat. 4^a. p^a sic. Vbiq^a genatio est: ibi est productio hui^{us} ab h. **C** Tu sic. Magis ē necē eē a se: q^a necē eē ab alio. Si igit^r fili^{us} sit ab alio: erit necē esse ab alio: et sic min^{us} necē esse q^a p^a q^o est incōueniēs. q^a et illud ex quo seq^r. s. q^a sit ab alio. **C** 2^a sic. Qd accipit eē ab alio: nō hz eē a se: s^{ed} filius hz esse a genante: q^a nō habz eē de se. **C** Tūc vtra. Qd nō hz eē de se: hz de se nō esse. q^a trāsit de nō esse ad esse: q^o est incōueniēs. **C** 3^a sic. Si fili^{us} est gēna- tus vel productus: g^o est gēnabilis vel pducibilis. **C** Tūc sic. Qd pducibile est in po^a obtinē: s^{ed} nihil est in diuinis/ q^o sit in po^a obtinē. g^o nihil est in diuinis: q^o est gēnabi- le. Minor p^a: ga nihil est in diuinis: q^a sit purus act^{us}. **C** 4^a sic. Qd accipit eē ab alio depēdet ab ipso: s^{ed} de- pēdena nō est in diuinis. g^o et. **C** Ad ista. **C** Ad p^a dico q^a si illud q^o accipit esse necesse ab alio est aliud ab il- lo: p^a accepta hz veritate: sed vbi est cōcōitatio eiusdē entitatis et dno et accipiens sunt necē eē: et nō sunt aliud et aliud: nō hz veritate: ita est in p^aposito: q^a enī vnica necessitas est p^ais et filij: ideo vna p^asona nō est magis nēcia q^a alia: s^{ed} eque necē esse est in vtroq^{ue}. **C** Ad 2^a dico q^a aliud est de se nō hz esse: et aliud a se nō hz eē. Creature quidē non hnt de se esse: et ideo pōt concedi q^a de se hnt nō esse: non sic est de verbo. nā hz nō hēat a se eē: tūc de se nō cōpēit ei nō esse: q^a ex nā sua habet esse: s^{ed} eam accipiat ab alio. **C** Ad 3^a dico q^a possibile vno modo accipit^r vt distinguit cōtra neciū. Et isto mō dico q^a nec filius nec aliqd est in diuinis est posse. Alio modo accipit^r vt distinguit 3 impole. Et isto mō nō solū filius: sed oia que sūt in diuinis sunt possia: et isto modo vt posse cōcedi q^a productiū est possibile. **C** Ad 4^a dico: q^a sicut origo declarat distinctionez reale: sic dependētia diuersitate essentialē: vbi ergo nulla est di- stinctio nec essentialis: nec virtualis: ibi nec dependen- tia: ita est in p^aposito. **C** Sed hic remanet difficul^{tas}. q^a illud q^o de se nō hz nec aliqd pfectionē hz: nisi ab alio sibi cōicet: de se videt^r esse imperfectū: sed verbū diuinū est hui^{us}. g^o et. **C** Dico q^a hnt nām que de se est pfectibilis tale est imperfectū: nā autē que cōicet filio nō est perfectibilis: sed de se est sume perfecta: et ideo filius summe est perfectus. **C** Ad arg^m pater.

Utrum fm eandē rōnez formale genatio dicta sit in deo: et in creatura.

Utrum genatio fm eandē rōne foiale dea sit in deo: et in creatura. **C** 2^a nō. q^a si ita eēt: sic vna est intelligibil^{is} p nā: ita et alia: s^{ed} de diuina gnōne d^{icitur} gnō/ ne eius q^a enarrabit. **C** Cōtra. Dis pater/ nitas in celo et in terra noiāt ab illa diuina. g^o et.

N

Est. 53.
Ephe. 3.
Ep. colis.

Hic sicut

dictū est in pcedēti q^one in 2^a arti. di- cunt alig q^a nō. q^a in creaturis d^{icitur} imp- fectionē vel icludit. **C** Cōtra. sic pbatū est. arguo 4^a. p^amo p regulā declaratā supius in isto p^a lib. q. 2^a. p^a logi sic. Dis itell^{us} cert^{us} de vno pceptū: et dub^{us} de duo/ b^{us} hz pceptū: de q^o est certus aliū ab illis de q^o est du- b^{us}. Sed multi certi erāt de relone et gnōne: et dubita- bant vtrū eēt creatura vel increata: sicut Ariani certi erant q^a genatio erat: et dubitabāt vtrū productū eēt de^o vel nō. **C** 2^a sic. Vbiq^a est mltitudo fm aliquā rō- nē eandē: illa est cōis fm Aug. 7^a de tri. sed fili^{us} habet duas gnōnes. q^a rō gnōnis ē cōis. **C** 3^a sic. Qūcūq^a ali- qua duo sic se habent q^a q^o cōuenit vni inquantū tale. puenit fil^{ius} alteri: et q^o repugnat vni inquantū tale. repugnat alteri: illa duo vident^r vna rōne cōez habe- re: super quā cadit reduplicatio: sed q^o cōpēit gen- tioni create inquantū est genatio. cōuenit diuine inquantū est genatio: et q^o vni repugnat inquantū genatio est: re- pugnat alteri. g^o et. **C** 4^a sic. in pcedēti. q^a arguebat de memoria fecunda q^a est eiusdē rōnis. **C** Sed cōtra illud instat 4^a. p^a sic. In creaturis genatio vni est cor- ruptio alteri. g^o sic erit in diuinis: q^o est falsum. **C** 2^a sic. Si sūt eiusdē rōnis formalis q^o d^{icitur} vni in p^a modo de vna et de alia: sed cātio d^{icitur} de gnōne create in p^a modo. g^o et. **C** 3^a sic. Accepta eadē maiore. s^{ed} factio d^{icitur} d^{icitur} gnō- ne create. g^o et de diuina. ois enī genatio create est que- dā factio. **C** 4^a sic. q^a tunc haberent eadē diffōne: q^o falsus est: q^a diffō gnōnis in creaturis est q^a sit pcessus a nō esse in esse. **C** Ad ista. **C** Ad p^a dico q^a in creatu- ris illa nō est vā formal^{is}: genatio vni est corruptio al- terius: q^a vni est p^auatiū et reliquū positū. s^{ed} bec est vā solū cōcomitātē: sicut d^{icitur} q^a dies est solis latio sup- terrā: cū tū dies formal^{is} nō sit motus localis: sic est in p^aposito. q^a in creaturis cōiter cōcomitāt corruptio ge- nerationē et e^a. nō tū inquantū genatio est: s^{ed} inquantū ta- lis genatio est p^aputa create. **C** Ad 2^a dico. q^a sic sapiētia est cōis et hz eadē rōne formalē d^{icitur} de deo et creaturis: tū in creaturis dicim^{us} q^a sapiētia est q^a litas in p^a modo dicēdi p se: q^o tū nō est vā: accipiedo rōne formales sapiētie que est pfectio simplr: q^a ipsa est trāscēdens: s^{ed} tū cū dicim^{us} sapia est q^a litas: circūlogmur quādā q^a litatē per eā q^a inseparabil^{is} in creaturis cōcomitāt eā inquantū create est. et illa q^a litas est actus in p^a mō: ita suo mō p gnōne que trāscēdes est circūlogmur creationē et factionē: et ita de gnōne p^adicant^r per cōcomitātiam istaz rōnū ad gnōnem in creaturis. formal^{is} tū nec fa- ctio nec creatio de gnōne dicitur. Et sic per h^{oc} p^az rāssio ad 2^a et 3^a. **C** Ad 4^a dico q^a pcessus a nō esse accidit gnōni. nā si mūdus fuisset ab eterno: sol generasset ra- diū sic mō gēnat^r tū nō fuisset ibi talis pgressus a nō esse ad esse. **C** Dico g^o q^a accidit gnōni. vt genatio est. **C** Intelligēdū tū q^a aliq^{ui} repugnant gnōni diuine que nō repugnant isti: et aliq^{ui} cōueniunt illi que nō pueniūt isti et e^a. nō tū inquantū generatio est: sed inquantū ge- ratio talis. Unde hz genatio sit eis cōis: tū adhuc p ali- quid additū distinguit^r specificē vel quasi specificē il- la ab ista. **C** Ad rōnem in oppositū dico. q^a pater et filius sunt vnum: non tamen vnus.

Impug^o 4^a.
Ria scouca

O

Ecclonē h^{ab}
rōnū segur.
Obijciat 4^a.
1. dno. i. c. 17
et circiter: idē
et mēta. i. c. 7.
2. l. creatio.

P

S. p^az. c. 2.

Enō vni^{us} et.
q^a et vā nōnt
Eid scō. i. d.
2. q. 2. soluen
do. 3. pncipal
le. et vbi ibi
notauit.
Pondera h^{ab}
cōiter.

Pondera
vbiq^a h^{ab}. et cō/
sidera an scō/
tūq^a. Eid. 8.
d. 1. q. 2. ad fi.

2. l. cātionē.

2. l. causatio

Q

Quo esse ad
non esse acci-
dit gnōni.

Cū vnuoca-
tione trāscē-
dena. itaz vā/
ricas foialis
specificas.

Liber

Distinctio

Questio.III.

I
Eplo ponia.
Lectio 4.
Lora. 1. opt.
S. est p prima
coto directe.
vbi m pōdera
ly obiecti.

Istis premis pono 4.º qñes ad ppositiuz
pñeres. p^o est q eēntia di
uina in rōne obi nō est totale pñ^m quo pductiuz vbi
diuini: ga vbiqz est totale pñ^m pductiū eūsdē rō
nis mte nāle: semp quātū est de se: pduc effectū eūsdē
de rōnis nisi sit difformitas i passiuo. si aut nō sit passi
uū sequit semp idē. cū igit in diuinis nō sit passiuū oīa
essentia nō possit esse pñ^m nisi filij: r per oīs nūqz spir
raret. (C. p. Ubicūqz sit extrema penit^r eūsdē rōnis
nō pōt ee relo nisi vñ^r rōnis. cū q eēntia sit terminus
vtriusqz emanationis: si ipsa eet totale pñ^m emanatio
nis: emanationes eēnt nēcio eūsdē rōnis: r eēnt etiam
cte relones equiparantie. (C. Confirmat. ga relones
nō vident posse distinguī: nisi vel a terminis: vel a fun
damētis: cū q bīc sit essentia oīo eadez que est termi
nus: si ipsa esset fundamētū: sequit q nō essent distin
cte relones. (C. 2.º est. Qz solus itells i rōne po^o nō est
totale pñ^m pductiū vbi diuini. Dec 3. ps ex supradic
tis: ga pñū pductiū cōtinet vel formāl^r vel vñāl^r
terminū: qd nō puenit itellecui. g. rē. (C. p. Principiū
pductiū totale nō vī esse posterius illo termino for
malit^r accipit aliqd ee p ipm: sed itells vī ee posterior
eēntia que est terminus formalis: g. nō erit pñ^m totale
quo. (C. 3.º est. Qz essentia in rōne obi: r itells in rōne
po^o: pcurrit ad pductionē vbi qñi duo pñ^m partialia: r
vñū totale: ga qñiūqz aliq pcurrit ad pductionē ali
quā: quoz neutru sufficit: pcurrit oīa: qdlibet p se vt
partialis: oīa aut simul vt totale pñ^m: sed eēntia r itells
cōcurrūt: ga nullū aliū vī posse ponit^r neutru p se suf
ficiē. qdlibet p se erit ptiale pñ^m: r ambo erūt vñū to
tale. (C. p. Memoria secūda f3 Aug. 5.º de tri. est pro
ductiū pñ^m vbi in memoria aut: vt patuit cludit po^o
r obm. g. rē. (C. 4.º est. Qz diuina essentia est pñcipa
lius pñ^m q itells. Hoc pbo sic. Qñiūqz ad vñū effectū
pcurrit duo pñ^m: quoz vñū est vīe magis: r reliquū mi
nus vīe: vīus est pñcipali^r: ga illimitatus: essentia aut
diuina est vīus: r per oīs pñcipalius pñ^m: ga currit in
vīragz emanatione: itells vō nō igit pñcipali^r pñ^m est:
(C. p. Qñiūqz aliq pcurrit ad aliqd effectū fm vñū
mū sue stutis r pfectionis pñcipali^r in essendo est pñ
cipalius in pñcipiādo: sed essentia r itells sunt b3 ga
essentia est pñcipalius in essendo. g. rē. (C. Lora istas
qñes instat 4.º pñio sic. Quia in creaturis nō requirūt
plura pñ^m ad pducendū effectū vñū: nisi pp iperfectio
nē alterius: sed in diuinis nūbū est imperfectū: g. ista plu
ralitas pñcipioz nō est ponēda. (C. 2.º f3 scdaz. Illū qd
pducit pñse p actū dicēdi: pducit pñse a po^o itellecui
ua: ga nullū alteri^r po^o est dicē nisi itells: sed vñū di
uinū pñse pducit p actū dicēdi. g. rē. (C. 3.º tertiam.
Qñiūqz aliqua vñus phabet terminū adequatū ipsa
nō pōt plus pducē. Si igit essentia diuina pcurrat ad
pductionē vbi ipsa in illa pductiōe habebit terminū
adequatū: r sic nō poterit in aliā. i. inspirationē. (C. 4.º
cōtra qñā. Qñiūqz aliqua duo equalis perfectionis in
essendo cōcurrūt ad vñū effectū fm vñū mū sue stutis
nullū eoz est pñcipalius altero: f3 b3 sunt essentia r in
tellectus: cū vtrūqz sit infinitū: ergo eque pñcipal^r con
currūt. (C. Ad ista. Ad pñ^m dico: q nō semp ponit^r pñ^m
aliud pp iperfectionē alterius: f3 aliqñ pp determinā
tionē: r igit enī aliqñ cām esse ideterminatā que nō
exiret in actū: nisi p aliquā ptialare cām r determina
tā illa ideterminata determinaret: sic itelligimus solē
pcurrē ad cāndū calozē cū igne: nō q sol p se nō possit
cāre: sed ga ideterminat^r est ad istū effectū r ad alios:
opz q determinet^r si debeat cāre. (C. Ad 2.º dico: q in
creaturis vbi po^o r obm distinguunt^r in eis fundant^r

distincti respectus. Ideo verbū in creaturis ab intelle
ctu solū dī: sed in diuinis vbi obm r po^o sunt oīo idēz
real^r vbi pōt idē respect^r oīo fundari sup po^o r obm:
g. est dicere: r sic verbū diuinū solū p dicere pducet.
nā actus dicēdi g. est qdā respectus poterit idē oīo in
vīroqz fundari. (C. Ad 3.º dico q qñis cā vñis hēat ter
minū adequatū: r q illimitata est pōt in aliū: nō aut pri
cularis: qz limitata sic se h3 itells sic. (C. Lora qz tunc
ille nō erit termin^r adequat^r. Dīcī pōt q est illimitata
ad vīragz emanationē: r iō neutra adequat^r simpl^r: tñ
quātū ad modū: vīragz pñi pōt adequat^r qñiūqz enim
aliq cā pōt diuerso mō pducēdi pducere diuersa: tūc
l3 vñū eoz possit dici terminus adequat^r cāc quātū ad
vñū modū: nō tñ simpl^r. ita in pposito essentia diuina
est pñ^m pductiū nāl^r r libere: r iō l3 verbū sit ei^r ter
minus adequat^r quātū ad pductionē nālē: nō tñ quātū
ad liberā. (C. Ad 4.º dico q vbi vñū pñ^m est pfectiū:
r aliud imperfectū: bñ pcludit argū. mō in pposito nō
dico q eēntia r itells ita se habeant: imo dico q oīa
sunt eqūis pfectionis: f3 tñ iter illa q sunt eqūis pfectio
nis pōt ee ordo pñcipal^r r min^r pñcipal^r. sic l3 pñ^m r filij
sunt eqūis pfectiū in pductiōe ipūssanti pñcipali^r
pcurrit qñi filij: nō tñ perfecti^r qz nō est pfectior est tñ
pñcipalior. ita dico in pposito: q l3 itells r eēntia sunt
eqūis pfectionis: tñ qz infinitas q est cōditio vtriusqz
pñcipalius cōpetit essentia: r qz ipsa essentia est pñ
cipalior: ipsa dicetur pñcipalius pñcipiū.

Sed hic sunt alique diffi. p^o est. Quale ordinē hñt
aliq vbi distinguunt^r real^r: tales bñt vbi
sunt distincta formāl^r vel fm rōnē in creaturis autēz
vbi po^o r obm distinguunt^r real^r po^o pñcipalius pcur
rit qñ obm. g. rē. (C. Dic dico q tota cā i creaturis: qñe
itells est pñcipalior: est qz itells est vīoz in diuinis
aut obm est pñcipalius: qz vīus. 3o dico q ordo quēz
habēt in creaturis nō est eēntialis eis: f3 solū inuenit in
eis talis ordo pp aliq q psequunt^r ea nō fm rōnes suas
fōzales: sed pp aliqd aliud ab eis: nō inquitū tales rō
nes sunt eis cōes. (C. 2.º diffi. Qz qñiūqz aliqd cōuenit
alicui: qd repugnat alteri: opz qz sibi pueniat p illud in
quo illa distinguunt^r: r impossibile est q ei pueniat p illud
in q puenit. posse aut gñare ita cōuenit patri qz repu
gnat filio. g. p aliqd pñiū nūbū est pñiū pñi nisi relo.
g. relo est illud quo sibi cōuenit gñare. (C. Dic dico q
aliqñ p vñū oīo r idē pñ^m pōt aliq opatio alicui pñe
nīre: r alteri repugnare pp diuersas dispōnē illi^r pñci
pi: r nō pp diuersam ppuetatez pñcipiūtoz. ver. g.
3gñi enī in inferiori pte puenit calefacere in supiori
aut nō: g. b nō est pp aliud r aliud pñ^m: f3 pp dispōnēz
diuersas illi^r pñcipi. Ita dico in pposito q eadē eēn
tia q est in pñe nō h3 terminū adequatū: r pōt ee pñ^m p
dicēdi ipsi pñi ipsa aut eadē l3 sit in filio. tñ qz itells
terminū adequatū hñe nō erit pñ^m pductiū i filio. (C. 3.º
diffi. qz duo pñ^m fōzāl^r distincta nō vñr sufficere ad pñ
ctionē duaz psonaz. Itells enī r volūtas tñ fōzāl^r
distinguunt^r: q tñ duaz psonaz f3 pñ^m pductiū. (C. Dic
dico q qñi duo pñ^m cū doc q sint fōzāl^r distincta cōinci
dūt in eadē modū pñcipiādi: tūc solū idē pducit. In
tellect^r aut r eēntia sic se hñt: qz pñcipiā^r p modū nāe:
f3 nō itells r volūtas. g. rē. (C. 4.º diffi. qñō eēntia q pñ
cipiā^r p modū nāe pōt pñcipiāre cūz volūtare libere.
(C. Doc iferi^r dclabit. Itā qñi duo pñ^m pcurrit ad vñū
effectū: si vñus eoz est libez r totū. (C. 5.º diffi. est. qñō
eadē relo pōt fundari in illis duob^z pñcipiis distinctis
fōzāl^r. Nec pōt dici q fundet^r in eis inquitū sunt idē
real^r: qz vt sic nō pñcipiāt. (C. Dic dico q qñiūqz aliq
distinguunt^r fōzāl^r: r sunt idē real^r vñū r idē oīo pōt

N
Dicere r si in
creaturis fun
dat sup solo
itellui diuis
ti sup obo p
po^o fundat.

R
eplica.
Ad equitū
emanationē
ad pñ^m pōt
telli duplr.

O
Cū equitate p
fectionis pñ
re maior r mī
nor pñcipali
tas: r iō. 6. dī.
2. g. 5. r alia
idem.

2. 7.
Itā sco. quā
crasit nōm. j.
dī. 16. q. 3.

P
Et si in creat
ris cōuenit
lect^r obiecto
pñcipali^r ad
opationē cō
currūt diuis
ti cō pñcipi
qñe: itell^r er
go regla vbi
est ordo eēn
tialis pñse.
Quar vlti^r
cāz plura ad
dēdo pñ^m r
vñū nōbū.
Itā vñū hāc
maximam.
Et diuersitas
ē pñcipioz.
Et nōbū
exaltatū m.
Quare eēntia
vel memoria
secūda in pñ
ē pñ^m gñandū
i filio vō nō?

Q
Itā mō diuer
sitas fōzāl^r. f3
positū modū
pñcipiādi va
riat pñcipia r
pñcipiata.
Regula.
Et p ductio
amoris ē libe
ra qz fit ab
obiecto nāl^r
cōcurrente.
Collū eū
fionem.
Baxima.

L
Lora. 4. opt.
supra.

K

Si neutra se
vīus sufficit
vīragz simul
currūt vbi pō
dera quēst.
Dic explicat
resolūz quid
partialis: quid
ue totale pñ^m
vide sco. 2.
q. quoli. idēz.
10. r. 6. mīn.
quare.

L

Qñis i crea
turis opp^m ē
mīn^r pñcipa
le in pñcipiā
do in diuinis
mī est e3. vbi
istā pōdera
Itā ista de i
tellectu crea
to nobū^r obz
fāpo itellū
obijct 4.º r
valō notat^r.

M

Itā pñcipiū
eūsdem gñia
cū alio pcur
rere pñcipi 2.
Cōsidera pla
addēdo pñ^m
Et vñ pñ^m pñ
culare vīe de
terminat.

M. I. Tactas.
Eénia dina
accipit esse.

Alde. 15. tri.
idem.
Quere 13. tri.
15. tri, c, 26.

Liber

Distinctio

Questio

I
Accipe eē cō
tingit duplr.

Et l. cuius est
vltō singulifi
me q. d. i. cre
aturis: nō tū i
diuis acq. uel
ligendi gñari
dicuntur.

Op. propria.
Ratio 4^a.

K

Caste oia bñ
poderando.
Et terminus
vltus est fun
damētū alie
ritus: p. in
alijs couelat
uis.

Et tunc 4^a.
Sup. Joan. 2.
15. ut. c. 14.

L

Resolto. q.
Termin⁹ for
malis essentia
alia pcomit
tia.
Obijetur 4^a
p. ductionis
quid?

M

Ad q. accipe
eē cōtingit 2^a

P. ductionis e
cētia accipit
esse fm quid.
Et termin⁹ q
p. ductionis e
pior ipia pō
dera vbiq.

Et bacina.

Pondera. ly
transcunte.
Signi ex alio
pungit duplr

Dylariū de tri. r. id hz cētiā p. natūritatē: sic lz ipsa
simplr nō accipiat esse: tñ in hoc accipit esse. (Ad 2^a
pro scda dico: q. hic est vera vniocatio: q. vniocatio
sumit a nā: in qua pducēs r. pductū sunt: filia: r. subfi
sumt: r. ga nā est vniocatio est vniocatio: nō sumit autēz
vniocatio a passione eius que est itell⁹. (Ad 3ª pro
3ª dōm: q. lz acq. itelligēdi: vbi est acq. it. sic in nobis
pōt eē notitia genita: tñ alibi vbi nō acq. it. s. in diuis
nō est notitia genita. (Ad 4ª pro 4ª opione dico q.
ad sumā vniocatiōē: nūq. op. oēs cās esse eiūsdē
rationis cum termino. Et ideo dico: dato q. itell⁹
sit partiale pncipiūz non impedit sumā vniocatio.

Dico igitur q. essentia diuina est termin⁹ for
malis gñōis diuine. Et B. pbo 4^a.

Primo sic. Quicūq. enī pducit suppositū de gñe sube
ibi suba est termin⁹ formalis: s. suppositū diuini est
de gñe sube: vlt. se hz ad modū gñis sube. g. r. c. 2ª sic.
Quicūq. ordinē hñt aliq. in eē eūdē hñt in pducti: sed
inter ea que sunt in supposito ordine essendi p⁹ est in
essentia. g. r. in pducti p⁹ termin⁹ formalis erit eēn
tia. (C. 3ª sic. Illud est p⁹ termin⁹ gñōis actiue: in
quo p fundat gñatio passiuā: sed gñatio passiuā primo
fundat in essentia diuina. g. ipsa erit p⁹ termin⁹ q.
gñōis actiue. (C. 4ª sic. Quale ordinē hñt aliq. in for
separata: talē hñt in supposito illius forme: sed in cētia:
vt intelligit nō vt in supposito ipsa est p⁹ magis radica
liter p⁹met oēs alias pfectiones. g. r. c. 2ª sic. Hoc etiā p⁹ir
mo q. d. duplici auctate. Prima est Joan. 10. Nō dedit
mibi p⁹ malis oibus est: q. d. exponēs Aug. dicit q. Sal
uator itellexit de diuina essentia recte rōnē trabēs ad
p⁹fectus. (C. 2^a auctas est Dyla. de tri. q. p⁹ nullo mō
esset nisi q. d. in se est nāe r. sube: in filio genuisset. (C. 3^a
est eiūsdē 5^a de tri. p⁹ essentia suā prestat filio sine suo
detrimēto aliquo. (C. 4ª est eiūsdē ibidē. De dei filius
nō est de nihilo pductus: sed natūritatis sue viuentēz
accepit subas vel nām. Propter ista dico q. diuina cēn
tia est formalis terminus: alia autē pcomitānt ipas cēn
tiā diuinā. (C. Sed 3ª ista 3ª nez instat 4^a. P⁹io sic. Dis
terminus gñōis vel pductionis accipit eē p. eā. Nam
pductio nihil aliud est q. termin⁹ ad esse deductionis: sed
eētia diuina nō capir esse p. gñōē. g. r. c. 2ª sic. Nul
lus terminus formalis est p. sua productione: cū per
ipās educat ad esse: sed essentia diuina pcedit oēm p.
ductionē diuinā: vt hī a Diony. in ca. de vñica r. discre
ta theologia. (C. 3ª sic. Quicūq. aliqd. ex aliquo gñatur:
illud q. d. est cōe vtriq. termino nō est termin⁹ gñōis:
sed potius videt esse obm: vt p. inductiue: sed fil⁹ ge
nerat de essentia que est cōis vtriq. termino. ergo r. c.
(C. 4ª sic. Quicūq. aliqd. suppositū gñat: formale p⁹ti
tutū suppositū vñ esse terminus formalis gñōis: cui
idem sit essendi r. pducēdi ordo: sed cētia nō est for
male p⁹tutū filij: sed reso. g. r. c. 2ª sic. Ad p⁹mū dico q.
aliq. termin⁹ formalis accipit esse simplr. s. qñ nō p⁹
fuit. Aliq. autē solū fm q. d. v. p. in supposito: vt per
resurrectionē aia nō accipit eē simplr: sed in cōposito.
Sic dico de diuina cētia in pposito. (Ad 2ª dico
q. semp termin⁹ formalis in deo r. in creaturis est p. o
ipā pductione: q. pductio est respectus q. neciō p⁹sup
ponit extrema: quoz vñ est termin⁹ formalis. nō est
ergo incōueniēs q. ipā pductio sit posterior termino.
(C. Probo aut q. neciō termin⁹ pcedat ipas pductio
nē actiua: q. q. d. est p⁹ eo q. d. est simul cū. a. est p⁹
ipso. a. sed terminus est p. pductione passiuā: q. est
eius fundamentū que est fil nā cū actiua. g. r. c. 2ª sic. Ad
tertū dico q. qñ aliqd. gignit ex aliquo sic ex mā trā
seunt: verū est q. accipit: s. qñ gignit ex alio: sic ex eo

quod est formale p⁹m⁹ r. vniocatiō non op⁹: ita est hic,
q. gignit ex nā. (Ad 4ª dico q. nūq. p⁹tutū in
diuidui. s. beccitas est foalis termin⁹: s. nā: vel p⁹ti
tutū eē vt foia. In pposito aut locū forme tenet essen
tia. locū aut p⁹ietatis indiuidualis tenet relō. (C. 3^a
ad huc remanet difficultas. q. gñō vñ eē p⁹gressus ad eē
simplr: sic alteratio vñ eē p⁹gressus ad eē fm q. d. nō vñ
g. bñ itelligibile qñō cētia q. nō accipit eē possit gñō
nē terminare. (Dico q. vñ est q. gñatio eē p⁹gressus
ad esse simplr: nō tñ cuiuscūq. termini. Unde dico q.
filius simplr accipit esse: cētia aut q. est foalis termi
nus nō accipit esse nisi in supposito. (C. Cōtra. q. id vñ
suppositū accipit esse terminus foalis accipit esse: magis
termin⁹ foalis vñ rō cēndi ipi supposito. Si igit ter
minus totalis accipit eē: multo magis terminus foal.
(C. Dico q. lz in cōposito vbi foale p⁹m⁹ est corrupti
bile totū cōpositū accipiat eē per B. q. eius foale p⁹m⁹
accipit eē: sic de factione: tñ in incorruptibilib⁹ vel in
illis in q. d. foale p⁹m⁹ est incorruptibile, totū est opp⁹.
(C. Et in morte hois corrupti cōpo⁹ formali p⁹m⁹ re
manēt incorrupto. scia q. incorruptibilis est. Q. aut for
male p⁹m⁹ possit p⁹cessere 4ª ostēdo: p. sic. Nā in gñatioē
vnioca creaturaz eadē nā in spē p⁹cessens in gñante
est termin⁹ foalis in genito: beccitas aut i diuina cēn
tia tñ est illimitata sic nā specifica in creaturis. (C. 2^a
sic. In augmētatiōē vñigenia: sic est augmētatio chari
tatis tota rō foal⁹ cuiuslibet gradus p⁹cesserat in p. r.
tñ B. nō ob⁹ vere q. libet pducit simplr. (C. 3ª sic. Nā in
hois gñatione pus aia creat q. corpi infundat: cū pus
sit esse q. inesse: r. tñ nō est termin⁹ foalis gñōis bu⁹
nisi in quātū inest. sic enīz hois p⁹stituit in eē specifico.
(C. 4ª sic. Nā in hois augmētatiōē est vera generatio.
r. tñ terminus formalis gñōis nō potest poni nisi ani
ma: potissime fm illos qui ponunt vñicam formam.
(Ad auctoritatē positam in p⁹m⁹ qñōis patet.

Utrum gñatio vnioca sit in diuinis. Rō. V.

Trum gñatio vnioca sit in diuinis.
De nō. in gñōne vnioca pro
ducens r. pductū sunt eūlis pfectionis: sed
B. nō est in pposito: q. p⁹ est maior filio: lz
filius non sit minor patre. fm Dylarium.

C. Cōtra. idē Dyla. 7. de tri. dicit. de gñōne diuina ha
bere B. solū sacm natūritatis: vt nomē r. nām retineat
q. d. est p⁹riū vniocatiōi. (C. Circa istā qñōē p. viden
dum est. q. d. sit vnioca pductio. 2ª sic est in diuinis.

Quantum ad p⁹m⁹ dicit aliq. q. vnioca produ
ctio est qñ pducens r. pductū indi
stincte cōueniunt in vna rōne foali. q. vnioca sunt:
quoz nomē est cōe: r. rō sube est eadē. (C. Cōtra. deus
r. creatura oueniunt in aliq. formali rōne. vt. a. in plo
go fuit declaratū. pstat aut q. deus respectu alie⁹ crea
ture nō ē cā vnioca. (C. P. Celū r. sol r. corpa supiora
cōueniūt nō solū in vna rōne formali. s. enīz: s. in vna
rōne gñis. q. gñis sube sunt: r. tñ B. nō obstatē dñr cāe
equoce inferiorū. Jo dicunt ali q. gñatio vnioca est
vbi p⁹m⁹ r. termin⁹ sunt vñ⁹ rōnis specificē: sicut p⁹du
ctio caloris ab igne est vnioca: r. nō pductio caloris a
sole vel a motu. (C. Cōtra hoc arguo q. d. duplr. Primo
sic. oēs cōcedunt gñōē vniocā eē in diuinis: r. tñ non
oēs ponunt p⁹m⁹ r. terminū eē eiūsdē rōnis foalis. Nā
multi ponūt relōnē eē p⁹m⁹ r. cētiā terminū. 2ª sic. s. 3^a
oēs gñatio hois est vnioca: r. tñ p⁹m⁹ r. terminus non
vident eē eiūsdē rōnis foalis. Nā p⁹m⁹ in gñōne vñ eē
vis q. d. sue vñis in semine: terminus aut est ipia aia.
3ª sic. Nā in alyz ab hoie po⁹ gñatiua ponit p⁹m⁹ for
male in gñōne. pstat aut q. ipia in multis nō est termi

N

Lage h. pla
poderando.
2ª nōbilit.
Dñatio r. al
teratio p⁹gre
ssum ad eē d.
notantē dñ
uerimode.

qñ⁹ simplr:
s. cētia fm
qd accipit eē
Relpica.
Termin⁹ ge
neratiōis 2^a.

O

Alr incor
pūtilib⁹. alr
fo in incor
pūtilib⁹ est
icpno r. de
ficio cēndi.
Quo foalis
termin⁹ p⁹du
ctiōis possit
p⁹cessere.

Et l.
Sed in diu
nis cētia hz
se sicur cē.
Et l. quantū.
Cōsidera in
stantiam.
Q. d. eē ordi
nē tñ. sed
p⁹is opposi
tum dicit.

P

Jo. 14.

r. art.
Op. alioz
de vnioca
tione produ
ctionis.
Impug⁹ 2^a.

Q

Impug⁹ 4^a.

A nius formalis: sicut in asino: imo ipsa sensuata nō vege-
tatiua. 4° sic. Ubicūq; est terminus et p^m eiusdē rō-
nis: nō pōt esse vel oīri relomisi eiusdē rōnis. si q^m p^m
et terminus sunt oīno eiusdē rōnis: nō poterit iter ea
oīri relo disquparātie: cuius est gñatio actua et passi-
ua. ¶ Probo autē q^m relo disquparātie nō possit esse
inter illa extrema que sunt eiusdē rōnis oīno: inter ex-
trema autē eiusdē rōnis, vt sic fundant sup vnu. g^o rē.
¶ Item oīs relo que est iter extrema eiusdē rōnis: vt
sic fundat sup vnu. sed sup vna, vt sic nulla pōt ee dis-
formitas. g^o relinquit q^m nec relo disquparātie: cuius
modi sunt gñatio actua et passua. ¶ Dico tñ cū Sco-
to q^m tūc est gñatio vniuoica qñ gñans et gñatū habent
eandē nām specificā: dato q^m p^m pductiū differat in
rōne formali a termino pducto: sicut p^m in brā vīne.
¶ Sed tñ hic est sciendū q^m aliqua gñatio est vniuoica
que h^o p^m formale: qd est eiusdē rōnis cū termino: sic
in pductione caloris ab igne. Alia est: vbi solū h^o eādē
nām specificā. P^m est maior: ga gēd h^o scda habet
p^m nō tñ e^o. ¶ Cōfirmat. ga qñcūq; est vniuoicatio
inter illa que p^m respicit gñatio, ibi est verior vniuoica-
tio in gñōne: q^m vbi nō: sed gñatio pncipaliter respicit
fundamentū et terminū: q^m ibi erit maior vniuoicatio.
¶ Scdo est sciendū q^m pōt esse dubiū. viciū est enī
q^m vbi est p^m eiusdē rōnis et terminus: nō pōt ee relo
disquparātie. ¶ S^o 3° ga calor ignis est eiusdē rōnis
cū calore aque: vnu tñ est pducens et alius pducens.
¶ Ideo notandū q^m in quacūq; nā est relo pducētis et
pductiū illa opz distinguere rōne pductiū et pducē-
bilis: hoc autē declaro sic. Nō magis distinguit rō
acti-
ui et passiuū: q^m ratio pductiū et pducibilis: sed quādo
aliqua res est actiua et passua: rō actiuitatis distinguit
a rōne passiuuitatis. g^o eodē mō rō pductiū distinguit
a rōne pducibilis. ¶ Cōfirmat. quicūq; due rōnes sic
se hnt q^m vna ex rōne sua formali repugnat alia: cui
alia nō repugnat: ille rōnes distinguit ex nā reiss p-
ducibilis repugnat deo. pductiuitas aut nō. g^o rē.
¶ scdm. l. vtrum in diuinis sit gñatio
vniuoica est insistentiū. ¶ Dicitur
cōiter ab oībus q^m sic: et hoc videt. P^m ex intentione
ostēdere. g^o l. de tri. ¶ Cōfirmat aut quatuor rōnib^o.
¶ Primo sic. Ubicūq; enī pducēs et productū hnt nām
eandē specificā vel qñ specificā: pductio inter illa est
vniuoica. Et h^o p^m supius ex dictis de vniuoicatione pdu-
ctionis: sed ita est in diuinis. g^o rē. ¶ 2° sic. Ubicūq;
p^m pductiū et formalis terminus sunt eiusdē rōnis,
ibi est pductio vniuoica: ita est in diuinis. Nā essentia
que ponit formalis terminus posita est supius ee p^m
pductiū. g^o rē. ¶ 3° sic. Ubicūq; est pductio equoca:
semp pductū est ipsefectū pducēte. nā cā equoca tota-
lis semp est nobilior et pfectior suo effectū: sed pducēs
in diuinis nō est pfectior: nec pductū est impfectius.
g^o rē. ¶ 4° sic. Qis cā pscie equoca est defectuose fecū
ditatis: ga nō pōt equalis pfectionis sibi pductū gñā-
re: vel cārcēd certus est q^m in diuinis nullus defectus
fecunditatis est. g^o rē. ¶ Sed ista 4°. Primo sic. In-
ter vniuoica vt vniuoica sunt nēcio est distinctio: s^o iter
p^m et filii: vt vniuoica sunt: nō pōt esse distinctio: quia
vt vniuoica sunt: sunt vnu de^o sine distinctione. ¶ 2°
sic. Que sunt vltimate vniuoica nō sunt formali et qddi-
tatiue distincta: hoc p^m in forte et platone: q^m formali et
quidditatiue nō distinguunt: sed p^m et filii formali et
quidditatiue distinguunt: g^o iter eos nō est summa vni-
uoicatio. ¶ 3° sic. Nullū vniuoicū vt vniuoicū pōt plura
producere pluribus pductionibus alterius et alterius

rōnis: hoc p^m ga sunt eiusdē rōnis: et p^m nō erit iter
ea relo disquparātie: sed p^m gñat et spira. g^o rē. ¶ 4° sic.
Imposse est q^m p distincta p^m foialr aliqd agēs vniuo-
ce pducāt plura: q^m ex quo illa nō sunt vniuoica iter se:
nec in 3° sed p aliud et aliud p^m pducit filii et spūsan-
tms. g^o rē. ¶ Ad p^m dico q^m opz vniuoica distingui: non
tñ in quātū boies. sic dico in pposito: q^m p^m et filii distin-
guunt p relesones: nō tñ in quātū vniuoica. ¶ Ad 2° vi-
derē. S^o hoc iam nō dico: vt enīz mibi apparet. p^mone
diuine magis foialr distinguunt q^m oīno idiuudia eius-
dē spū. ¶ Ad argu^m dico q^m maior et minor vniuoica-
tio nō arēdit penes maiore vel minore distinctiones
vniuoicatio: sed penes maiore vel minore distinctiones
sue identitatis nāe: in qua cōueniunt vel vniuoicant: et
q^m est in diuinis maxima vnitās nāe: q^m l. numeralis:
hic est q^m maxima vniuoicatio iter oēs vniuoicationes
est ita vniuoicatio. ¶ Ad 3° dico cōcedendo q^m vniuo-
cum vt sic nō pōt plura pducere pluribus pductioni-
bus et alteri^o rōnis: sed qñ pductiua p^m pncipaliter va-
riant itāre vniuoico vlti: cuius nā cōicat: tūc nō est ve-
riū: q^m rōne p^m pncipaliter variatoz: poterunt variari
pductiones. Dic modus nō inuenit in creaturis: forte
de hoc dicā in mā de process. spiritus sancti. In diuinis
aut inuenit: q^m eadē nā cōicatur: et eadē nā est pcurres
partialiter: vt cā vltis: particularia aut variant. s. intel-
lectus et volūtas: rōne cuius varietatis: legunt varietas
pductionum. ¶ Ad 4° dico q^m si illa duo p^m vniuer-
sale et particulare eidē supposito cōuenirent tunc vni-
uoce pducerent: sicut si sol haberet vim solis et homi-
nis vniuoce pduceret boiem: in creaturis aut nō in-
uenitur curius causaz vltis et particularis in eodē sup-
posito: sed in eodē supposito patris est vtrūq; pnci-
pium pductiū. s. essentia et intellectus.

Sed hic adhuc remanet difficultas: q^m nō videt
intelligibile q^m summa vniuoicatio sit ibi:
vbi p^m et terminus sunt alterius rōnis: sicut est in p-
posito: q^m memoria est pncipiū et essentia terminus. Di-
co q^m ad vniuoicationē perfectā sufficit in pncipio pnci-
pali cōuenientia euz termino: sicut est h^o q^m essentia est
p^m pncipale: et ipsa est omnino eadē cū termino: qui
etiā est essentia precise. ¶ Contra. p^m q^m tūc nō erit tan-
ta vniuoicatio sicut in creaturis: q^m totale p^m caloris
est calor. ¶ 2°. Q^m in creaturis v^o q^m a particulari cau-
sa sumat vniuoicatio. cū ergo hoc hic nō sit nō est vni-
uoicatio. ¶ Ad p^m dico q^m falsum supponit. l. q^m pncipiū
totale in creaturis sit eiusdē rōnis cum termino. Non
enī aliq^m causa particularis et creata est que sit tota cā
sui effectus: quin ibi cōcurrat saltē deus. ¶ Ad 2° dico
q^m si cā vltis assimilaret sibi effectū: esset maior vniuo-
catio q^m q^m pncipalis assimilaret sibi et nō vltis: ex pfectu
enīz fecunditatis est in creaturis: q^m causa vltis nō sibi
assimilet pductū: sed in diuinis est ex plenitudine per-
fectionis: et ideo est maior vniuoicatio. Nā si sol et as-
nus producerent solē: maior vniuoicatio esset q^m quādo
producant asinū. ¶ Sed dices. q^m in creaturis inueni-
tur vel pōt inueniri maior vniuoicatio. Primo: q^m lumē
lume a lumine solis causatū est totali: et est eiusdē ra-
tionis. g^o rē. 2°: q^m si voluntas diuina causaret aliā vo-
luntate: cum voluntas sit totalis cā effectus ad extra:
tunc esset maior vniuoicatio: q^m esset idēitas rōnis for-
malis in totali pncipio pducino: et in termino forma-
li. ¶ Ad p^m dico sicut dixi. q^m nec lumen a lumine: nec
aliquod creatum ab aliquo creato causatur totaliter:
quin necessario ibi concurrat saltem voluntas diuina.

E vniuoica vlti
figui et qñr.

D agis disti-
guunt p^mone
diuine q^m for-
tē p^mo.

F vniuoicatio
in diuine.
Quar variat
pducētes in
diuinis itāre
maxia vniuo-
catione nāe.

G vniuoica
lariūm.

H ad pncipia

I cōuenientia
requisita ad
vniuoicationē
nē pncipiam.

Pncipiū 2°

Replica 2°.

Sicut i creat-
uris pfectū
ma vniuoici-
ter recipitur.

Assimilatio 2°.

H

Replica.

Sco. pncipia cū
scdo. de pnci-
pali vniuoica.
Alia lincra.
Dicitur foialr
termino. l. in
gñando chz

B vniuoicatio
duplex. et fm
hāc distionem
scdm. ad opz.
pducētes: vt
nō sit bene pō-
derando.

Sicut. rōnes
actiue et passi-
ue formaliter
distinguitur
etiā in eodē
sic pductiū et
pducibilis: vbi
pncipia notabis.

C omnia caste.
Scdo artic.
De cōis. vlt
Scdo. g^o l. i.

Quādo vni-
uoica
ostēdit.

D

Ubiq^m 4°.

h pla
ando.
iōbile.
o et al.
pgrat
fē d.
fz d.
ode.

mpira
na fm
ipit cē
ca.
in gē
na 2°.

orru-
y^o. afr
icoru
y^o est
et de
ind.
oialit
pda
posse
re.

i disti-
na bz
rē.
antū.
raim-
n.
ordie.
i. sed
pda
cat.

et
ca/
du/
2°.

f.

I
Ecce qd qris
de pductione
passionis.

Mō de calita
te pductio
pncientias
vltas ponde
rando.

K

Uide i Seo.
dis. pncientia.

Locutae ptra
ris quatr 13
ide. s. dis. 2. 7
alibi sepe: e
nobilis solo
r expedita.

Replica.

Monab' solo
realis: 13 logi
ce r gramati
ce sic dubia.

M
pō obina
duplex.

Prim' ant.
p. alioz.

Impug' 4.
Regla mea.
Verbū dūm
nō eē in potē
tia obina pō
mō oñdit: sed
pñdēra h pla
pōderādo.
Rela logica.

Ad 2^m dico qd si volūtas eēt accēs separabile: nunc
esset difficile: nū dico qd volūtas est per se passio ange
li vel aīe rōnalis: r vlt oīs nāc spūalis. nulla aut per se
passio pōt esse terminus pūmus alicuius factionis: sed
subm. Unū dico qd creatio illa p terminat ad essentias
angeli vel aīe. Sed dīff. pōt esse de ista vniuo
catione. Nā si sit pfecta cōditio calitatis qd vniuoce pro
ducatur: nunc causa magis vniuoce producēs esset magis
perfecta: cuius dūm nos videmus in creaturis: imo
semp oppositū. Dico qd pfectissima causalitas non
est perfectissima pductio: sicut nec perfectissimus hō:
est perfectissima suba: 13 aut causalitas sit perfectissi
ma sine vniuoctione: nō tñ pductio. Et ratio pōt esse:
ga causalitas perfectior videt pncise ipsum causans
vel pducens respicere. pductio aut tam pñ qd termi
nū. Ideo cū impfectione termini stabit perfectissima
causalitas: nō tñ stabit pfectissima pductio: sicut in di
uitis. 3ª dīff. est. ga nō vī qd ista pductio sit vniuo
ca: ga nā rōne cuius deberet esse vniuoce: non vī dīci
vniuoce de gñante r gñato: ga sic esset spēs: sed solum
idēce dī r nō formalr. Dico qd nā dīna dī vniuo
ce de gñante r gñato: r cū hoc etiā dī idēce: r pp illas
identitā predicationē forte amouet ab ea qd ipsa non
sit spēs. 4ª dīff. est. Si deus gñat deū vniuoce. vīz
aliū deū vel se. ista enī sunt immediate dīa. s. se vel aliū:
g vel se deū vel aliū deū. nō se deū: ga nīl scīps gñat.
nec aliū deū: ga tunc essent duo dī. Dico qd locus a
dūys 13 simplr: r iō pcedo qd si genuit: genuit se vī aliū.
Sed dīco tñ qd loc' a dūys nō 13. si sumat nō simplr:
sed cū determinato pducato. Exēplū. hō pducit: se
quī vel qd se vel aliū. Sed sic dō hō pducit: nō se
quī vel se hōies: vel aliū hōies: ga pōt pducere aliqd
aliud ab hōie. Eodē mō in pposito. deus pducit. ergo
se vel aliū. S. 3. vī qd locus teneat cū pñtāia subtr.
Exēplū. hō pducit hōiem. vī sequit aut se vel aliū.
in pposito aut addit cōstāia subtr: ga dico qd deus p
ducit deū. Dico fm Aug^m pcedēdo pñtā. qd genuit
se deū r aliū deū. Henuit qd se deū: hoc est idīstinctū
in deitate ab illo: sed dīstinctū in psona. Henuit etiam
aliū. s. in psona: qui etiā est deus. hoc etiā videt sufficē
quātū ad rem: 13 forte in noīe sit dīff. Ad auctatez
in pñ^m dico. qd Dylarius r Aug. accipiūt maioritatez in
diuinis solum pro pncipalitate.

Utrum in diuinis sit gñatio obiectiua. Qd. VI.

Utrum in diuinis sit gñatio obiectiua. Qd. VI.
que pcedit a pñ^m respiciente obm. talis est
ista que pcedit a memoria. Cōtra. quia
est nature viuētis: r de nā viuēte. Dic
sciēdū qd potētia obiectiua pōt accipi duplr. Uno mō
vī ipsa dīstīngūt. contra potētiā subiectiua. Alio mō
pro esse obiectiuali vel esse cognito.

Primo videndū est. si verbū sit in potētia obie
ctiua accepta p mō. Dicant aliquī qd
vbiū isto mō obtīne gñat: r etiam prehabet esse in tali
pō. Nā fm eos pō: etia talis nō est nīl nō repugnātia
terminoz: ga igit vbiū nullā talē repugnātiā prehabet:
ideo est in tali pō. nā si nō hiet talē nō repugnātiā: r p
pñs talē pō: eēt ipole pducit. Cōfirmat. ga oē pole
est pole positatē opposita impolr: sed talis est ista non
repugnātia. ergo rē. Cōtra ista istat 4^a. Primo sic.
Oñcūqz aliqd repugnat alicui pñ^m pñtūino: repugnat
etiā ipsi pñtūto per illud pñ^m: hoc est manifestū: 13 eē
in pō: tali repugnat pñ^m formalī constitutūio verbūqz
est pductio actualis: ergo r ipsi pñtūto repugnat. Mō
no: p: ga actuali pductioni repugnat esse in potētia.

nam si esset in potētia iam nō esset actualis: r sic esset
actualis r nō actualis. 2° sic. Oñcūqz aliqd repugnat
pñtū: nēcio repugnat aīnī. pductio actualis est aīnī ad
existētiā: qd gēqd actualiter pducit nēcio existit: 13 eē
in tali potētia repugnat actuali existētiā: illud
actualiter existit: 13 in pō obina p te. est actualis existe
tia. g pō obiectiua actualr existit. Si dicat: qd non
sequit: qd ibi est solū modo potētiā: r nō mō actuali.
Cōtra. qd ille modus actualis: aut est idē cum ipsa
existētiā: tunc erit ibi. aut aliud: r tunc aliqd est in actu
cui nō repugnat esse. qd tñ nō fuit in pō obina. Arguit
enim sic. cūcūqz p te. nō repugnat eē illud est in pō: ta
li obina: sed isti mō nō repugnat eē: qd est. igit ille mo
dus fuit in pō obina. 3° sic. Impole est qd aliqd sit in
pō ad sui pñtūtiū: sed ponēdo vbiū in pō obina: erit
in pō ad sui pñtūtiū. g rē. Mōa. p. Mōi. pbat. qd in
verbo est eēntia r pñtetas. rōne aut eēntie nō pōt si
bi cōpetere eē in pō: talē: qd essentia diuina est actualis
existētiā: r sic actualr existet r nō actualiter existet.
g hoc erit per sui cōstitūtiū: 13 qñcūqz aliqd est i pō
ad. b. qd pñtūtiū sibi p. a. est in pō ad. a. qd si nō eēt i pō
ad. a. iā nō eēt in pō ad. b. sed p te. est in pō ad eē qd si
bi cōpetit pñtūtiū. g nēcio erit i pō ad pñtūtiū:
qd est falsū. 4° sic. Impole est aliqd trāsire de dī
ctorio in pñtūtiū: si aliqd acgrat qd pñs nō habuit:
sed verbū trāsire de pō: tali ad actus. g aliqd acgrit qd
pñs nō habuit: r hoc est actualis existētiā. Dico g qd
verbū nō est in potētia obina: qd pñtūtiū per actualez
gñōnē cū repugnat esse in tali pō: sicut etiā repugnat
actuali existētiā esse in tali pō: que nēcio cōsequit ad
ad illā. Sed ista istat 4^a. Primo sic. Oñcūqz
sunt duo signa ordinata in quoz p nō bz aliqd eē pdu
ctū: r in 2° bz vel est pductū: in p signo vī eē in pō: ta
li: qd si nō in p signo eēt ens pñtūtiū: 13 filius in p signo
originis nō est pducit: in 2° est pducit. g nēcio si nō
fuit ens pñtūtiū in p signo: fuit ens in tali pō. 2°
sic. Pro quocūqz signo aliqd nō est ens pñtūtiū r non
est ens in actu: est ens in tali pō: 13 filiū in p signo est hō.
ergo rē. 3° sic. Pro quocūqz signo verbo non repu
gnat pducit. pro illo signo est pole pducit: sed pro pmo
signo verbo nō repugnat pducit: nā ipm est pducibile.
In 2° vō signo pducit. ergo fuit pñs in tali potētia.
4° sic. Omnis passio alicui subtr est demōstrabi
lis de subtr per suā gdditatē: sed pducibilis est pas
sio verbi per se. g de eo pōt demōstrari: r per pñs non
repugnat sibi pducit: sed nō hīe talem repugnātiā est
esse in potētia obiectiua. g rē. Ad p^m istoz dīco. qd
vīz est qd in pmo signo nō fuit verbū pducit: sed qñ
dī qd pro p signo fuit producibile. nego: qd in illo signo
nō fuit pducibile: nec improducibile: qd si in pmo si
gno haberet pductionē: quocūqz accipiēdo: cum pdu
ctioni repugnet esse in pō: eo qd est pura actualitas r
pductio actualis: gēqd aut est ibi pole est actu: nēcio
sequeret qd in p signo pducere filius: qd includit dī
ctionem. Ad 2^m dico qd pro primo signo nec est ens
pñtūtiū nec ens improbitūtiū: sicut si gdditatē repu
gnaret esse gdditatē sine actuali existētiā: nō esset por
gdditas nō prohibita qd eēt actualis gdditas per ex
istentiā. Ad 3^m per idē. Ad 4^m in quocūqz inclu
ditur pductio sicut cōstitūtiū: pductio nō est talium
passio: sed gdditas. Mōdo ita est qd pductio est cōsti
tūtiua filij: r ideo est eius gdditas: sed si qd poneret p
fonas cōstitūtiū per absolutā: dīceret qd rōnes iste demō
strarent. s. qd filius eēt in pō obiectiua: nā filius nā pce
deret originē: sicut dicimus de spīratione actiua: r per
pñs in

N

Enaio.

O

Nota op. p
pnam r rōne
norabilē.

Obiact 4^a.

P

Nota vbiqz
qd sapit.
qz pducibi
le nec produ
cibile fuit ver
bū i p signo.

Q

Pductio i
diuinis nō est
passio per se:
sed gdditas.
Cōtra Bo.
Uide. j. di. 26
r alibi.

A pñs in illo pñi eēt pducibilis: vel eēt pñi qdditas nō pñibita q̄ eēt actualis qdditas p exñtū: r in pñi obiectiua sic pñ. ¶ Eodē mō qūq̄s ponit q̄ rēlo pñtūit vt pñietas: nō aut vt origo: hñt eodē mō dñe q̄ filiū est in pñi obiectiua eo q̄ pductio vt pñietas itelligit: et pñ cos pñi q̄ pductio vt origo. ¶ S; hic est dñi. de vñ nñ: q̄. sñ nō pñt eē i pñi obiectiua: q̄ in vñ vt vñū est icludīt dñio vel pductio actualis. q̄ pñ rñes mas nō poterit eē in pñi obiectiua. ¶ Dico q̄ vñ vt vñū est in qñtū icludīt talē pductionē repugnat eē in potētia obiectiua: sed accipiēdo abstractiue pro notitia qua aliqd est cui nō repugnat eē in talē pñi: r de hoc alis.

Circa 2^m modū accipiēdi pductionē vel potētiā obiectiua dicit vñs doc. s. Petrus aure. q̄ vñū pducit p talē modū: imō nñ alid est vñū mñ eēntia dñia pducta in eē cognitio. ¶ Istud aut declarā sic. Quicūq̄ aliqd attribuit deo ex creaturis: illud oī pfectione amota cū pfectione remanēt dñs attri buti: s; pfectionis ē in pñi cognitio: q̄ ipsa pducit obiectiua suū in eē cognitio. Imperfectio aut in creatura: q̄ pducit in esse fñ qd. q̄ attribūdo deo pñi qd ē pfectionis: amouebit 2^m qd ē pfectionis: si enī nō pñt amoueri a pductione fñ qd. qñ remanēat pductio in esse reali: pductio obiectiua in dñis erit fñ eē reale: r sic vñū nñ alid est nñ obm diuini intell̄s cū pductione passiva in esse cognitio, qd ibi est eē reale: r bec pductio passiva nō est nñ ipsūm cōcipi. ¶ S; pñ hoc arguo 4°. Primo sic. Qd pductū nēcō differt a pducte: sed eēntia dñia est pducta in talē esse: q̄ ipsa est obm diuini intell̄s: r cognita ab eo. q̄ est pducta: r per pñs differt realr a pñe. ¶ Cōfirmat: qñcūq̄ sunt aliq̄ quoz vñi repugnat ponere effectū suū formale circa aliqd: r alteri nō repugnat: illa nō sunt penitus idē: s; pducti repugnat ponere effectū suū formale circa eēntia q̄ eēntia nō pducit: cōcipi aut vel cognosci vñ intelligi nō repugnat: q̄ ipsa vñ cōcipit: vere intelligit: vñ cognoscit: q̄ pductio obiectiua r cognitio nō sunt penitus idē. ¶ 2° pñcipāl arguo sic. Si eē cognitio est eē pductū formāl: r eē cognoscēs est eē foialr pducēs: s; pñ p mere absolutū est cognoscēs. q̄ p mere absolutū est producēs: qd est manifeste fñm. ¶ 3° sic. Essēntialia aliquo ordine pcedunt notionalia: actus autē intelligēdi est essēntialis: actus producēdi est notionalis. q̄ intelligere est prius q̄ pducere: r pñs itelligi erit prius q̄ pducit. Si q̄ te. Tūc enī si intelligi pcedit pducit: r p intelligi pducit vñū, pñt p produci pducit: r sic idē dñs pducit: qd est manifeste falsū. sequit̄ et q̄ sicut tres pñone intelligunt: ita pducunt.

¶ 4° arguo sic. Obm productum in esse cognitio a diuino intellectu est verbum: sed creature producunt a diuino intellectu in esse cognitio: q̄ ab eo sunt cognite: q̄ creature sunt ipsum diuinū vñū: qd est fñm. ¶ 3° te. neo opp^m illius opinionis: q̄ eā nō itelligo: nec rō mouet: pcluderet enī infīnita icōueniētia. Nā pcluderet q̄ pñs persona eēt pducta in esse reali: r q̄ oēs pñone essent vñū. Si r q̄ oēs creature eēnt vñū: q̄ essent sic pducere in esse reali: qd est manifeste falsum. ¶ Ad argumētū dico q̄ p memoria pducitur verbum: nō tamē isto modo memoria est pñi obiectiua: sed alio modo.

¶ Utrum gñatio diuina sit actus elicitus. Qd. VII. **¶ Trum** gñō dñia sit actus elicitus. Et vi q̄ sic. q̄a Dyl. de trim. 4° dicit. q̄ pñ est actor filij. oīs aut actor p actū elicūm agit. ¶ Contra. idem Dyl. In pñe non sunt nisi ingenita. ¶ Dic pñmo vñdendum est: quid est esse elicūm. 2° ad questionem.

Vtrum gñatio diuina sit actus elicitus. Et vi q̄ sic. q̄a Dyl. de trim. 4° dicit. q̄ pñ est actor filij. oīs aut actor p actū elicūm agit. ¶ Contra. idem Dyl. In pñe non sunt nisi ingenita. ¶ Dic pñmo vñdendum est: quid est esse elicūm. 2° ad questionem.

Quantum ad pñm dicit aliq̄ q̄ elicito nō est nisi pductio. r iō actū eē elicitus non est nisi actū eē pductū. ¶ S; pñā hāc opionē arguo 4°. pñio sic. Oīs for^m gñabilis est elicita a mñ: s; pñt q̄ ipsa nō est pducta ab ipsa. q̄ elicito nō est pductio. ¶ 2° sic. Oīs actus in voluntate est ab ea elicir: r tñ fñ multos: nō oīs ab ea est pduct. q̄ rē. ¶ 3° sic. Oēs cōcedūt actū itelligēdi esse elicirū ab itellecū: r tñ multi negāt ipm esse pductū. ¶ 4° sic. Qñia pñones elicirū tur a pñcipys: r tñ nō pducunt ab ipñs: s; sūt effectus eēntialr ordinati. ¶ 3° dico q̄ elicito est rō formalis quēdam abstrahens ab oī cāñone: sicut pductio ab oī factione: quia sicut omne qd sit pductū: r non econ uersa: ita omne qd causat elicirū: r nō econ uersa: ita q̄ oīs cāñs elicir: sed non omne elicir cāñs causat.

Quantū ad qñōne pono quatuor pñes. Prima ē. q̄ gñō actiua in creaturis est actus elicitus: q̄ oē qd causat elicir: vt pñ pñe pñe pñe gñatio actiua cāñr a suo fundamēto in gñe cāe mñis. q̄ rē. ¶ 2° pñ. Qd cāñr effectiue elicir: s; hñ est gñō actiua: vt nūc suppono: q̄ cāñ vel pducit a suo termino. q̄ elicir. ¶ 3° pñ. Qd gñō passiva in creaturis est elicita. nā oē accis elicir a suo subto: sic mñlter cāñr ab eo: s; gñō passiva est in creaturis mñlter cāñr a suo subto. q̄ elicir. Nā ipsa est accis: q̄ pñt eē r fieri subm sine ea: q̄a pñt totalr fieri a deo. ¶ 4° pñ. Certū est q̄ illud qd cāñ effectiue elicir: s; pductio passiva i creaturis cāñr effectiue a suo pñi pductiō. q̄ rē. ¶ 5° pñ. Illud qd qñt qd. s; q̄ gñō in dñis nō est actus elicitus: gñō dico actiua. ¶ 6° pñ. Qd nē probō 4°. Primo sic. Imposē est q̄ pñi pñtūmū alicuius suppositi elicir ab illo supposito: sed gñō actiua est constitutiva patris. ergo rē. ¶ Probo maiorem. oē elicir cāñr vel pducens formale cōstitutūm alicuius suppositi elicir vel pducit totūm sup po^m pñtūmū. si igit gñō eēt elicita a pñe. pñ elicirer vel pduceret seipm: qd est manifeste falsū. ¶ Cōfirmat: nūq̄a si aliqd elicirer ipaz gñō nē illud videret eē pñō na pñs: cū ipsa sit simplr pñi elicir: sed hoc est ipole: q̄ nullū pñtūmū elicir pñs. gñō aut actiua est pñor iplo pñe: q̄ ipsūm pñtūmū. ¶ 2° sic. Nñl qd est elicirū ab aliquo supposito dñō est in eodem supposito di uino: q̄a sup^m est oē illud qd hñ: s; gñō est. p te. elicita: r est in pñe: q̄a eius pñtūmū. q̄ ab alia pñona est elicita: qd est fñm. ¶ Cōfirmat: oīs enī q̄ sunt in pñona pñs sunt idē realr: r pñs inter ipsa nō pñt esse origo: cum pñorigines iuestiget Aug^o. p de tri. realē dñtōnem pñonariū. ¶ 3° sic. Qd qd est in pñe a se et ingenitū: s; nullus actus elicitus est a se r ingenitū: gñō nullus actus elicitus est in pñe: r per pñs generatio actiua nō est elicita. ¶ 4° sic. pñmū elicir cāñr ipole est esse elicirū: q̄a per aliud esset elicirū: r sic nō eēt pñi. q̄ pñmā elicirōne ipole est esse elicirū: q̄ pñmā esset elicirū: s; generatio est simplr pñi elicirō. q̄ ipole est gñōne actiua: esse elicirū. ¶ S; hic est vñā dñi. q̄ si gñō nō est actū elicir: nec po^m gñatio dicit po^m elicirū. ¶ Dico q̄ po^m generandi nec in dñis nec in creaturis: vt talis potētia est: elicir gñō nē: nec oī po^m elicirū: q̄a pñt elicir: re gñō nē: sicut ignis generans ignē oī gñare ignē: r nō gñō nē: q̄ nñl pñie gñat nñl ipa suba. ¶ 3° dico q̄ gñatio nō oī gñatio respectu gñationis: dato q̄ sit elicibilis: s; solū respectu gñabilis. ¶ Et pñ pñetia gñatio nō respicit nisi gñitū vel gñabile: qd est pñse suba r nō gñō ipsa. ¶ S; 3°. Quicūq̄ potētia respicit aliqd mediāte alio: nō pñt in vñmū nisi per pñi: s; generas nō pñt in gñitū nisi mediāte generatione: ergo si non elicir gñō nē nō elicir gñitū. ¶ Respondeo pñm gñat. M. E

E pñi articulo. Qd. alioz. Al. et cio. Impugn^o 4°. Qd. elicir. Qd. elicir. Qd. elicir.

pñi elicir. Ecce q̄ gñis. Qd. pñia. Elicir qd? Sicut pducē pñdita r facē ita dñcā a cāñe

2° articulo. Doct^o 4°. Fundamētus mñl r termi nus effectiue cāñr respectū in creaturis. Est in creatu ris generatio actio r passio elicir: nō nñ in dñis. b dicit per totū

G

H

Dubium. Mō gñatio sed gñitū po tētia gñatio est elicirū.

Obō. Maxima. Limitatio maxime.

op. pñ r rñe item.

bis scibi: tota r ver gñō.

no i 3 est se: 30. 0. 25

Questio. I.

Principium
eiusdem i di-
uinitis est 2ª sic

¶ **T**rum in diuinis sit aliquid elicium. Qd. VIII.
 sit aliquid
 elicium.
 ¶ **D**ico qd nullus actus essentialis: nec
 etiā notionalis actus cuiusmo-
 di sunt gñare ⁊ spirare: intelligere ⁊ velle
 sunt elicita: qz sunt idē cū pñcipijs. g. rē. ¶ Sūt tñ ibi
 duo supposito elicita. Hoc probō sic. Ubicūqz est ali-
 quid vere pductū: ibi est aliquid vere elicitiū. hoc te-
 net per locū a parte subiectiua: sed in diuinis sunt duo
 producta. s. filius ⁊ spūs san. ergo rē. ¶ Hoc supposito
 itaqz noto. probō qd sunt ibi necessaria duo pñ elicitiua.
 ¶ Primo sic. Qis ordo pmanens pponit extrema

permanencia: s; elicatio vbi est quidam ordo pmanens: q; est origo vel saltē in ea fundat ordo originis: q; est ordo permanens. gilla supponit extrema: extrema at sunt p^m z terminus. g nēcio vbi est talis ordo originis qui non est aliud ab ea ipsa origine: ibi est p^m z terminus: qd est proprium. ¶ Si dicas concedo q; ibi sūt extrema totalia: s; p^r z fili^r: p^r aut est p^m z fili^r pncipalius: s; isto mō cēdo tibi q; ibi ē p^m n̄ elicitiuū s; eliciēs. ¶ S; nullus ordo supponit extrema que constituuntur p illū ordinē: sed extrema que sunt totalia cōstituuntur p ordinē originis: q; per rēlōnes originis: g illa nō supponit: s; aliq; supponit. g p^m originis erit elicitiuū. ¶ 2° sic. Spūsanctus est nex^o foralis p elicitiōē. Tūc sic. ois nex^o nēcio supponit extrema pncipionis: s; illa extrema nō pnt ēē extrema spirata z spirata: q; spiratū. s; spūsanctus cōstituū p tale originē. g nēcio supponit extrema eliciuū: z b̄ est p^m quo. ¶ Dico q; p^r illa tāq; pūcētia q; i ois nēcio p^m elicitiuū. qd tñ dī p^m nō re^o elicitiōis: z re^o elicitiōis: sicut dicitur est sup^r de po^o. ¶ Sed hic est diffi. q; pot aliqd elici ab eo qd cōstituū p elicitiōē: ut sūt fili^r z spūsanctus. ¶ Dico ad b̄ q; q̄uor mōs dī aliqd ēē elicitiū: aut qd dicitur: sic dicim^o q; creatio q; dicim^o cūcta ēē creatio dicim^o inq; seipsa ipsam ēē creatio: q; et puenit in qd. 2° mō dī aliqd ēē elicitiū enoatiue sicut acus itelligit dī esse elicitus p elicitiōē in eo formalr exite: sicut eius accūs. 3° mō cōstituū: sicut dicim^o q; verbū nostrū inq̄tū vbi est elici. nā elicitiō ipm in eē vbi cōstituū. cōstituū enī ex actū itelligendi z elicitiōē passiuā. 4° mō cōsecrariue: sicut istio dicit elicit a subo: q; cōsecratiū nēcio ēē originē. Ad ppositū aut applicandū dico q; nihil elicitiū est diuinis nisi filius z spūsanctus: ista aut sunt elicitia nō. s; cōstituū. ipsa enī elicitiō sūe productio passiū est illud quo filius cōstituūtur in esse personalr: z si liter spiritus sanctus in esse psonali. ¶ Distō. V.

Ecce q̄ q̄ria
t pondera de
origine passio
nis a subo.
P

Post hec queritur ꝛc.

Utrum essentia divina generet. Questio. I.

Hic ponitur p vna regula 3o. scilicet. Quidqz subz est abstracto vltimate abstracte ne z predicatum nō pōt predicari nisi formaliter: 1^a p. dicatio nō est vera nisi in p mō dicendi per se de illo. hec regula pz ex duobz alijs. Prima est. qz illud quod est vltimate p̄sum nūqz sibi p̄sumit nisi intranscūm. 2^a qz nūqz p̄dicat de sic abstracto nisi p identitatem. ¶ Ex his duobus pz manifeste regula doc. Qd cū vltimate abstractum est vltimate p̄sum: 3^a vltimate p̄cū nō puenit aliqd nisi intranscūm: idēz. 3o segt qz nūqz p̄dicat de tali vere nisi in p mō dicendi per se. ¶ Sz 3 ista regula instat 4^a sz quātoz posita in ipz regula. ¶ Primo 3 p^m de subito abstracto vltimate abstractionis. Nā equitas est tale subm sic abstractum z p̄sum: z tū ista dicuntur de equitate vere. s. qz est p̄cū z vltimate abstracta. qz nō vī p̄pōvera. similr vīstō q est aliqd respectū dī de equitate. s. qz ipsa it ostēditur ab oī eo qd nō est ipsa. ¶ 2^a 3 3^m. qz videt p supfluat hec additō vltimate: qz vī sufficere abstra tū. Nā albedo nō est abstracta vltimate: qz quiddi albedinis est plus abstracta: z tū nō verificatur

pinus arti.
De vñre scr
nomia sine lo
ica rōe i hac
assignāda.
Regula sco
bilis quam
clat ex qua
spēb⁹ rti
uat multis.
ōfidera in
ntiam.

malr.f.
püqf 4^r.